

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ἀπὸ τὸ προσεχές φύλλο ἡ «Ἑβδομάς» θ' ἀρχίσῃ τὴν δημοσίευσιν ἑνὸς ἀριστουργηματικοῦ ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος τῆς διασημοῦ συγγραφέως Ἀγάθᾳ Κρίστι μὲ τὸν τίτλον «Ἐνα στιλέτο στὸν λαιμό».

Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας θὰ διαβάσουν τὸ νέο μας μυθιστόρημα μὲ τὴν ἴδια ἀγωνιώδη προσοχὴ καὶ τὸ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον μὲ τὸ ὁποῖον παρηκολούθησαν τὴν «Φλόγα». Εἶναι τόσο ἐνδιαφέρουσα καὶ μυστηριώδης ἡ πλοκὴ τοῦ καὶ τόσο συναρπαστικὸ τὸ γράψιμο τοῦ διεθνοῦς αὐτοῦ πού θὰ ἐνθουσιάσῃ ὅσους τὸ παρακολουθήσουν.

Πρόκειται γιὰ τὴν δολοφονίαν ἑνὸς πλουσιωτάτου λόρδου, πού βρίσκεται σκοτωμένος μ' ἕνα στιλέτο στὸ λαιμὸ ὑπὸ τόσο μυστηριώδεις καὶ αἰνιγματικές συνθήκας πού καθίσταται προελημματικὴ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ δολοφόνου.

Καὶ τὴν δολοφονίαν αὐτὴ ἀκολουθοῦν δύο ἄλλοι μυστηριώδεις θάνατοι πού κάνουν τὴν ἀστυνομίαν νὰ τὰ χάσῃ κυριολεκτικὰ καὶ νὰ ὑποπεύεται διαδοχικὰ διάφορα πρόσωπα χωρὶς νὰ ἀποκτᾷ βεβαιότητα γιὰ τὴν ἐνοχὴ κανενός.

Ἡ Σκότλαντ Γουάρντ συνεργάζεται γιὰ τὴν διευκρίνισιν τῆς δολοφονίας αὐτῆς μὲ τὸν διάσημον ντέτεκτιβ Πουαρὸ, ὁ ὁποῖος στὸ τέλος μὲ μιά καταπληκτικὴ δεξιότητά κατωρθώνει ν' ἀποκαλύψῃ τὸν μυστηριώδη δολοφόνον καὶ νὰ διαφωτίσῃ πληρέστατα ὅλα τὰ σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ «Ἐνα στιλέτο στὸν λαιμό» εἶναι τὸ συναρπαστικώτερον ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα πού ἔχει γραφῇ ποτέ.

ΜΟΝΟΝ

Η

Ἀγάθα Κρίστι

ἡ μεγαλύτερη συγγραφεὺς ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων, θὰ μπορούσε νὰ διαδεχθῇ τὸν Κάρολ Τζὼν Νταίηλυ, τὸν συγγραφέα τῆς «ΦΛΟΓΑΣ» στὰς σελίδας τῆς «Ἑβδομάδος».

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΨΥΚΤΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Λαϊκὴ ἀπογευματινὴ...
Στῆς ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ τὴν σκηνὴ παίζουν τὸ «Τρία... Ἐξή... Ἐννῆα».
Κάθεται ΑΥΤΟΣ σὲ μιά γωνιά...
Σὲ λίγο πάει νὰ θρονιαστῇ
στὸ διπλανὸ φωτεῖ ΑΥΤΗ.

□ □

ΑΥΤΟΣ μελαγχρινός, γλυκὴς, πρόσχαρος κι' ὁμιλητικὸς,
σὲ στὴν ἡθοποιὸν Παπᾶ
πού κάθεθ' ἡλὺ ἀγαπᾷ.
ΑΥΤΗ ξανθούλα, γαλανή
καί... παπαδίτσα σιγανή!

□ □

ΑΥΤΟΣ ἀρχίζει—δὲν ἀργεῖ—
ντεκλαρασιὸν πυριφλεγῆ:
«Μοῦ ἀν' ἀβετε μὲ μιά ματιά
στὰ στήθη ἀσβυστὴ φωτιά...
Καμίνι τὰ χεῖλάκια σας
καὶ λάβα τὰ χεράκια σας!
Μά ἐσεῖς, ὦ πλάσμα θελκτικόν,
εἰσθε σωστό... πυρπολικοί!...»

□ □

Ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ἡ ξανθὴ
κι' ὁ φίλος ἐξακολουθεῖ:
«Ταμπραμέντο φλογερὸ
πού σβύνει... ἀλλὰ ὄχι μὲ νερό!
Κάψε με, ἀν' θέλῃς, λυώσε με,
τὰ χεῖλιά σου ὅμως... δώσε με!...»

□ □

Λέξη ἡ ξανθούλα ἡ γαλανή—
κι' ὁ φίλος... ἀνυπομονεῖ:
«Μὴ μὲ παιδεύεις... Ἐλα, ντέ...
πέες μου μιά λέξη...»
«Κουτεντέ!»

□ □

Καὶ λέει ὁ μελαγχρινὸς
χαζός... ἐκ καταπλήξεως:
«Γυναίκα εἶσαι—εἰλικρινῶς—
ἦ... μηχανὴ τῆς ψύξεως!»

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

III «ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Ἡ «Δημόσιος Κίνδυνος ὅπ' ἀρ. 2»—
ἔτσι βαφτίστηκε ὁ συντάκτης τῆς πα-
ρούσης στήλης—ἐξακολουθεῖ νὰ βομ-
βαρδίζει τοὺς ἀτυχεῖς ἀναγνώστας τῆς
«Ἑβδομάδος» μὲ τὰ σαχλά λογοπαί-
γνιά του, πού ἂν εἶναι παγερά τὸν χει-
μῶνα... εἶναι ἐξαιρετικὰ δυσκολοχώνευ-
τα τὸ καλοκαίρι. Ἀκοῦστε τον... κι
φυλαχθῆτε:

Ἐρώτησις.— Πῶς λέγεται μιά ἰ-
δρα πού χωρᾷ ἐξ ἀνθρώπων;

Ἀπάντησις.— Ἐξέδρα!

Αἰσχος! ἀνακράζουν οἱ πάντες καὶ
ζητοῦν νὰ λυντάρουν τὸν συντάκτη
μας... πού δὲν δίνει ὅμως δεκάρα! Κα-
ταφεύγει ἀπάνω στὴν ταρατσα τοῦ
«Ρέξ» καὶ ἀπὸ ἐκεῖ φωνάζει:

Ἐρώτησις.— Τί ἦταν ὁ ἔρωας πού
εἶχε ἡ Εὐᾶ στὸν ἀνοιχτὸ χώρὸ τοῦ Πα-
ραδείσου;

Ἀπάντησις.— Εὐάερος!

Πάραυτα, ἀνοίγει ἡ Κόλαση γιὰ νὰ
καταπῇ τὸν ἀναθεματισμένον συντάκτη
πού ρίχνει μέσα πτό καζάνι τοῦ Σατα-
νᾶ ἀντ' αὐτοῦ... τὸν διπλανὸ τοῦ Μενε-
στρέλ! Καὶ συνεχίζει... διὰ νὰ σᾶς
συγχύσῃ, προφανῶς:

Ἐρώτησις.— Ὅταν δίνῃ κανεὶς
παρὰ γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ ἕνα πτώμα, τί
κάνει;

Ἀπάντησις.— Παράπτωμα!

Ἐ! Αὐτὸ εἶναι πλέον! Ἡ ὁδὸς τοῦ
κόσμου ἐναντίον τοῦ συντάκτη φθάνει
στὸ κατακόρυφον. Οἱ περισσότεροι ἀ-
ναγνώσται μας προτείνουν τὸ λυντάρι-
σμά του! Γίνεται ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῶν
γραφεῖων τῆς «Ἑβδομάδος» ὅπου ὅμως
ὁ κ. Σαμπᾶς, ἀγυρωμένος πίσω ἀπὸ
τὸν τόμο τοῦ 1932-1933... ἀρνεῖται νὰ
παραδώσῃ τὸν συντάκτη του.

ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ

ΤΟ

Ἐνα στιλέτο
στὸ λαιμό

θὰ μπορούσε νὰ διαδεχθῇ τὴν
«ΦΛΟΓΑ»

Τὸ μυθιστόρημα πού ἀφῆκε ἐπα-
χί, στὰ χρονικά τοῦ περιοδικοῦ
τύπου.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΘΕΑ 1. Τζοηλ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35

ΑΡΙΘ. 35282

Η όπτασία της παιδούλας

Πρωτότυπο διήγημα του κ.
Νέστορος Λάσκαρη

Ο κυμμένος πάνω στο γραφείο του, με το κεφάλι στηριγμένο στα δυο του χέρια, διάβαζε για έκατοστή φορά το φριχτό γράμμα.

Μά ήταν λοιπόν αλήθεια! Η όμορφη γία ήταν γραμμένη, εκεί μπροστά του! Λόγια ξάστερα που του φανέρωναν τον άνομο δεσμό που έρχόταν απότομα να το γκρεμίσει όλα όσα με τόση υπομονή και έγκαρτερηση έχτιζε έντεκα τώρα χρόνια.

Ναι! Δέ χωρούσε καμιά αμφιβολία! Τόν άπατούσε! Μέσα στο σπίτι που ήταν θρονιασμένη ή μοιχεία!

Τό γράμμα, τό γράμμα εκείνου που του κλεβε την ευτυχία του, έτσι αλύπητα, ήταν έδω μπροστά του και το τό φανέρωνε όλα ξαφνικά, όλα άστρα-πτή αιφνίδια που σγίζει απότομα τὰ σκοτάδια και φωτίζει και στις μικρότερες της ακόμα λεπτομέρειες την άφάνταστη αυτή τραγωδία.

Έντεκα ολόκληρα χρόνια ζούσαν μαζί. Μιά ζωή που αυτός την είχε περάσει μαζεύοντας μία-μιά τις πέτρες με τις οποίες έχτιζε την οικογενειακή του έστια, την ευεργετική αυτή γωνιά όπου έλιπε να ξεπλώση τὰ κουρασμένα μέλη του σαν θά πλάκωνε βαρυχειμωνιά των γερατιών του.

Με πόση αγάπη, με πόσο τρυφερό έρωτα δέν είχαν ζήσει στα πρώτα χρόνια; Πόσα δέν έκαναν όνειρα και πόσους όρκους δέν πρόσφεραν τὰ στόματά των όταν σφιχταγκαλιασμένοι έπεφταν στη βίτη του άχόρταγο πόθου; Κι όταν ύστερα, ή Φύσις ευλόγησε την ένωσή τους και τις έρωτικές παραφορές αντικατέστησε ή γαλήνια συζυγική τρυφερότης σκυφτοί και οι δυό των π'όνο από την κούνια του καρπού της αγάπης των, πόσα σγέδια δέν έκαναν και πόσα δέν έπλασαν φανταστικά παλάτια μιας άτέλειωτης, αιώνιας ευτυχίας...

Και όμως να που τώρα ξαφνικά όλα αυτά τὰ γκρέμιζε με την προδοσία της ή μοιχαλίδα!

Μέσα στην φωλιά των ένας ξένος έρχόταν να γωθή, άκάλεστος, 'Ακάλεστος; 'Οχι-δά! Τόν είχε καλέσει εκείνη! Τόν έφερνε σύντροφο κι αυτόν στην Ζωή των, έναν τρίτο να ποίμε συντάιρο που για μόνα κεφάλαια έβαζε τα ψεύτικα γλυκόλογα που ξελόγιαζαν και τὰ κλεμμένα φιλιὰ που φαίνονταν γλυκύτερα γιατί είναι άπαγορευμένα.

Δέν γωρούσε βέβαια καμιά αμφιβολία. Στο γράμμα του ο κλέφτης τὰ ώμολογούσε όλα. Είχε κατορθώσει να νικήση την αντίστασή της-πόσο ψεύτικη βέβαια θά ήταν άφοδ ύπεγνώσε- και τώσα νικητής πιά αυτός της ζητούσε με λόγια φλογερά να το έξαναδώσει τις ευτυχισμένες στιγμές που το έχε χάσει στην πρώτη τους συνάντηση!

Όλα αυτά τὰ διάβαζε. Είχε βρή το γράμμα τυχαία μέσα στο συρτάρι της, ψάχνοντας για κάτι άλλο. Έντελως τυχαία. 'Εκείνη έλειπε στα μαγαζιά κι αυτός ποδχε τελειώσει νωρίτερα τη δουλειά του είχε γυρίσει στο σπίτι για να συντάξει κάποια έκθεση.

Δέν έψαχνε ποτέ του. Είχε τόση εμπιστοσύνη, που ποτέ, μα ποτέ δέν το έχε περάσει από το νου ούτε ή παραμικρή ύποψία. 'Αν δέν συνέβαινε να γυρίση νωρίς κι' εκείνη να λείπη, δέν έάβρισκε ποτέ του το άποκαλυπτικό εκείνο γράμμα. Και θά έζωσε ξένοιαστος, ευτυχισμένος σαν και πρώτα, σαν και σήμερα το πρωί άκόμα, όπου χωρίστηκαν άγαπημένοι με το χαμόγελο στο στόμα.

Ένα δάκρυ χοντρό κύλησε από το μάγουλό του πάνω στο χαρτί. Τὰ μάτια του θολωμένα δέν ξεχώριζαν πια Μά ξαφνικά τινάχτηκε άπάνω έλαφιασμένος.

—Μπαμπά! Μπαμπά!

Η δροσερή φωνούλα άντηχούσε έξω από την πόρτα του γραφείου.

Σκούπισε βιαστικά τὰ μάτια του έκρυψε το γράμμα κάτω από τὰ χαρτιά του και γαμογέλασε βιασμένα προσπαθώντας να φανή χαρούμενος.

Η πόρτα άνοιξε και το ξανθό κεφάλκι πρόβαλε ροδοκόκκινο.

—Μπαμπά! έδω είσαι; Σκόλασες πριν από μένα; Κι' ή μαμά δέν ήρθε άκόμα;

—Πήγε στα μαγαζιά, κόρη μου. Τώρα έάσθη... Τι μου φέρνης από το σχολείο σου;

Η μικρή πήρε ένα ύφος σοβαρό. 'Από τη τσαντούλα της έβγαλε με επίσημότητα ένα τετράδιο και το τώδωσε.

—Τι είναι αυτό; ρωτὰ εκείνος κάνοντας τον έκπληκτο.

—'Ο "Ελεγχός μου!

—'Α! για να δοίμε τον "Ελεγχό σου.

Τόν άνοίγει σοβαρός κι' αυτός.

—'Α! μπράβο! Θρησκευτικά 10, 'Ανάγνωση 10, 'Αριθμητική 9. 'Α! μά γιατί στην αριθμητική 9; Δέν είπαμε πώς πρέπει να έχη κι' αυτή δέκα...

—Μά δέν τὰ καταφέρνω με τους άριθμούς μπαμπά μου! Κι' έπειτα εγώ έξέ θά γίνω μηχανή... μηχανική το λένε μπαμπά;

—Μηχανικός, κόρη μου. Δέν έχει θηλυκό.

—Δέν θά γίνω μηχανικός σαν και σένα.

—Καλά-καλά! Για να δοίμε και την διαγωγή. «Κοσμιωτάτη». 'Α! εδγε! Είμαι πολύ ευχαριστημένος από σένα.

—'Αλήθεια μπαμπά;

—Ναι, κόρη μου!

—'Ε, τότε φίλησέ με!

Την πήρε τρελλός στην άγκαλιά του

και την έσφιξε με λαχτάρα. Το φάνηκε πώς κάποιος άπλωνε το χέρι του, ένα χέρι άόρατο μά πελώριο που έπιανε όλο το δωμάτιο-κάποιος άπλωνε το χέρι του να το την άρπάξη.

—Τώρα που θάρρη ή μαμά και θά δη κι' αυτή τον "Ελεγχό μου θά ευχαριστηθή και θά με φιλήση.

—Την αγαπάς πολύ τη μαμά σου;

Τὰ μεγάλα μάτια της παιδούλας άνοιξαν με άπορία Πώς μπορούσε να μη την αγαπά την μανούλα!

—Ποιόν αγαπάς περισσότερο; 'Εμείς να για τη μαμά σου;

Τό ξανθό κεφαλάκι ακούμπησε τρυφερά στον πατρικό κόλπο.

—Και τους δυό το ίδιο!

—'Αλήθεια! πώς μπορούσε ν' άλλωξη. Μήπως για το μικρό αυτό πλάσμα δέν ήταν πάντα ή ίδια μαμά κι' ο ίδιος

μπαιπας, οι δυό παραστάτες που την συντρόφευαν στα πρώτα βήματα στον κόσμο;

Τό έσφιξε άκόμα πάνω του και γεμίζοντας το φιλιὰ το κατέβασε από τὰ γόνατά του.

—Τρέχα στην 'Ελένη να πλύνης τὰ χεράκια σου. Θάρρη τώρα ή μαμά σου να φάμε.

Σάν έκλεισε ή πόρτα πίσω του, πήρε πάλι το γράμμα κάτω από τὰ χαρτιά. Το έκαιε τὰ δάντυλα! Θέλησε να το ξαναδιαβάση. Μά δέν είχε καιρό. 'Εκείνη θά γύριζε. Και μπορεί να έβλεπε πώς λείπει. Σηκώθηκε βιαστικός κι' έτρεξε στην κάμαρα. Τό ξανάβαλε στη θέση του και μόλις πρόφθασε να γυρίση στο γραφείο όταν την άκουσε που ανέβαινε την σκάλα και κοιβέντιαζε με την κόρη της που είχε τρέξει να την υποδεχθί.

—'Ορθαν και οι δυό τους στο γραφείο του πιασμένες χέρι-χέρι.

—Κι' εγώ που άνησύχησα, καύμενη! Πέρασα από το γραφείο να σε πάρω και μούσαν πώς έφυγες νωρίτερα. Φοβήθηκα μην είσαι άρρωστος!

—Θά σε στενοχωρούσε αυτό;

Τόν κύτταε έκπληκτη.

—Τι έρώτηση είναι αυτή; Τι άλλο μπορεί να με στενοχωρήση περισσότερο;

—'Ενα πικρό χαμόγελο άνθισε στα χείλη του.

—Τό πιστεύω άπάντησε. Είδες τον να ή μεγαλύτερη ευτυχία; 'Ολο άριστά! 'Ελεγγο της Ντόρας;

—Τη φίλησες;

—Και βέβαια. Μου τόν έδειξε από τη σκάλα. Και της ύποσέθηκα αύριο

τι άπόγευμα που δέν έχει σκολείο να την στείλω στον παιδικό κινηματογράφο με την 'Ελένη.

Είχε σηκωθεί από τη θέση του και ξαφνικά ξανάπιασε σαν κάποιο άόρατο πάλι χέρι να τόν χτύπησε στο κεφάλι.

Αύριο τι άπόγευμα! 'Εγγραφε το γράμμα! Θάρχόταν ό... άλλος, αύριο τι άπόγευμα. Τό παιδί και ή υπηρέτρια στον κινηματογράφο και εκείνος στο γραφείο του... Θά μπορούσαν μόνοι ν' ανταλλάξουν τὰ ένοχα φιλιὰ τους, μέσα στο σπίτι του και να γεμίσουν με τ' άναστενάγματα της λύσσας των τόν άέρα, τόν άέρα αυτόν που άνέπνεε ή κόρη του, το άθωο αυτό πλάσμα, ή ζωντανή αυτή χαρά της ζωής του...

Αύριο τι άπόγευμα!

—'Ελα μπαμπά! Σηκώθηκες και ξανακάθισες πάλι; 'Εγώ πεινώ!

—Ναι, ναι, έρχομαι μαρδ μου, έρχομαι. Πηγαίνετε, καθίστε κι' έφθασα. Να διορθώσω τὰ χαρτιά μου...

Μπορεί λοιπόν ν' αλλάξη τόσο τη Ζωή, ένα παληόχαρτο που βρίσκει κανείς μέσα σ' ένα συρτάρι; Να την άλλωξη έτσι, να την ξεθεμελιώση. Να άνατρέψη πολύχρονης συνήθειας, να άναστατώση με όρμη καταιγίδος την ήρεμη ήσυχία του είναι μας;

Με σκυμένο το κεφάλι ρωτούσε τόν έαυτό του. Κι' όμως έτσι ήταν. Δέν ήταν πια φοβισμένος και τὰ μάτια του ψάχναν όλες τις γωνίες, μήπως και δη το πελώριο ξένο χέρι έτοιμο να τόν πιάση από το λαιμό και να τόν πετάξη φωνάζοντας:

—'Εξω! 'Εξω! Τι γυρεύεις σύ έδω μέσα; 'Εγώ είμαι τώρα στη θέση σου! 'Εξω!

Τού φαίνονταν πώς είναι ξένος πώς μπαίνει σε ξένα οικόπεδα. Κάτι είχε ξεκολλήσει μέσα του. Τό χέρι πάλι. Τό άόρατο αυτό χέρι σαν να του είχε άνοιξει τὰ στήθια και νάψαξε μέσα στα σωθικά του και να του ξεορίζωσε κάθε τι που ως χθες άγαπούσε και λάτρευε. Δέν ήταν πια το σπίτι του, δέν ήταν ή γυναίκα του, δέν ήταν τὰ έπιπλα του αυτά.

Δέν τάβλεπε με τὰ ίδια μάτια που τάβλεπε χτές. 'Ηταν ξένος εκεί μέσα πια.

Γι' αυτό και μόλις έφαγε την άλλη μέρα, έφυγε σαν κλέφτης. Προφασίστηκε πώς είχε δουλειά, πολλή δουλειά στο γραφείο. Φίλησε την κόρη του που θά πήγαινε στην κινηματογράφο και γλύστηρε έξω πριν ακόμα οι άλλοι σηκωθούν από το τραπέζι.

Κι' ύστερα πάλι σαν κλέφτης που φοβάται μη τόν πιάσουν, έβγαλε τὰ παπούτσιά του, ξαναnéθηκε τη σκάλα και έτρεξε να κρυφτεί στο μικρό του γραφείο πίσω από ένα μπερντέ, τρέμοντας μη τόν ίδούν, ενώ ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά σαν άλογο που καλπάζει λαχανιασμένο.

Τά είχε έτοιμάση όλα από το προηγούμενο βράδυ. Τόν τρόπο με τόν όποιον θά έφευγε για να ξαναγυρίση, και το μέρος που θά κρυβόταν, για να τούς πιάση ξαφνικά καθώς άνυποποι θά γεύονταν την άμαρτία.

Τώρα κλεισμένος στο γραφείο του περιμένει και σκέπτεται:

Δέν είναι πια ο άπελπισμένος που ήταν χτές καθώς διάβασε το φριχτό δράμα. Τά σκέφτηκε καλά όλα. Συνέθισε την άπρόσκτη δυστυχία. Τά μελέτησε. Θά τούς έπιασε στην κρίσιμη

στιγμή. Και θά εξέπλενε την άτιμία με το αίμα των. 'Α! δέν ήταν από κείνους που μπορούν να μοιράζονται με άλλον μία γυναίκα. Θά την σκότωνε τη μοιχαλίδα πρώτα και ύστερα τόν άλλον. 'Η όχι! Πρώτα εκείνον για να την κάνει να υποφέρει, να δη τι τύχη την περιμένει και την ίδια.

—'Ακουσε σε λίγο το παιδί να φεύγη με την υπηρέτρια.

—'Ακουσε και τήν... μοιχαλίδα να φωνάζη από πάνω οδηγίες στην 'Ελένη να προσέχη το παιδί, να πηγαίνει από το πεζοδρόμιο.

Τι ύποκρισία Θεέ μου! Και τί άσυνειδησία! Να μπορεί να άντικρύξη έτσι ήρεμη την άτιμία!

Τώρα είναι μόνοι οι δυό των στο σπίτι. 'Εκείνη, που θά στολίζεται βέβαια τώρα για να υποδεχτή τόν άλλον. Κι' αυτός, που τρέμει ολόκληρος ενώ σφίγγει στην τσέπη του το φονικό πιστόλι.

—'Ας μπορούσε να της φανερωθή ξαφνικά. Να της μιλήση! Να της πη τι φριχτό ήταν αυτό που έτοιμαζόταν να κάνει! Να την έξορκίση στ' όνομα της Ντόρας, του παιδιού των, να γυρίση πίσω στη γαλήνη της άσπιλης οικογενειακής έστιας. Πώς θά γλύτωναν έτσι και οι δυό των τη συμφορά!

Κάτι το έλεγε μέσα του να το κάνει. Να προλάβη το κακό.

Μά ήταν άργά! Τό κουδούνι χτύπησε! 'Ενοιωσε την περπατησιά της καθώς πήγαινε θιαστική να σύρη το σχοινί.

Κι' άκουσε τη φωνή της που ρωτούσε πώς είναι και κείνον που άπαντούσε κι' εκείνη πάλι που του φώναζε να κλείση καλά την πόρτα.

Τώρα όλα τελειώσαν! 'Εκει κοντά

τού, δυό θήματα μακριά του, το τρομερό έγκλημα θά γινόταν σε λίγο μια φριχτή τραγωδία. Τώρα πια, και νάθελε δέν μπορούσε να ύποχωρήση. 'Αφισε να περάση λίγη ώρα. Να τούς δώση τόν καιρό να πεισθούν για την ασφάλειά τους.

Κι' ύστερα, ξυπόλυτος όπως ήταν, με θήμα άργό, σαν κλέφτης έδωγχε από το γραφείο κρατώντας το πιστόλι.

—'Εσφίγγε τὰ δόντια του από θυμό και άγανάκτηση. Κάθε ανθρώπινο είχε πεθάνη μέσα του. 'Ηταν ο άνθρωπος ο πρωτόγονος, ο άρσενικός που πήγαινε να διεκδικήση από τὰ νύχια του άρπαγος την ιδιοκτησία του.

—'Εφτασε μπρος στην πόρτα του σαλονιού. Την είχαν αφήση μισάνοιχτη βέβαια πώς κανένας δέν μπορούσε να τούς ένοχλήση. Κι' άκουσε τὰ ψιθυριστά τους γλυκόλογα, κάτι σαν πιχτά φιλήματα, τὰ ναζιάρικά χάδια που μαστιγώνουν και έρεθίζουν το ένστικτο.

—'Ενοιωσε πάλι το πελώριο άόρατο χέρι να του σφίγγει τώρα το καρπούδι. 'Ενοιωσε την καρδιά του σαν μια άσυγκράτητη μηχανή να του στέλνει όλο το αίμα της στα μηλίγγια.

Τό χέρι του σπασμωδικά έσφιξε το πιστόλι και το πόδι του πάτησε το κατώφλι.

—'Ενα θήμα άκόμα και θά σήκωνε την πορτιέρα να φανερωθή μπροστά τους τιμωρός και δήμιος μαζί.

—'Ενα θήμα! Μά τὰ μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους σήκωσε το πόδι...

Μά ξαφνικά εκεί μπροστά του, άνα-

(Τό τέλος στη σελίδα 38)

Θεός συγκινήθηκε, τέλος, η καλλιτέρα αγανάκτησε με τη θηριώδη διαγωγή αυτού του ανθρώπου που θύμιζε τα φρικτά τέρατα που ἀναφέρονται τὰ Εὐαγγέλια κι' ἀποφάσισε νά τόν ἐξοντώσῃ.

Πράγματι κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1375 κατάρθωσαν νά συλλάβουν τόν "Επελαῖν. Τόν πρόδωσε κάποια γυναίκα. Γιατί, ξεχάσαμε νά ἀναφέρουμε, πῶς ὁ σατανικός αὐτός ἄνθρωπος, ἦταν τρομερός καρδιοκατακτητής. "Απειρα ἦσαν τὰ ἀθάνατα θύματα πού τὰ παρέσυρε στήν ἀνομή ἀγκαλιά του κι' ἀφοῦ τὰ γλεντοῦσε τὰ παρατοῦσε γρήγορα γιά νά κυνηγήσῃ κάποια ἄλλη.

Εἰκίνη, λοιπόν, τήν ἐποχή, ντυμένος σάν ἄπλος χωρικός μέ ὁμορφα βελούδινα ρούχα, μ' ἕνα φαρδύ καπέλλο πού σκέπαζε τὸ μισό πρόσωπο καί μ' ἕνα μεγάλο δέμα λουλούδια σ' τὸ χέρι, τριγυρνοῦσε κάτω ἀπ' τὴς ἐπάλξεις σχεδὸν τοῦ πύργου, ἐνῷ δολοκλήρη στρατιά τὸν κατεδίωκε πέρα στοὺς κάμπους, κι' ἐνῷ στὸν ἴδιο αὐτὸ πύργο τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει τὰ φρικτότερα βασανιστήρια.

"Ἡ κόρη πού εἶχε κατορθώσει ν' ἀποπλανήσῃ τόσο γοητευτικὰ πού μίλησε γι' αὐτὸν μὲ θαυμασμό στήν ἀδελφή της. Γρήγορα τοῦ δόθηκε κι' αὐτὴ ξετρελλανμένη μαζί του. "Επτά ἦσαν αὐτὲς οἱ ἀδελφές: ὁμορφες, παχουλές, πρόδοχαρες, μὲ τὰ ἴδια γαλάζια μάτια, τὰ ἴδια ἀστραφετέρὰ δόντια κορνιζαρισμένα σὸ πορφύρενο τόξο τῶν χειλίδων τους, τὰ ἴδια χρυσὰ μαλλιά. Κι' ὅλες τοῦ χάρισαν τὸ νεανικό κορμί τους. Κι' ἦρθε καί μιά ὄγδοη, κάποια ἀσχημομούρα ξεαδέλφη τους, πού ὁ "Επελαῖν δὲν καταδέχτηκε.

"Εκείνη τρελλή ἀπ' τὴν ἐπιθυμία ὠρμησε πάνω του. "Οπισθοχωρώντας, ὅμως, ἐκείνος, σκόνταψε σ' ἕνα παλούκι κι' ἔπεσε. Τότε τοῦ ἔφυγε τὸ πλατύγυρο καπέλλο ἀπ' τὸ κεφάλι, ξεσκεπαζόντας τὸ ἀπαίσιο σημάδι μιάς παλιᾶς σπαθιάς πού τὸ εἶχε χάρισει τὸ μέτωπο στὰ δού. "Εκείνη ἀνεγνώρισε τὸ σημάδι αὐτό κι' ἄρχισε νά ξεφωνίζει. "Ὁ "Επελαῖν προσπάθησε νά ξεφύγῃ μέσ' ἀπ' τὰ χωράφια τὸν εἶδαν, ὅμως οἱ ἀρραβωνιαστικοὶ τῶν ἐπτά κοριτσιῶν καί τοῦ ἔρριξαν τὰ μακριὰ δρεπάνια τους μέσ' στὰ πόδια του. Γιά δεύτερη φορά γκρεμίστηκε ὁ κακοῦργος κι' ἀμέσως τὸν πρόφθασαν καί τὸν σφικτόδεσαν οἱ δίδωτες του. Τὸν κουβάλησαν σάν ἀγγερίμ στήν πόλη, δεμένο πάνω σ' ἕνα χονδρὸ κούτσουρο πού πρὶν τὸ εὐλόγησε καί τὸ ἔρριψε μὲ ἀγνισμό ὁ παπάς.

"Ἡ Νυρεμβέργη πανηγύριζε. Μπρὸς ἀπ' τὸν κακοῦργο παρήλασαν ὅλοι οἱ κατὰ καιροὺς δίδωτες του, κι' ὅλοι ὁμόφωνα παραδέχθηκαν πῶς αὐτὸς ἦταν ὁ "Επελαῖν φὸν Γκαλλίγκεν, ὁ Σατανᾶς!

Πολλοὶ ἀπ' τοὺς πιδ γνωστικούς πολιτας φοβόνταν μήπως ὁ Σατανᾶς αὐτὸς κατάρθωνε νά τρυπήσῃ τοὺς χονδρούς τοίχους τοῦ κελιοῦ του, νά σπάσῃ τὴς ἀλυσίδες του, νά τρυπήσῃ κι' ὅλους τοὺς ἄλλους τοίχους τοῦ πύργου καί νά ξαναγυρίσῃ στήν Κόλαση ἀπ' ὅπου εἶχε ξεκινήσει γιά νά τρομοκρατήσῃ τὸν κόσμο. Ζήτησαν, λοιπόν, τὴν ἀμεση ἐκτέλεσή του.

Οἱ τύποι, ὅμως, ἀπαιτοῦσαν νά δολογήσῃ ὁ κατὰδικος τὴν ταυτότητά του καί τὰ ἐγκλήματά του. "Εδῶ, ὅμως, τὸ βόηκαν ἀσχημα οἱ περίφημοι δικασταὶ Ξεύροντας πῶς ἦταν χαμένος ὁ "Επελαῖν τοὺς κορόιδευε. Ζήτησε νά τοῦ δώσουν κρασί καί κοπέλλες γιά νά γλεν-

τήσῃ. "Εφτυσε τοὺς δικαστὰς του καί τοὺς ἔβρισε χυδαῖα, τοὺς ἴδιους, τὴς γυναῖκες τους, τὴς κόρες τους, τοὺς προγόνους τους κι' ὅλους τοὺς δυνατοὺς ἀπογόνους τους. Οἱ δικασταὶ ἔτρεμαν. "Ενας ἀπ' αὐτοὺς δέχθηκε μιά δυνατὴ φτυσιά σὸ πρὸσωπο καί, ἔξω φρενῶν, διέταξε νά ράφουν τὸ στόμα τοῦ καταδίκου. Οἱ ἄλλοι, ὅμως, ἀντετάχθηκαν γιὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ "Επελαῖν θὰ γλύτωνα τὸ βουανιστήριο τοῦ νεροῦ, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐρριχναν μ' ἕνα χωνὶ σὸ στομάχι τοῦ καταδίκου καταπληκτικὴ ποσότητα νεροῦ. Οἱ πόνοι αὐτοῦ τοῦ βασανιστηρίου ἦσαν φρικτοί. Τὴν τρίτη, ὅμως, μέρα τῆς δίκης του, ὅταν οἱ δικασταὶ διέταξαν τὸ βασανιστήριο αὐτό, τοὺς κατέλαβε ὁλοὺς φρίκη. "Ὁ κατὰδικος φαίνονταν νά μὴν ἔχῃ ἐντόσθια. Τὸ νερὸ ἔβγαινε ἀμέσως μόλις τοῦ τὸ δύναν. Τοῦ φόρεσαν τότε τὰ περιφύματα «καρπίνια» πού ἦσαν φτιαγμένα ἀπὸ ξύλο καί αἰδερὸ καί θρυμνίζαν τοὺς ἀστραγάλους. "Ὁ "Επελαῖν, ὅμως, κατάρθωσε καὶ περπάτησε. Μ' ἕνα δυνατό φτέρνισμα πέταξε μακριὰ καὶ τὸ μηχανήμα πού τοῦ εἶχαν ἐφαρμόσει σὸ κεφάλι καί πού τοῦ συνέτριβε ἀργὰ-ἀργὰ τὴ μύτη καί τὰ μάγουλα. Μάταια προσπάθησαν νά τοῦ ξεριζώσουν τὰ νύχια, καί νά τοῦ κάψουν τὰ πόδια!

"Ἡ χαρά κι' ἡ ἀνακούφιση πού εἶχεν ἀπλωθεῖ σ' ὅλη τὴν πόλη καί πού ἐκδηλωνόταν μὲ τραγούδια, χοροὺς, λιτανεῖες καί κωδωνοκρούσεις, ἄρχισε νά σβύνῃ κι' ἡ φρίκη ἀπλωνε καί πάλι τὰ φτερά της παντοῦ. Τότε ἀνγγέλιαν οἱ δικασταὶ πῶς ὁ κατὰδικος θὰ περνοῦσε μιά νύχτα κλεισμένος σ' ἕνα σιδερένιο κλουβὶ ἀντίκρου σὸ φρικτότερο θάνατο, ἀντίκρου στήν Παρθένα τῆς Νυρεμβέργης. Κανείς μέσος σ' ὅλη τὴ Νυρεμβέργη, κανείς ἐκτὸς ἀπ' τὸ δῆμο, οὔτε κι' αὐτοὶ οἱ κατὰδικοι, δὲν εἶδαν ποτὲ τὴν παρθένο αὐτή. Στὸ ἀκουσμα τοῦ δυνάματος τῆς ὁλοῦ γονάτιζαν καί προσευχόνταν.

Μόνον ὁ δῆμιος τὴν πλησιάζει — πού κληρονόμησε τὸ μυστικὸ ἀπ' τὸν πατέρα του, κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ δικό του — κι' αὐτὸς σάν τὴν ἀγγίζει τρέμει. Τ' ὄνομά του εἶναι Χάγκεν Μπλουτζίτσουγκερχούντ — «σκυλὶ πού πίνει αἷμα» — μ' αὐτὸς προτιμᾷ τὸ παρατσούκλι του: "Ὁ Μαῦρος Γύπας!

Τὰ φαντάσματα τῶν θυμάτων του τὸν κυνηγοῦν παντοῦ κι' αὐτὸς, γιά νά ξεχάσῃ, διπλασιάζει τὸ μῖσος καί τὴ θηριώδη του.

Αὐτὸ λοιπόν τὸ κτῆνος, φοβάται νά πλησιάσῃ τὴν σιδερένια παρθένο καί νά κἀν νά λειτουργήσῃ ὁ σατανικός τῆς μηχανισμός πού προκαλεῖ τὸν πιδ φρικτό, τὸν πιδ ἀπαίσιο θάνατο! Σπᾶνια, σπανιῶτα γίνεται αὐτό, καί νά πού οἱ ἄρχοντες—δικασταὶ ἔκριναν τὸν "Επελαῖν ἄξιο τῆς ἀγκαλιάς τῆς παρθένης!

"Ὁ Μαῦρος Γύπας θ' ἀναμετρηθῇ μὲ τὸν ἄνθρωπο τῆς Κολάσεως. "Ὁ δῆμιος ἀνατριχιάζει σάν συλλογιέται πῶς θ' ἀντικρύσῃ αὐτὸν τὸν Σατανᾶ, κι' ἀνατριχιάζει διπλᾶ, γιὰ τὴν ἀσπίδα τὴν σιδερένια ἀγκαλιά τῆς ἡ Παρθένης.

Πίνει λοιπὸν κρασί, πίνει γιά νά ξεχασθῇ, γιά νά περάσουν πιδ γλήγορα οἱ ὥρες πού τὸν χωρίζουν ἀπ' τὴ στιγμή αὐτή.

□ □

"Ἡ πόλη εἶναι βυθισμένη σὸ πιδ βαθὺ σκοτάδι, κι' ἀπόλυτη σιγὴ βασιλεύει αὐτὸ τὸ δεκαεπταεὶν βράδυ τοῦ 1375.

Μόνον ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κάρλ Λίφρις ἀγρυπνᾷ πάνω στὴς ἐπάλξεις τοῦ πεντάγωνου πύργου, μαζί μὲ τοὺς ἄνδρας τῆς φρουρᾶς, πού τοὺς ἔχουν διπλασιάσει. "Ἡ Νυρεμβέργη κοιμᾶται προοιμνώντας τὴν αὐριανὴ μέρα τοῦ φρικτότερου θανάτου.

Μέσα στὸν πύργο, ἐκτὸς ἀπ' τοὺς φρουροὺς, ἀγρυπνᾷ κι' ἡ μικρούλα "Ερντμουντε, ἡ ξανθὰ κόρη τοῦ δῆμιου, πού τὰ μάτια της θυμίζουν τὰ γαλάζια νερά μιάς λίμνης. Κι' ὅμως τὸ ἀγγελικό αὐτὸ πλᾶσμα κρύβει μέσα του μιά καρδιά ἀμελικτὴ γιά τοὺς καταδίκους. "Ὅσοι τὴν ξεύρουν τὴν ὀνομάζουν χαμηλόφωνα ἢ «Σιδηρὰ Παρθένο». Ξάγρυπνη λοιπὸν ἡ κοπέλλα γυρνᾷ σὸ δωμάτιό της.

Τὴν κυνηγᾷ τὸ σκοτεινὸ, σάν τὴ πιδ βαθειὰ νύχτα, βλέμμα ἐνὸς καταδίκου πού τὸν εἶδε σάν φωτισμένο ἀπ' τὴς κόκινες ἀναλαμπές τῆς κολάσεως. Τὸ βλέμμα αὐτὸ τὴν εἶχε συνταράξει. "Ενοίωθε μὴν ἀκατανίκητη μυστηριώδης δύναμη νά τὴν προτρέπῃ νά κἀν κάτι. Μάταια ἀγωνίζεται. "Ἡ γοητεία αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ εἶναι ἀνίκητη.

"Απ' τὸν καιρὸ πού πάτησε στὰ 18, ὁ πατέρας τῆς τῆς ἀνάθεσε νά πηγαίνῃ τὸ τελευταῖο γεῦμα στοὺς μελλοθάνατους καταδίκους. Κι' ἀπόψε εἶχε πάει σὸ κελλὶ τοῦ "Επελαῖν. Τὸ πύρινό του βλέμμα καρφώθηκε πάνω της. Ξετρελλανμένη τοῦ φώναξε:

— Αὐριο θὰ πεθάνετε!
— Ναί, τῆς ἀπάντησε αὐτός. Καί σὺ μ' ἀγαπᾷς καί δὲν θὲς νά πεθάνω! Λύσε μου τὰ πόδια.

Μιά μυστηριώδης δύναμις τῆς λύγισε τὰ γόνατα, καί μὲ βιαστικὴς κινήσεις ἔλυσε τὰ σχοινιά. Τότε ὁ κατὰδικος ὤρμησε καί τὴν ἀγκάλιασε.

— Μπορὸ νά σκοτωθῶ γιά τὴν ἀγάπη σου, τῆς εἶπε μὲ μιά φωνὴ πού λὲς κι' ἔβγαινε ἀπὸ τάφο. Μὰ πρὶν θάλῃ ν' ἀνέβω γιά τελευταία φορὰ σ' ἄλλο.

— Ἀρχοντα, τὸ ἀλόγιστό σου τὸ ξεκούλιασαν, ψιθύρισε ἡ "Ερντμουντε.

— Τότε τρέχα νά μοῦ φέρῃς ἕνα ἄλλο γο ἀπ' τοὺς σταύλους. Θ' ἀνέβω πάνω σὸ ἐδῶ μέσα, σὸ κελλὶ μου, καί μετὰ θὰ τὸ πάρῃς πάλι. Κι' αὐριο θὰ πεθάνω ὡς ἡσυχος. Ποτὲ σου δὲν λυπήθηκες τοὺς δυστυχισμένους πού σφάζει ὁ πατέρας σου. Μὰ σκέψου πῶς ὑπάρχει καὶ Κόλαση!

"Ἡ κόρη ἐνοίωσε μιά πύρινη ἀνάσα νά τὴν σκεπάζῃ. Βιαστικὰ ἔκανε τρεῖς φορές τὸ σταυρὸ τῆς καί παίρνοντας ἑστία θάρρος, ἔκλεισε βιαστικὰ τὴν σιδερένια πόρτα κι' ἔτρεξε σὸ δωμάτιό της. Καί τώρα περπατᾷ πάνω-κάτω ἐνῷ ἰσχυρὰ ἀκούει ἀκόμα τὴν ὑπόκοψη φωνὴ τοῦ "Επελαῖν καί νοιώθει τὴν ἀνάσα.

Ξαφνικὰ ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς καί γρέχοντας, ἀνεβαίνει τὴς ἀκάλες πού ὀδηγοῦν σὴν κορυφὴ τοῦ πενταγώνου πυργίσκου, σὸ δωμάτιο τῶν βασανιστη-

ρίων ὅπου φυλάγεται ζηλότυπα τὸ φοβερό μυστικὸ τῆς Σιδηρᾶς Παρθένης τῆς Νυρεμβέργης!

Στὸ τρεμουλιάρικο φῶς μιάς δάδας, πού κάνει τοὺς ἰσκιούς νά χορεύουν βλέπει ἀραδιασμένα στήν ἀπέραντη αἴθουσα βλα τὰ ὄργανα τοῦ μαρτυρίου, ἐργαλεῖα σατανικῆς ἐμπνεύσεως πού χαρίζουν τὸν πιδ ἄργο καὶ φρικτὸ θάνατο!

Μηχανήματα πού πνίγουν, μπουκάλια μὲ δηλητηριώδη ἀρώματα, ζῶνες ἀπὸ μετὰξι καὶ χρυσάφι πού σὸ ἐσωτερικὸ τους ἔχουν μυτερὲς αἰχμές πού τρυποῦν τὴν κοιλιά, κἀσκες πού ξεριζώνουν τ' αὐτιά καί θρυματίζουν τὰ σαγόνια, πελώρια φυσερά πού φουσκώνουν τὴς κοιλίες τοιμπίδες πού ἀφαιροῦν τὰ βλέφαρα ἢ τὰ νύχια, μαστίγια, κι' ἄλλα φρικτὰ καί ματωμένα ὄργανα. Καί εἶναι ἀκόμα κι' ἡ Κεῖλη! Αὐτὴ πού τὴν θανάσιμη ἀγκαλιά τῆς τὴν χαρίζει σπάνια, καί πού ἀνυπόμονα περιμένει τὸν καινούργιο ἑραστή τῆς τὸν "Επελαῖν: "Ἡ Παρθένη τῆς Νυρεμβέργης!

"Ἡ κόρη μπήκε ἀφοῦ σὴν στρογγυλὴ αἰθουσα πού τὸ διαβολικό μηχανήμα κατέχει τὸ κέντρο της, ἔχοντας ἀντίκρου τῆς ἕνα σιδερόφρακτο κλουβὶ. Μέσα του θὰ καθίσῃ δώδεκα ὥρες ὁ κατὰδικος προσβλέποντας σὸ φῶς δυὸ δάδων τὴν ἐρωμένη του, πού σὲ λίγο θὰ τὸν θανατώσῃ μέσος σὲ φρικτοὺς πόνους.

"Ἡ "Ερντμουντε πατᾷ τὸ μοχλὸ πού ἀνοίγει στὰ δυὸ τὸ μηχανήμα.

"Εἶται ἀνοίγει καί κάθε φορὰ πού θὰ δεχθῇ τὸν κατὰδικό, πού θὰ τῆς τὸν παρορυσάσουν μὲ δεμένα τὰ μάτια. Τὸν σπρώχνουν σὸ ἐσωτερικὸ τῆς καί ἀργὰ-ἀργὰ ἡ Παρθένη ξανακλείνει. Καί τότε, μόνον τότε λειτουργεῖ ὁ σατανικός μηχανισμός τῆς, τὸ καύχημα τῶν εἰδικῶν τεχνιτῶν τῆς Νυρεμβέργης. Σάν κλεισθῇ ὁλότελα, σὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀρχίζουν νά φυτράνουν ἀπὸ παντοῦ ἑκατὸ μακριὲς αἰχμές. Τέσσερις μπήγονται στὰ μάτια τοῦ κατὰδίκου, δυὸ στὴ μύτη, τέσσερις στ' αὐτιά, τέσσερις σὸ στόμα, ἕξι σὸ μέτωπο, δυὸ σὴν καρδιά, δώδεκα

στὴν κοιλιά, δεκάξη στὰ πόδια. Ἄλλες πενήντα μικρότερες, μπήγονται σὲ διάφορα μέρη καί τσακίζουν τὸ στήθος, τὴν πλάτη, καί κάθε μέρος πού θὰ εἶχε ἴσως μείνει ἀνέπαφο. Κάθε αἰχμὴ εἶναι διπλὴ γιά νά εἶναι ἀποτελεσματικὴ γιά κάθε κατὰδικό, ὁποιασδήποτε σωματικῆς κατασκευῆς.

"Ἡ "Ερντμουντε ἐτοιμάζεται νά ξανακλείσῃ τὴν σατανικὴ ἀδελφή της, ὅταν ξαφνικὰ ἕνα περίεργο ὄραμα παρουσιάζεται μπρὸς στὰ μάτια της: Βλέπει τὸν κατὰδικό τυλιγμένο σὲ φλόγες. Γύρω του λὲς κι' εἶναι σκορπισμένη μιά μυστηριώδης ἀκατανίκητη γοητεία πού τὴν παραλύει καί τῆς ἀφαιρεῖ κάθε δύναμη.

Σάν τρελλή, ἀφίνοντας τὴν Παρθένο ἀνοιχτὴ, τρέχει σὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα της, τοῦ δῆμιου. "Ὁ ψυχρὸς χειμωνιάτικος ἀέρας μπαίνει σφυρίζοντας ἀπ' τὴς διάφορες χαραμάδες καί τρεμοπαίζει τὸ κερί πού φέγγει πάνω σὸ τραπέζι. Μπρὸς τοῦ καθισμένου ὁ πατέρας τῆς παραληρεῖ ἀπ' τὸ μεθύσι. Λαχανιασμένη ἡ "Ερντμουντε τοῦ διηγεῖται τὴν περιπέτειά της τὴν γοητεία πού ἔλασκει πάνω της αὐτὸς ὁ κατὰδικος. Φοβάται πῶς τὸν ἀγαπᾷ. Δὲν ἔχει τί νά κἀν. "Ὁ πατέρας τῆς ἀμύλητος ἔχει σκύψει τὸ κεφάλι του. Οὔτε κἀν τὴν ἀκούει. Ξετρελλανμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα, κι' ἀπ' τὸν ἀέρα πού σφυρίζει καί τρεμουλιάζει τὸ φέρον, ἀνὴμπορὴ νά παλαίψῃ μὲ τὸ δυνατό αἶσθημα γιά τὸν ἀρρενωπὸ κατὰδικό, ἡ "Ερντμουντε κατακυλᾷ τώρα τὴς σκάλες. Περνᾷ ἀπὸ σκοτεινὰ, παγερά δωμάτια, ἀπὸ ἀτέλειωτους ἡχηροὺς διαδρόμους καί φθάνει στοὺς σταύλους, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ἄλογα τῆς φρουρᾶς. Κάποιος ἀπ' αὐτὰ εἶναι ἀγρυπνῶν: μαῦρο μὲ πυρόχρωμες βούλες. Τὴν κυττάζει παράξενα κι' ἡ κοπέλλα τὸν πλησιάζει καί τὸ λύνει. Καί μετὰ, ἐνῷ τὸ ἄλλογο προχωροῦσε πρὸς τὸ κελλὶ τοῦ κατὰδίκου, ἡ "Ερντμουντε ξαναρχίζει τὸ τρελλὸν τρέξιμό της. Οὔτε σκέφθηκε κἀν νά ἀνεβῇ στὸν πύργο, νά κλείσῃ τὴν Παρθένο πού τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χάσκει σάν τρύπα κολάσεως. "Ετρε-

σε καί κλειδώθηκε σὸ παρθενικό της δωμάτιο καί τρέμοντας ἔπεσε πάνω σὸ κρεβάτι της, καί προσεύχεται τῶρα σὸ Θεό!

Νοιώθει νά τὴν στεφανώσῃ ἕνας πύρινος κύκλος κι' ἀκούει ἕναν φρενήρη καλπασμό, ὑπερφυσικό, διαβολικό! Κι' ὅμως εἶναι βεβαία πῶς οἱ φύλακες δὲν θὰ ἀκούσουν τὰ πέταλα τοῦ μαύρου ἀλόγου πού κροτοῦν πάνω σὸ λιθοστρωτό. Μόνον ἐκείνη τ' ἀκούει, μόνον ἐκείνη ἔχει, μαντεύει πῶς ὁ κατὰδικος γλύτωσε τὸ ἀγκάλιασμα τῆς ἀδελφῆς της: τῆς Σιδηρᾶς Παρθένης τῆς Νυρεμβέργης. Κι' ἡ μικρὰ παρθένη προσεύχεται.

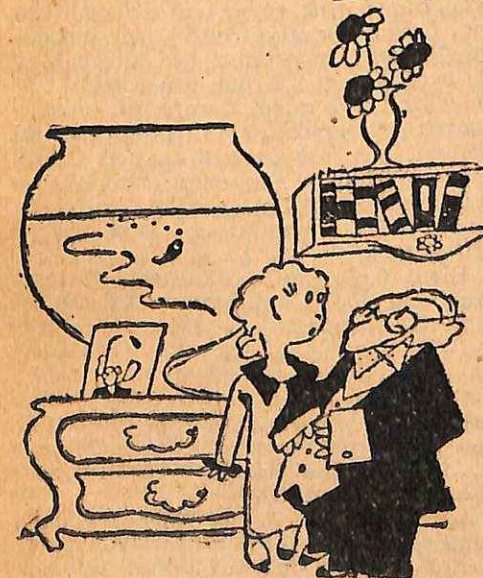
Ξαφνικὰ μιά φοβερὴ κραυγὴ ξεσχίζει τὴν ἀπόλυτη σιγὴ τῆς νύχτας. Κι' ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἐπαναλαμβάνεται τώρα ἀπὸ παντοῦ, ἀπ' ὅλες τὴς μεριὲς τοῦ μαύρου πύργου. Ἀκούονται οἱ κρότοι πυροβολισμῶν.

Μέσος σὸ σκοτάδι οἱ φύλακες ἀνεβαίνουν στ' ἄλογά τους, κατεβαίνει ἡ βαρεῖα σιδηρόφραχτη πόρτα κι' οἱ καβαλάρηδες ρίχνονται στὸν κάμπο. Μερικὰ φανάρια φωτίζουν τώρα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴς σκοτεινὲς αὐλές. Οἱ φύλακες κι' ὁ ἀρχιφύλακας ἔχουν μαζεστῇ σὲ μίαν ἀκρὴ τοῦ πανύψηλου τοῖχου καί ἐντρομοὶ σταυροκοποῦντας βλέποντας πάνω στὴ γυμνὴ πέτρα τὸ σημάδι πού ἀφῆσαν τέσσερα πέταλα ἀλόγου. Καί τὰ σημάδια αὐτὰ ἔχουν τὸ χρῶμα τῆς φωτιάς.

"Ὁ "Επελαῖν φὸν Γκαλλίγκεν πήδησε μὲ τ' ἄλλογὸ τὸν ἀπὸ κεῖ ψηλά, καί πάνω ἀπὸ τὸ φαρδύ χαντάκι πού κυκλῶνει τὸν πύργο.

"Εφυγε μέσος στὴ νύχτα τῆ σκοτεινῆς πού λὲς καί τὸν ρούφηξε.
"Ἦταν Χριστούγεννα κι' οἱ ἄρχοντες χάρισαν τὴ ζωὴ στοὺς φύλακας πού δὲν μπόρεσαν νά συγκρατήσουν τὸν σατανικὸ ληστή. Κι' ἡ μικρούλα "Ερντμουντε, πεσμένη πάνω σὸ παρθενικό της κρεβάτι ἐκλαίει τώρα μὲ πύρινα δάκρυα γιά τὸν κατὰδικό πού γλύτωσε τ' ἀγκάλιασμα τῆς Παρθένης τῆς Νυρεμβέργης, μὰ πού ἔφυγε καί μακριὰ της. ΠΩΛ ΑΣΑΡ.

ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΤΕΡΕΟΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ:

—Τί ζωηρό κόκκινο χρώμα πῶχει τὸ ψαράκι σας.
—Βλέπετε; Τῶρα ἔξω μῆνες, τώρα, σὸ νερὸ καί δὲ λείει νά ξεθάψῃ!

ΙΣΩΣ ΣΤΕΝΕΨῃ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ

—Τί φοβερὸ πρᾶγμα μ' αὐτὰ τὰ σημεῖα ὀφάσματα. Μιά φορὰ τῶπλυνα τὸ κοστουμάκι τοῦ γιου μου καί βλέπετε πῶς τοῦ στενεψε.
—Δὲν πλένετε μιὰ φορὰ γιά δοκιμὴ καί τὸ γιὸ σας;

ΕΙΧΕ ΤΩΡΑ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ

—Ὁ τὰ θραῖα μικρά μου κοινελάνια!
—Δὲν θὰ τῶλεγε αὐτὸ ἂν ἦσαν αὐτὸς, θὰ τῶλεγε στὰ πόδια!

ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο ΠΙΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ ΑΓΙΟΣ

Ένας Κεφαλονίτης και ένας Ζακυνθινός, αναστατώνουν το καφενείο, γιατί δεν μπορούν να συμφωνήσουν σ' ένα πολύ σοβαρό ζήτημα. Ο πρώτος υποστηρίζει ότι ο πιο θαυματουργός άγιος είναι ο Άγιος Γεράσιμος. Ο δεύτερος, φυσικά, υποστηρίζει ότι ο Άγιος Διονύσιος κάνει περισσότερα θαύματα. Κεφαλονίτης και Ζακυνθινός απειλούν να ρθούν στα χέρια, όταν μπαίνει στο καφενείο και ένας Κερκυραίος. Αυτός ακούει τον καυγά και προσπαθεί να συμβιβάσει τα πράγματα.

— Ειρήνη ύμιν μωρέ τζογοδλές μου... Δεν είναι ζήτημα για να φανώ...

— Μίλα μωρέ χριστιανέ! Πες την αλήθεια! Ποιος απ' τους δυο είναι ο πιο θαυματουργός;

— Νά σάς πω. Καλός και άγιος ο Άγιος Γεράσιμος και θαυμαστά τα έργα του. Μεγάλος θαυματουργός κι' ο Άγιος Διονύσιος βοηθεία μας και στους τρεις. Μποστά, όμως, στον Άγιο Σπυρίδωνα... γά τους βράσω και τους δυο!

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ... ΑΙΣΧΡΟ-
ΚΕΡΑΝΣΙ!

Κατά την εποχή του μεγάλου πολέμου, ένας Κερκυραίος στρατιώτης κερδίζει από ένα Γάλλο συνάδελφό του ένα χρυσό ναπολεόνι και τρέχει χαρούμενος να συναντήσει κάποιο φίλο του για να το πει. Περνώντας από την εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνος, ακούει ένα μεταλλικό κρότο στο πλακόστρωτο. Χώνει ανήσυχος το χέρι στην τσέπη του και αντί του χρυσού ναπολεονίου... βρίσκει μία τρύπα! Ψάχνει τριγύρω του... "Αφαντο το ναπολεόνι. Αφού έψαξε ολόκληρο τέταρτο της ώρας, αποφασίζει να ζητήσει την βοήθεια του Αγίου του και εισέρχεται στην εκκλησία.

— Άγιε Σπυρίδωνα, λείει σταυροκοπούμενος μπροστά στον Άγιο, βοήθησέ με να βρω το ναπολεόνι μου και σου τάξω το ένα τάλληρο. Τα άλλα τρία θα τα πω οόζο με τον καυμένο τον Πίπη.

Βγαίνει, ψάχνει άλλο ένα τέταρτο της ώρας και επανέρχεται για να πείσει στα γόνατα μπροστά στον Άγιο:

— Δεν άκουσες την προσευχή μου αγιέ μου; Βοήθησέ με και σου τάξω τα δυο τάλληρα. Τα άλλα δυο θα τα πω οόζο με τον καυμένο τον Πίπη.

Νέο ψάξιμο και νέα απογοήτευση. "Επιστρέφει στον Άγιο αλλά αυτή τη φορά ούτε σταυροκοπιέται, ούτε και γονατίζει:

— "Ετσι είσαι μωρέ αγιέ; Δυο ολόκληρα τάλληρα και δεν είσαι ευχαριστήμενος; Τι ψυχή θα παραδώσεις μία μέρα; Βόηθα με να το βρω και σου τάξω τρία τάλληρα. Το τέταρτο θα το πω οόζο με τον καυμένο τον Πίπη.

Αυτή τη φορά, μόλις βγήκε από την εκκλησία, διέκρινε το ναπολεόνι όρθό μέσα σε μία σχισμάδα του πεζοδρομίου. Σκύβει φουρκισμένος, το παίρνει και επιστρέφει στον Άγιο:

— Σούταξα ένα τάλληρο... δεν το δέχθηκες σάμπως να σ' έπιανα κορόιδο! Σούταξα δυο τάλληρα... δεν τα δέχθηκες κι' αυτά! "Ηθες τρία! "Ωρε, λοιπόν, πάντε, για να μάθεις να μην είσαι οόζου-πρίος! "Εγώ πάω να το πω όλο οόζο, με τον Πίπη!"

Κονιάκ... μάρκα «Σέκος»

Κατά το 1916, κάτω από το καφενείο της «Αργολίδος» λειτουργούσε ένα χαρτοπαικτικό κέντρο ή πελατεία του οποίου άπετελείτο, σχεδόν αποκλειστικώς, από ήθοποιους. Μία χειμωνιάτικη νύχτα, ενώ έξω έπεφτε πυκνό το χιόνι, εμφανίζεται στην σκάλα ένας χωροφύλακας και τινάζοντας τα χιόνια από την μπλερίνα του, άποτεινεται προς τους χαρτοπαιζόντας ήθοποιούς:

— Βρε παιδιά, άς έλθω ένας από σάς να κατεβάσουμε εδώ που κάνει ζέση κάποιο φουκαρά που έχει υλιάρσει! "Αν τον πάω στο τμήμα θά πεθάνει σίγουρα.

"Αντί ενός έπροθυμοποιήθησαν πέντε και σέ λίγο, ξάπλωναν τον άναίσθητο σ' ένα καναπέ και προσπαθούσαν, άνδρες και γυναίκες να τον αναζωογονήσουν. Στο τέλος, του άνοιξαν το στόμα μ' ένα κουτάλι και του έσταξαν λίγες σταγόνες κονιάκ. Αυτό ήταν! "Ο άναίσθητος άνοιξε για μία στιγμή τα μάτια του... και πέθανε!

Συγκίνησις! Μερικές γυναίκες εδάκρυσαν! "Ο μόνος που δεν συγκινήθηκε ήταν ο Κερκυραίος ήθοποιός Σπύρος Σάββας. Ούτε κινήθηκε από την θέση του.

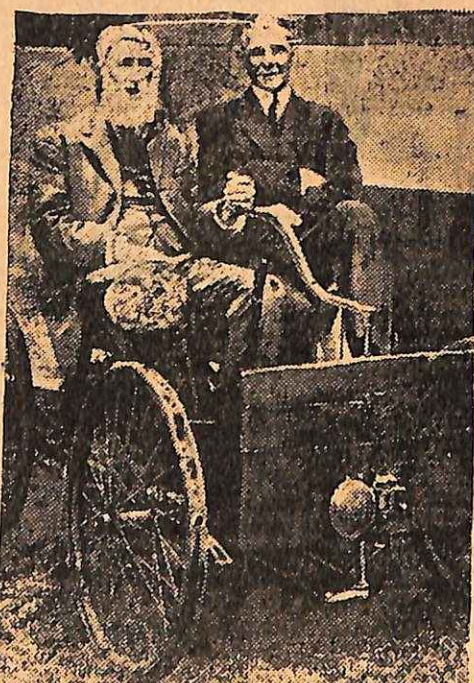
Την στιγμή όμως, που παρέδιδε το πνεύμα ο άγνωστος, άνοιξε το στόμα του για να πη:

— Μωρέ! Νά σου πετύχη κονιάκ μάρκα «σέκος»!

"Από τότε, όσοι στο κέντρο αυτό διέταξαν κονιάκ, έλεγαν στο γκαρσόνι:

— Φέρε μου ένα «σέκος»!

Ο ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μετά τον θάνατο του Τζών Ρόκφελλερ, ο θρόνος του βασιλείας του χρήματος, περιέρχεται στον συμπατριώτη του μεγαλοβιομήχανο αυτοκινήτων Χένρυ Φόρντ. Ένα έκατομμύριο δολάρια την ήμερα, είναι ως γνωστόν τα κέρδη του Φόρντ. Στην εικόνα μας, ο Άμερικανός... υπερκοίτος με τον αρχαιότερο εργάτη του, πάνω στο αρχαιότερο αυτοκίνητο του κόσμου, από τα πρώτα που κατασκεύασε και που σώζεται άόκητη και σήμερα σε πολύ καλή κατάσταση, «ζωντανά» οεικλάμα της μάρκας Φόρντ.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΙΟΣ ΓΕΛΑΣΤΗΚΕ

Ο Μωϋσής είναι σπουδαίος αρχαιοφίλος. Μία μέρα λέγει του φίλου του Τζάκ δείχνοντάς του ένα βάζο:

— Βρήκα, φίλε μου αυτό το βάζο έντελώς «θαζιόν». Φαντάσου ότι είναι της εποχής Λουδοβίκου του 16ου και μου στοιχισε μόνον 500 φρ.!

Ο Τζάκ κυττάζει καλά-καλά το βάζο και στο τέλος λέγει:

— Μωϋσή, σέ γέλασαν. Το βάζο είναι των Σεβρών. Έχει και σφραγίδα στον πάτο. Δεν αξίζει ούτε 100 φρ.

— Νομίζεις! Έκανε ο Μωϋσής, χαμογελώντας πόνηρα. Γελάστηκαν αυτοί που μοδ το πούλησαν, γιατί το πεντακοσάρικο που τους έδωκα ήτανε ψεύτικο!

□ □

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΦΟΒΟΣ

Ο Άβιμελέρ πηγαίνει στον δρόμο μ' ένα δέμα στο χέρι. Τον συναντά ο φίλος του Λεβή:

— Τι έχεις εκεί μέσα Άβιμελέρ;

— Πανί για σεντόνια.

— Για να ιδω;

— Κύτταξε σ' άρρείς;

— Μα παιδί μου αυτό δεν κάνει για σεντόνια, σέ δυο μπουγάδες θά γίνη λυώμα!

— Και ποιος σου είπε πως θά το βάνω καμιά φορά στην μπουγάδα;

□ □

ΜΕΓΑΛΟ ΚΑΚΟ

Ο Μάγιερ, παραπονείται στους φίλους του:

— Μεγάλο κακό με βρήκε φίλοι μου. Η γυναίκα μου, κατεβαίνοντας από το λεωφορείο πάτησε πάνω σε μία πεπονόφλουδα και έπεσε κάτω! "Ετρεξεν άμέσως το πλήθος, την σήκωσαν... και το άποτέλεσμα ήταν να μου στοιχισή αυτή ή δουλειά τρία χιλιάρικά!

— Πώς αυτό; Χτύπησε, λοιπόν, τόσο σοβαρά;

— Όχι, αλλά οι βλάκες που την σήκωσαν, αντί να την πάνε σε κανένα φαρμακείο, την μπάσανε για να την συνεφέρουν σ' ένα κατάστημα νεωτερισμών...

□ □

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ο μικρός Άαρών περνά τους διαγωνισμούς του των μαθηματικών. Ο καθηγητής του τον ρωτά:

— Πές μου Άαρών Άρωνασι, όταν ή μαμά σου αγοράσεν ένα φόρεμα 1.200 φρ., ένα καπέλλο 850 φρ. και ένα ζευγος παπούτσια 600 φρ. τί γίνεται;

— Τρώει ξύλο από τον μπαμπά!

Μεσιτικό

Ευδυμογράφημα του Μαξίμ

Ιδίου του κ. Κολιμπρί, είχε εξαιρετικό ταλέντο.

Ένα βράδυ που ο κ. Κολιμπρί επέστρεφε στο σπίτι του, την βρήκε να ψάχνει κάτω απ' τα έπιπλα.

— Μαρία, της είπε, αφού τελειώσης, να μου σεβρίσης σουπα με μπιζέλια, όπως το πρωί.

Τον κύτταξε κατάπληκτη.

— Μα, κύριε, δεν μαγειρεύα σουπα με μπιζέλια!

— Πώς;

— Άλλωστε... δεν ξέρω να μαγειρεύω τέτοιο φαί!

Τον βρήκε να καπνίζει ένα μεγαλοπρεπές πούρο...

— Όχι-δά! Βρήκα μάλιστα κάπως σκληρά τα μπιζέλια.

Η Μαρία γούρλωσε τα μάτια της:

— Τώρα κατάλαβα! Είπε. Και δυο ώρες αυτό γυρεύω!

— Τι πρόγμα;

— Το κολλιέ μου με τα μαργαριτάρια! Ο κύριος έφαγε το κολλιέ μου με τα μαργαριτάρια!

Ο κ. Κολιμπρί ποτέ δεν μπόρεσε να το χωνέψει-πολύ φυσικόν άλλωστε!

Καθώς άρνήθηκε μάλιστα-τι θέλατε να κάνη;- να της το επιστρέψη με τον συντομότερο τρόπο, η Μαρία έφυγε τρανάζοντας την πόρτα κι' απειλώντας τον να το κάνει μήνυση!

Ο κ. Κολιμπρί ξαναβρέθηκε μόνος. Όχι όμως για πολύ καιρό.

Ένας δειλός και χλωμός νεανίας παρουσιάστηκε σ' αυτόν:

— Άς με συγχωρήση ο κύριος άν δεν έγω πείρακα στο έπαγγελμα, είπει, γιατί είμαι παιδί οικογενείας που άτύχησεν οικονομικώς. Ήμουν καλλιτέχνης.

— Τόσο το καλλίτερο! φώναξε ο κ. Κολιμπρί. Λατρεύω τους καλλιτέχνες. Έξ άλλου, κι' εγώ είμαι συλλέκτης.

Κυττάζε αυτήν την σπάνια πορσελάνη των Σεβρών. Κι' αυτό τον πίνακα του Μουρίλλο; Άληθινός είναι κι' όχι άντιγραφή. Κι' αυτή την ταμπакιέρα που την έχω απ' τον Έρρίκο 4ο! Τι λέτε για όλα αυτά;

Το τι έλεγε ο νεανίας για όλα αυτά, ο κ. Κολιμπρί τώμασε την έπομένη.

Πραγματικά, όταν το πρωί ο κ. Κολιμπρί ξύπνησε, βρήκε στην θέση του Μουρίλλο και της πορσελάνης των Σεβρών το έξης μπιλιετάκν

Έναν κοίλαρά με επιβλητικό ύψος...

Ο Λεόν πειράχτηκε. — Μήπως ο κύριος δεν μου είπε ο τι βιος να καπνίσω οτι θέλω; Έ λοιπόν, διάλεξα τα πούρα του κυρίου... Άπλούστατα!

Ο Λεόν δεν έμεινε ούτε ένα είκοσι-τετράωρο.

Τον άντικατέστησε μία ευμεγέθης μαγειρίσσα που, κατά την όμολογία του

Γραφείο...

«Τ' αγαπώ υπερβολικά. Τα παίρνω μαζί μου, σάς αφήνω όμως την ταμπакιέρα. Είναι κάλπικη».

Ο κ. Κολιμπρί, παρηγορήθηκε λίγο άργότερα όταν του ήρθε για υπηρέτρια μικρή Βρεττονή. Μία μέρα της λέει:

— Πάρε αυτόν τον πίνακα και καθάρισέ μου τον. Ποιά όμως υπήρξε ή έκπληξη του, όταν είδε ύστερ' από λίγο την υπηρέτρια του να του φέρνη πίσω ένα... λευκό πανί. Ούτε ίχνος χρώματος!

— Τι έκανες δυστυχισμένη;

— Ο κύριος μου είπει να προσέξω τις μογιές. Λοιπόν τις έβγαλα όλες χωρίς να λερώσω το φουστάνι μου!

Έδώ όμως δεν τελείωσαν τα βάσανα του κ. Κολιμπρί.

Μία μέρα που είχε αγοράσει κεφαλάκι απ' την Άγορά, το άφησε στην κουζίνα κι' είπε στον μικρό νέγκρο της Παπουασίας που είχε προσλάβει τελευταία ως μάγερ:

— Μπιμπι-Λολό, στίς έντεκα να μου σπάσης το κεφάλι!

□ □

Συνέβη το έξης: Στίς έντεκα ακριβώς, ένας φοβερός πυροβολισμός τίνανε τον κ. Κολιμπρί όρθιο απ' την πολυθρόνα του.

Ο κ. Κολιμπρί είδε με φρίκη ένα ρε-βόλβερ να τον σημαδεύη:

— Μπιμπι-Λολό, άθλιε! φώναξε. Έσύ τώκανες αυτό;

Πραγματικά, ήταν ο Μπιμπι-Λολό, χλωμός όσο μπορεί να είναι ένας μικρός νέγκρος.

— Δεν τα κατάφερα καλά, άποκρίθηκε ο δυστυχισμένος. Ο κύριος είπει στον Μπιμπι-Λολό να το σπάση το κεφάλι. Ο Μπιμπι-Λολό είπει πως ο κύριος δεν είναι στα καλά του. Ο Μπιμπι-Λολό όμως είναι πολύ άφωτισμένος. Δεν συζητά οτι λέει ο κύριος. Και πήγε να σπάση το κεφάλι του κυρίου!

Ο κ. Κολιμπρί κατάλαβε και φώναξε:

— Ήμουν καλλιτέχνης...

— Να πάρη ή όργη! Ξέχασα να του πω να σπάση το κεφάλι του άρνιου! Πάλι καλά που το φούσεκι ήταν άσφαυρο!

Πάντως, αυτή ή περιπέτεια τον έκανε ν' άηδιάση τους υπηρέτες. Κι' από τότε, ο κ. Κολιμπρί κάνει μόνος του την δουλειά του!

ΜΑΞΙΜ

[(Περὶ λήψης
πῶν προηγούμενων)]

Ὁ Τζίμ Λαίηντον παντρεύτηκε τὴν Ἑβελιν Προτέρου. Μισὴ ὥρα μετὰ τὸν γάμο αὐτὸς καὶ ὁ ἐξάδελφός του Τζάκ Λαίηντον πού ἦσαν ἀχώριστοι, ἀναχωλοῦνται στὸν πόλεμο ὅπου ὑπηρετοῦν ὡς ἀξιωματικοί. Μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα ἐξαφανίζονται καὶ οἱ δύο. Περνοῦν δέκα χρόνια. Ἡ Ἑβελιν Λαίηντον σκέπτεται ὅτι ἴσως θὰ ἐπρεπε νὰ ξαναπαντρευτῇ.

Ὁ ταγματάρχης Μάννινγκ, ἐπωνομαζόμενος ἀπὸ τοὺς φίλους του «Πίθηκος» συναντᾷ σ' ἓναν γερμανικὸ χωριὸ μιὰ θραυτὰ καταγίδος κάποιον Γερμανὸ χωρικό μισογλίθο καὶ μουνγὸ καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ μετακινήσουν ἓνα δένδρο πού φράζει τὸν δρόμο τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ἐνα μεγάλο κλαδί χτυπᾷ κατακέφαλα τὸν Γερμανὸ καὶ ὁ Μάννινγκ μένει κατὰπληκτος ὅταν ἀνασπείροντας τὸν πληγωμένο πού ἔχει σωριασθῇ καταγής, τὸν ἀνοίει νὰ τοῦ λέῃ: «Ἐ Πίθηκε, σπουδαία ὀδὸδα τί λές κι' ἐσύ; καὶ λιποθυμᾷ πάλι ὁ Μάννινγκ τὸν μεταφέρει σπίτι του καὶ ὅταν αὐτὸς συνέχεται τοὺς λέγει ὅτι εἶναι ὁ Λαίηντον. Δὲν θυμᾶται ὅμως πῶς ἂν εἶναι ὁ Τζίμ ἢ ὁ Τζάκ.

5. (Ἡ συνέχεια)

Ὁ δὺς ἄνδρες ἀναθυμῶνταν τώρα τὴν Ἑβελιν Προτέρου μὲ τὸ νυφικό της φόρεμα, μὲ τὴν ἀνθοδέσμη τῶν κρίνων, τὸ στεφάνι μὲ τ' ἄνθη τῆς λεμονιάς ἐπάνω στὰ ὀλόχρυσά μαλλιά της. Τὰ μάτια τοῦ Μάννινγκ ἔβλεπαν τὸ ἐρώτημα πού δὲν ἤθελε νὰ πῇ μὲ τὰ χεῖλη, μὰ τὸ ἐρώτημα ἔμεινε ἀναπάντητο.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά εἶπε ἀποτομα:

—Πρέπει νὰ κάνης μιὰ προσπάθεια νὰ θυμηθῇς... Δὲν ξέρω κανὲν τί ὄνομα νὰ σοῦ δώσω... Πῶς πρέπει νὰ σέ φωνάζουμε, ἀλήθεια;

—Εἶναι ἐνοχλητικό, Πίθηκε, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε ὁ συνομιλητής του μὲ κάποια εἰρωνεία. Θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμη. Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ βροῦμε κάποια μέση λύση ὥσπου μοῦ ἐξανάρθῃ ἡ μνήμη.

Κάτω ἀπὸ τὸν εἰρωνικό τόνο διαφαινόταν μιὰ πίκρα. Ὁ ἄνδρας συνέχισε:

—Ναί. Σκέφθηκα ὅτι εἶναι προτιμότερο ν' ἀφήσω τὸ μικρὸ ὄνομα πρὸς τὸ παρὸν. Πρέπει πρώτα νὰ συνέλθω. Ὑπῆρξα ὁ Ἄντον Μπλουμ ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια καὶ νομίζω ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ λέγωμαι Ἄντον Λαί.

Μορφές πού

λίγγο. Ἐπαναλαμβάνει ἀδιάκοπα: «Κάναμε αὐτό, κάναμε ἐκεῖνο», καὶ ὅταν ἐπιμένει κανεῖς, δηλώνει: «Ὁ Τζάκ Λαίηντον ἔκανε αὐτό» ἢ «ὁ Τζίμ Λαίηντον ἔκανε ἐκεῖνο». Δὲν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε τίποτε περισσότερο ἀπ' αὐτόν.

Γιὰ μιὰ στιγμή, μιὰ σάν νὰ ἦταν οἱ δὺο ἄνθρωποι ἐνωμένοι μαζὶ, καὶ ἓνα λεπτό ἀργότερα σάν νὰ ἦσαν ἀπλῶς φίλοι του. Εἶναι τόσο ἥρεμος καὶ ἀδιάφορος. Ὅσο γιὰ τὴν Λούση... ἦταν ἀπολύτως βέβαιη ὅτι τὸν ἀναγνώριζε μόνις ἐυριζόταν καὶ ντυνόταν. Μοῦ εἶπε ἀρκετὲς λυρικές φράσεις γιὰ τὴν διαίσηση τῶν γυναικῶν καὶ τίς παιδικές της ἀναμνήσεις, καὶ μοῦ ἐδήλωνε καθαρά ὅτι σάν ἄνδρας πού εἶμαι εἶναι φυσικὸν νὰ μοῦ διαφεύγουν ὀρισμένες «λεπτές διανοητικές πτυχές»!

Ὁ Μάννινγκ γέλασε εὐθυμα καὶ συνέχισε τὴν ἀφήγησή του:

—Ὅταν ὁ ἀγνωστος μπήκε ντυμένος μὲ τὰ κομψὰ ρούχα τοῦ Χούκερ καὶ ἐυρισμένος, ἡ Λούση τὸν κύτταξε κατὰματα... καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πῇ οὔτε μιὰ λέξη. Ξέρετε καλὰ ὅτι δὲν εἶναι συνηθισμένο θέαμα νὰ μένη ἡ Λούση σιωπηλὴ! Καὶ τώρα διαβεβαιώνει ὅτι δὲν εἶναι οὔτε ὁ Τζάκ οὔτε ὁ Τζίμ! Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρισκόμαστε τώρα!

Ὁ σὲρ Χένρυ εἶπε ζωηρά:

—Δὲν δίνω καμμιὰ σημασία στὴν γνώμη τῆς Λούση. Ἀσφαλῶς θὰ ἔχη διαφορετικὴ γνώμη κάθε φορά πού θὰ τὸν βλέπη. Θέλω νὰ μοῦ πῇτε τὴν δική σας γνώμη, Μάννινγκ. Βρίσκετε καμμιὰ ομοιότητα;

—Τίποτε πού ν' ἀποτελῇ μιὰ ἀπόδειξη.

—Τι θέλετε νὰ πῇτε;

Ὁ Μάννινγκ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ τὸ ἐξηγήσῃ κανεῖς. Ὅταν τὸν παρατηρῶ μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω ἓναν ξένο. Ὅταν μιλά, εἶναι πράγματι ἓνας ἀπὸ τοὺς Λαίηντον, μὰ θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ καθορίσω ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο. Ἐχει κατὰ ἐπάνω του πού δὲν τὸ εἶχαν οὔτε ὁ Τζίμ οὔτε ὁ Τζάκ. Ἐκεῖνοι ἦσαν δὺο γαριτωμένοι ἐφηβοὶ καὶ αὐτὸς εἶναι πιά σωστός ἄνδρας. Θὰ μπορούσαμε ἴσως νὰ ἐξακριβώσωμε τὴν ταυτότητά του μὰ δὲν θὰ ἐξαγαγίνη ποτὲ ἓνας ἀπὸ τοὺς γαριτωμένους ἐκείνους ἐφήβους. Εἶναι διαφορετικοί, εἶναι ἀλλοιωμένοι καὶ ἐντελῶς κύριος τοῦ ἐαυτοῦ του!

—Ἀλήθεια;

—Ναί. Πήγαμε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν σήμερα τὸ πρωί. Τὸν ἰκέσαμε νὰ μὴν ἐξαγνίσῃ κανεῖς ἀνέκδοτο, ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐξαντλητικὴ ἀνάκριση καὶ δὲν ταραχτήκε καθόλου. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχαν φύγει τέσσερα ἀνέκδοτα: οἱ δὺο Λαίηντον, ἓνας ῥοπλᾶνα μαζὶ; οἱ δὺο Λαίηντον, ἓνας ῥοπλᾶνα καὶ ἓνας ὀνομαζόμενος Τάρ-Τζιμ Φίλντ καὶ ἓνας ὀνομαζόμενος Τάρ-λεῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ὁ μόνος φυσικὸς ἐπείστρεψε. Τὸν ἐκάλεσαν χωρὶς φωνή, καὶ νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Λαίηντον καὶ μὰς ἀφῆσαν νὰ περιμένωμε πολλὴ ὥρα. Ὑστερα μὰς ἐσήγαγαν σ' ἓνα δωμά-

ΖΩΝΤΟΓΕΥΟΥΝ ἈΠ' Τὸ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

τιο γεμάτο ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ κακοφωτισμένο. Ὁ Λαίηντον κύτταξε γύρω του, διέσχισε τὸ δωμάτιο καὶ χτύπησε τὸν Τάρλεῦ στὸν ὄμο, φωνάζοντας: «Ἐ-σὺ εἶσαι, βρε Τζόμπλ, ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσες;» Αὐτὸ ἔκανε ἐντύπωση καὶ ὁ Τάρλεῦ ἐξήγησε σαστισμένος τοὺς ἀξιωματικούς ὅτι «Τζόμπλ» ἦταν ἓνα παρατσούκλι πού τοῦ ἔδιναν οἱ φίλοι του ὅταν ἦταν πολὺ νέος, καμμιὰ δεκαριά χρόνια πρὶν. Ὑστερα ζήτησαν ἀπὸ τὸν Τάρλεῦ ν' ἀναγνώριση τὸν Λαίηντον εἴτε ὡς Τζάκ εἴτε ὡς Τζίμ. Ὁ Τάρλεῦ τᾶχασε ὀλοσδιόλου καὶ εἶπε ὅτι ὁ ἀγνωστος μπορούσε νὰ εἶναι ὁ Τζάκ μὰ εἶκοσι κιλά ἐπὶ πλέον ἢ νὰ εἶναι ὁ Τζίμ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ Τζίμ ἦταν διαφορετικὴ. Τὸν ρώτησαν κατὰ τί ἦταν διαφορετικὴ ἡ φωνή. Ἀπήντησε ὅτι δὲν ξέρει τίποτε καὶ δὲν κατάφερε νὰ τοὺς διαφωτίσῃ περισσότερο. Ὁ Λαίηντον ἔμεινε ἀπαθής. Καὶ ὅμως κατὰ τὸ ἀκαθόριστο μέσα στὴν ἔκφραση τῶν ματιῶν του εἰδείχε ὅτι ὑπέμενε μιὰ ὀδυνηρὴ δοκιμασία...

Ὁ Μάννινγκ σηκώθηκε καὶ ἔκανε δὺο-τρία βήματα πρὸς τὸ παράθυρο. Ὑστερα στράφηκε πάλι καὶ κατέληξε: —Παραδώσαμε ὕστερα τὴν κατάθεση τῆς Ἄννας Μπλουμ καὶ φύγαμε. Ἐχετε τὸ ἀντίγραφο τῆς καταθέσεως αὐτῆς;

Ὁ σὲρ Χένρυ Προτέρου ἔκανε ἓνα καταφατικὸ νεύμα.

—Βρήκατε τίποτε περίεργο στὴν κατάθεση αὐτή; τὸν ρώτησε ὁ γαμπρός του.

Ὁ σὲρ Χένρυ πῆρε ἓνα πακέτο δακτυλογραφημένα φύλλα, γύρισε τίς σελίδες καὶ ἔβαλε τὸ δάχτυλό του ἐπάνω σὲ μιὰ γραμμὴ.

—Ναί, εἶπε. Ἡ πλάκα τῆς ταυτότητος. Βλέπω ὅτι ἡ γρηῃ γερμανίδα ἀναφέρει ὅτι τὴν ἔβαλε μαζὶ μὲ τὰ ρούχα του, στὴν ὄχθη τοῦ καταρράκτου. Τὴν ἔβλεπε ἡ πλάκα αὐτή;

—Δὲν ξέρει κι' ἡ ἴδια. Νομίζω ὅτι ἰστέπει νὰ στείλωμε κάποιον νὰ κάνῃ καμμιὰ ἐρευνά στὸ μέρος ἐκεῖνο.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ σὲρ Χένρυ. Ὁρισμένως.

Διέτρεξε ἐκ νέου τὴν σελίδα καὶ κύτταξε ὁ Μάννινγκ.

—Δὲν συλλογισθήκατε ὅμως, φίλε μου, ὅτι αὐτὴ ἡ Ἄννα Μπλουμ, θὰ εἶδε ἀσφαλῶς τὸ ὄνομα πού ἦταν γραμμένο στὴν πλάκα. Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο πού περιέθαλψε, τὴν κράτησε μέσα στὰ χέρια της... θὰ εἶδε ἀσφαλῶς τὸ ὄνομα...

—Λέγει ὅτι δὲν τὸ εἶδε. Τῆς ἔκανα τὴν ἐρώτηση αὐτὴ τὴν ὥρα πού ὑπαγόρευε τὴν κατάθεσή της, γιὰ τὸ σκέφθηκα κι' ἐγὼ ἀμέσως. Μοῦ ἀπήντησε ὅτι τὸ φῶς ἦταν πολὺ ἀδύνατο καὶ ὅτι δὲν σκέφθηκε νὰ διαβάσῃ τὴν πλάκα. Ὅταν ἐγὼ ἐπέμεινα, σήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε: «Μὰ, κύριε ταγματάρχα, δὲν βρίσκετε ὅτι εἶχα ἀρκετὲς φασαρίες ὥστε νὰ μὴν ἀσχολοῦμαι καὶ

γιὰ πράγματα πού δὲν μ' ἐνδιαφέρουν; Τί μ' ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἀξιωματικοῦ αὐτοῦ; Ὑπέθετα ὅτι θὰ πέθαινε. Ἐξ ἄλλου εἴτε ζοῦσε εἴτε πέθαινε ἦταν φανερό ὅτι θὰ μὲ τουφέκιζαν, ὅπως μοῦ εἶπατε καὶ μόνος σας. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἤξερα ἤδη ἀρκετά». Καὶ ὅταν τὸ σκεφθῇ κανεῖς καλὰ βλέπει ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν ἔχει ἀδικο.

Ὁ σὲρ Χένρυ ἔστρεψε τίς σελίδες ἐπάνω στὸ γόνατό του, ἔκανε ἓνα νεύμα καταφατικὸ καὶ μάζεψε πάλι τὰ φύλλα.

—Μιλῆσαμε γιὰ ὅλα, εἶπε, ἐκτός γιὰ τὴν κυρίως ἐνδιαφερομένη. Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε τὴν κατάσταση τῆς Ἑβελιν, ἀγαπητέ μου Μάννινγκ. Τί κάνατε σχετικά μ' αὐτήν.

—Τῆς ἔστειλα ἀπὸ τὴν Κολὸν δὺο λέξεις, εἰδοποιώντας τὴν ὅτι ἐπέστρεφα στὴν Ἀγγλία καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴν δω. Πῆρα ἓνα τηλεγράφημά της πού μοῦ ἔλεγε ὅτι ἐπέστρεφε ἀπὸψε τὸ βράδυ στὸ διαμέρισμά της. Τῆς ἔγραψα τότε ἓνα γράμμα πού τὴν πληροφοροῦ-

σε γιὰ ὅλα ὅσα συνέβησαν καὶ τῆς ἔστειλα συγχρόνως ἓνα ἀντίγραφο τῆς καταθέσεως τῆς Ἄννας Μπλουμ.

—Τῆς γράψατε; ρώτησε ὁ σὲρ Χένρυ μὲ ἐκπληξη.

Ὁ Μάννινγκ τράβηξε ἀπότομα τὸ μουστάκι του καὶ ἀπήντησε:

—Ναί. Ἡ Ἑβελιν θὰ πάρῃ τὴν ἐπιστολή μου αὐριο μὲ τὸ πρῶτο ταχυδρομεῖο. Θεώρησα καλύτερο νὰ τῆς γράψω, γιὰ τὴν ὑπέθεσα ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶναι μόνη στὴν ἀρχή. Πρέπει νὰ τῆς δώσωμε καιρὸ νὰ συνέλθῃ λίγο. Ὑστερα σῆς ἢ ἐγώ, θὰ πάμε νὰ μι-

λήσωμε μαζὶ της.

Ὁ σὲρ Χένρυ ἀντιλήφθηκε —καὶ ὄχι γιὰ πρώτη φορά— ὅτι ὁ γαμπρός του εἶχε μιὰ ἀπροσδόκητη λεπτότητα καὶ κατεῖχε τὴν διαίσηση ἐκείνη ὅπου ἡ Λούση ἐδήλωνε ὅτι ἦταν ἀποκλειστικὸ προσὸν τῆς Γυναίκας μὲ κεφαλαίῳ Γ.

—Ναί, εἶπε, πιστεύω ὅτι ἔχετε δίκιο. Ἄν θέλετε νὰ πᾶτε νὰ δῆτε τὴν Ἑβελιν, ἐγὼ θὰ φύγω γιὰ τὸν πύργο τοῦ Λαίηντον καὶ θὰ προειδοποιήσω τὸν σὲρ Κότερρελ γιὰ τὴν ἀνεύρεση ἑνὸς ἐγγονοῦ του.

Ὁ Μάννινγκ ἔκανε ἓναν φριχτὸ μορφασμὸ:

—Δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ πᾶτε σῆς στὴν Ἑβελιν;

—Ὀχι. Ἐν πρώτοις, εἶσατε τῆς ἴδιας γενεᾶς μ' ἐκείνην; συνεπῶς ἔχετε τίς ἴδιες ἀντιλήψεις καὶ παίζετε τὸ παιχνίδι τῆς ζωῆς κατὰ τοὺς ἴδιους κανόνες. Ἡ Ἑβελιν θὰ συνεννοηθῇ ὀρισμένως καλύτερα μαζὶ σας παρὰ μαζὶ μου. Γι' αὐτὸ, φίλε μου, ἐσεῖς θὰ πᾶτε στὴν Ἑβελιν κι' ἐγὼ θὰ προειδοποιήσω τὸν Κότερρελ. Ἄ, προπὸ, Πίθηκε, θάπρεπε κάποιος νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὸν Κόττυ Ἄμπος, γιὰ τὴν βέβαια ἢ ὑπόθεσιν αὐτὴ τὸν ἐνδιαφέρει πάρα πολὺ.

—Τὸν καυμένο τὸν Κόττυ! Βέβαια καὶ τὸν ἐνδιαφέρει. Ναί, θάπρεπε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ κανεῖς. Ὁ Γκρέγκορ δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ ἀναλάβῃ;

—Ναί, εἶπε ὁ σὲρ Χένρυ, καὶ μοῦ τὸ πρότεινε μάλιστα τὸ πρωί πού μὲ εἶδε. Ἐκρίνα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δείξωμε τὴν κατάθεση τῆς Ἄννας Μπλουμ καὶ ἤθελα ἀκόμη νὰ μάθω τί ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσωμε ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως. Φοβόμουν καμμιὰ ἀτελείωτη δίκη. Εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει κανεῖς κίνδυνος στὸ ζήτημα αὐτό, γιὰ τὸ οὐτὶ οὔτε οἱ χρηματικὲς ἀξίες πουλήθηκαν. Ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Γκρέγκορ, ἂν ὁ σὲρ Κότερρελ Λαίηντον ἀναγνώριση τὸν ἄνδρα αὐτὸν ὡς ἐγγονό του, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀλλάξῃ τὴν διαθήκη του γιὰ νὰ τοῦ κληροδοτήσῃ ὅτι θέλει... Πρέπει νὰ σῆς ἐκμολογήσω ὅτι αἰσθάνθηκα μεγάλη ἀνακούφιση ὅταν τῷσαθα αὐτό. Ἄ! ἔνδοξα μιλοῦμε γιὰ τὸν Γκρέγκορ πρὶν νὰ σῆς πῶ ὅτι δίνει μεγάλη σημασία σ'ὅτι ἡ Ἑβελιν δὲν πρέπει νὰ πάρῃ μιὰ πολὺ βιαστικὴ ἀπόφαση. Κι' ἐγὼ συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμη του ὅτι καὶ

Τὸ πρόσωπο τοῦ σὲρ Χένρυ Προτέρου εἶχε μιὰ σοβαρὴ ἔκφραση...

ροβούμαι ότι θα δυσκολευθήτε λίγο να το παραδεχθεί αυτό ή Κυρία Λαίη τον.

—Τι έννοείτε λέγοντας «μια πολύ βιαστική απόφαση»; ρώτησε ο Μάννινγκ.

—Ο Γκρέγκορ προτείνει να συγκαλέσωμε ένα είδος Οικογενειακού Συμβουλίου στο οποίο θα παραστή κι' εκείνος υπό την ιδιότητα του ως συμβολαιογράφου. Στο συμβούλιο αυτό θα προσκληθώ επίσης ο Κόττυ "Αιμποτ. Ο Λαίη τον θα δη' έτσι δλη την οικογένεια. Θα συζητήσωμε την υπόθεση και θα καταλήξωμε ίσως σε μια απόφαση. Ο Γκρέγκορ δίνει μεγάλη σημασία στο ότι η "Εβελιν δεν πρέπει να δη' τον άγνωστο μόνο του, πριν από το συμβούλιο αυτό.

Ο Μάννινγκ άναπήδησε.

—Μά αυτό είναι αδύνατο! φώναξε.

—Επιμένει πολύ στο σημείο αυτό. Φυσικά, η "Εβελιν μπορεί να δειχθεί εξίσου άναποφάσιση όσο και εείς. Έξ' άλλου, θα συγκινηθώ άσφαλώς πολύ και υπό το κράτος της συγκινήσεως αυτής δεν πρέπει να προσφέρω λέξεις που δεν θα μπορούσε ν' άνακαλέσει άργότερα.

—Καταλαβαίνω, είπε ο Μάννινγκ έλαφρά θυμωμένος, μά θα είναι σκληρό γι' αυτήν ν' άντικρύσει εκείνον που είναι ίσως σύζυγός της επί παρουσία του Κόττυ "Αιμποτ!

—Δέν θα επιμένωμε γιά νά έλθη ο Κόττυ, στά χείλη του οποίου πλανήθηκε ένα ναμόγελο. Μά ο Γκρέγκορ κρίνει ότι ο σέρ Κόττερελ κι' εγώ πρέπει να είμαστε παρόντες.

—Η "Εβελιν θ' άρνηθώ, είπε ο Μάννινγκ.

—Η "Εβελιν είναι ή πιό λογική γυναίκα που γνωρίζω, δήλωσε ο σέρ Χένρυ.

Μά ο γαμπρός του άπήντησε μ' ένα πένθιμο τόνο:

—Δέν υπάρχει γυναίκα λογική.

ΕΒΕΛΙΝ

Ο Κρίς "Ελερσν είχε πη' μια μέρα μιλώντας γιά την "Εβελιν Λαίη τον ότι θα της ήταν αδύνατο να μην είναι ευχισμένη, άφοι κατείχε ένα προσόν αντίθετο από της Κίρκης.

Αντί να είναι μια μοιραία γόησσα που προκαλεί φιλονεικίες, η "Εβελιν είχε το προσόν να γλυκαίνει κάθε πρῶγμα, να γαληνεύη κάθε ταραχή, προσόν που μπορούσε να προσφέρει σε μια γυναίκα την πραγματική ευτυχία.

Δέν μπορούσε να την φαντασθώ κανείς κυριευμένη από ένα μεγάλο πάθος, αλλά διέκρινε όμως σ' αυτήν την δυνατότητα να νιώσει έναν έρωτα βαθύ, ιδανικό και πρακτικό συγχρόνως. Είναι άλήθεια ότι ο Κρίς "Ελλερσν ήταν ποιητής και επί πλέον ήταν έρωτευμένος με την "Εβελιν όσο του επέτρεπε ο ήρεμος και επιφυλακτικός χαρακτήρ του.

Την επομένη της συζητήσεως του σέρ Χένρυ Προτέρω με τον Μάννινγκ, μερικά γράμματα ήταν τοποθετημένα στο τραπέζι της κυρίας Λαίη τον και το πρώτο ήταν άκριβώς του "Ελλερσν.

Η "Εβελιν προχώρησε χαρούμενη και κάθισε εμπρός στο τραπέζι. Τά μάλλιά της έμοιαζαν με χείμαρρο από άναλυτό χρυσάφι. Είχε τον κόπο εκείνο της γυναίκας που αφήνει να φαίνεται ένας ώραιος κι' εύγενικός

Μορφές

που ζωντανεύουν

από το παρελθόν

χαρακτήρ. Όταν έμπαινε σ' ένα δωμάτιο έφερνε μαζί της ζέση, φως, λάμψη. Το χρώμα της ήταν λεπτό και τά μάτια της είχαν σχεδόν την βαθυγάλαξη εκείνη απόχρωση που άλλοτε γίνεται σχεδόν μαύρη κι' άλλοτε φωτίζεται σαν μια ήλιόλουστη λίμνη. Τά χείλη της ήταν καλοσχηματισμένα και κόκκινα.

Η νέα γυναίκα πήρε τό γράμμα του Κρίς, τό άνοιξε και διάβασε:

«Άγαπητή μου "Εβελιν,

Υποτάσσομαι στην απόφασή σας και έν λέγω καν ότι λυπούμαι γι' αυτό, γιατί προτιμώ να δεχθώ τό δῶρο της φίλης σας που προσφέρετε με δλη την καρδιά σας παρά να βρεθώ στην άφορητη κατάσταση να σας ζητήσω κάτι που δεν είσθε διατεθειμένη να μου πάσχετε.

Τά προσωπικά μου αισθήματα δεν άλλαξαν καθόλου στά δέκα αυτά χρόνια και δεν φαντάζομαι ότι είναι ποτέ δυνατόν να μεταβληθώ με τον χρόνο. Μένω λοιπόν πάντοτε, και με την βαύτερη έννοια της λέξεως,

Δικός σας
Κρίς "Ελερσν.

Η "Εβελιν τελείωσε την άνάγνωση της έπιστολής με κάποιο συναίσθημα άνακουφίσεως. "Υστερα χαμογέλασε. Ο Κρίς ήταν πολύ λογικός και έκφραζόταν πάντα με διαλεχτές φράσεις! "Ίσως-ίσως γι' αυτό δεν τον είχε πντρευτή και άνομαζόταν ακόμα "Εβελιν Λαίη τον.

Πήξε ύστερα τ' άλλα της γράμματα. Είθε έναν μεγάλο φάκελλο του οποίου ή έπιγραφή ήταν με τον γραφικό χαρακτήρα του Μάννινγκ και φαινόταν να περιέχει έγγραφα. Άνοίγοντάς τον ή νέα γυναίκα άναρρωτιόταν τι μπορούσε να της στέλλη ο έξάδελφός της και γιά ποιο λόγο της είχε ζητήσει μια συνέντευξη...

Μισή ώρα άργότερα, τό κουδοιι τον τηλεφώνου έσχισε τή σιγή... Άντήγησε δυο φορές προτοφ τ' άκούση ή "Εβελιν και σηκώθη απότομα. Οι κινήσεις της ήταν σαν αυτόματες και όταν σηκώθηκε από τό κάθισμά της, τό γράμμα του Μάννινγκ και τά δακτυλογραφημένα φύλλα που περιείχαν την κατάθεση της "Αννας Μπλόμ κύλησαν στο χαλί.

Ο ταγματάρχης Μάννινγκ που ήταν στην άλλη άκρη του σύρματος, είπε:

—Εμπρός!

Δέν άναγνώρισε όμως την φωνή που του άπήντησε και ξανάπε:

—Θέλω να μιλήσω στην κυρία Λαίη τον.

—Είμαι εγώ!

—Ω "Εβελιν! Έδώ ο Πίθηκος. Θά.. "Ηθελα... άναπητό μου παιδί πήρατε την έπιστολή μου;

—Ναι, άπήντησε ή νέα γυναίκα.

—Σκέπθηκα ήτι θα ήταν προτιμότερο να την διαβάσετε πρώτα, κι' ύστε-

ρα να έλθω να μιλήσωμε. Δέν θάθελα να σας έννοχλήσω, μά νομίζω ότι θα είχατε ίσως ώρισμένες έρωτήσεις να μου άποτεινέτε...

—Γι' αί.

—Μπορώ να έλθω;

—Ναι.

—Άμέσως;

—Ναι.

Η "Εβελιν δεν ήταν εις θέσιν να προφέρη άλλη λέξη. Ξανακρέμασε τό άκουστικό, γύρισε στη θέση της και μάζεψε τά χαρτιά που είχαν πέσει. "Υστερα διευθύνθηκε στο σαλονάκι του μικρού διαμερισμάτός της και κάθισε εκεί γιά να περιμένει.

Ήταν ένα δωμάτιο εξαιρετικά ευχάριστο που είχε χαρούμενο ύφος άκόμη και όταν τό Λονδίνο ήταν σκεπασμένο από την ομίχλη, γιατί ήταν ντυμένο με ώραία γαλιά και έπιπλα σε γλυκούς χρωματισμούς. Μά εκείνο που τό έδινε την μεγαλειότηή του γοητεία ήταν φυσικά ή διαμνη της "Εβελιν εκεί μέσα... Την στιγμή αυτή τό σαλόνι φαινόταν σαν συντριμμένο υπό μια θύελλα, γιατί ή νέα γυναίκα είχε γκρεμισθώ από τά ύψη μιας γαλήνης που είχε άποκτήσει τόσο άκριβιά, στην ταραχώδη άβυσσο όπου είχε ραγίσει ή καρδιά της και της φαινόταν τόσο δύσκολο να συνέλθη...

Ο Μάννινγκ μπήκε γωρίς εκείνη να τον άντιληφθώ και την βρήκε να κάθεται σε μια γαμηλή καρέκλα, με τό κεφάλι οιχμένο πίσω, με τό βλέμμα άπλανές. Τό πρόσωπό της ήταν κατάγλωμο και τά διορφα γύρια της ήταν σταυρωμένα στά γόνατά της. Επάνω στο δάχτυλό της γυάλιζε ή βέρα της.

Ο Μάννινγκ την κύτταξε ένα λεπτό με άνησυνία, ύστερα διέσχισε τό δωμάτιο, τράβηξε ένα κάθισμα κοντά της, κάθισε και άκούμπησε τό χέρι του στο μπράτσο της. Εκείνη άνατρίχιασε και στράφηκε πρὸς αυτόν.

Ο ταγματάρχης της έσφιξε στοργικά τό χέρι και ρώτησε:

—Διαβάσατε τό γράμμα μου.. και την κατάθεση; Την κύτταξε πάλι και πρόσθεσε: Μικρούλα μου, είσθε άρρωστη;

Η "Εβελιν χαμογέλασε πονεμένα: —Μην άνησυχήτε, Πίθηκε, δέν θά λιποθυμήσω! Τάχω μόνο λίγο... λίγο χαμένα...

—Δέν άπορώ γι' αυτό... Αισθάνθηκα τό ίδιο πρῶγμα και διερωτήθηκα μήπως τρελλαινόμεν. Υπάρχουν γεγονότα που σοφ φέρνουν ήλιγο και φαίνονται άπίστευτα. "Υστερα, όταν άντιληφθώμε ότι είναι πραγματικά, μάς συντοίβουν όλοκληρωτικά και νομίζομε ότι δέν μπορεί να είναι παρά όνειρα.

Ο Μάννινγκ μιλούσε γιά νά δώση στη νέα γυναίκα καιρό να συνέλθη. Καί ή θερμή άδελφική στοργή, και ή καλωσύνη που διακρινόταν πίσω από κάθε λέξη του διέλυαν σιγά-σιγά τον λήθαργο που είχε κυριεύσει την "Εβελιν. Όταν ο ταγματάρχης σιώπησε, εκείνη άφησε ένα μικρό στεναγμό και ρώτησε:

—Πίθηκε, που είναι;

—Ήρθε από την Γερμανία μαζί μου, Άναστένιαζε βαθύτερα άκόμη και ξαναρώτησε:

—Είναι καλά στην ύγεία του;

—Θαυμάσια.

—Είμαι...

Διακόπηκε κι' έφερε τά γόρια της εμπρός στά μάτια της σαν νάθελε ν

αποκρούση μια όπτασία, καθώς ρωτούσε:

—Πίθηκε, ποιός είναι από τους δυο; Ο Μάννινγκ πήρε τά χέρια της, τά έσφιξε με δύναμη και άπήντησε:

—Άγαπητή μου μικρούλα, δέν καταλαβαίνετε ότι θα σας τώλεγα άμέσως άν τό ήξερα;

Τόν κύτταξε μ' έρωτηματικό βλέμμα

—Και όμως δέν έμοιαζαν τόσο πολύ, ψιθύρισε με θλιβερή φωνή.

—Τό ξέρω. Μά, βλέπετε, δέν...

Ο Μάννινγκ διαπόηκε, ζάρωσε τά φρύδια του και συνέχισε:

—Δέν μοιάζει ούτε με τον ένα ούτε με τον άλλο.

Η "Εβελιν τράβηξε τά χέρια της από τά δικά του και σηκώθηκε απότομα φωνάζοντας:

—Τι θέλετε να πητε; Μοφ γράψατε... Τι θέλετε να πητε;

Ο ταγματάρχης σηκώθηκε επίσης:

—Όχι, όχι, δέν είναι αυτό που ύποψιάζεστε. Ο άνθρωπος αυτός είναι άσφαλώς ένας από τους δυο Λαίη τον, μά δέν μοιάζει πιά καθόλου με τους δυο νέους που γνωρίζαμε. Έν πρώτοις, πέ- ρασε δέκα χρόνια έργαζόμενος πολύ σκληρά στους άγρους, ένῶ τό

πνεύμα του ήταν σκοτισμένο. Πάχυνε, δυνάμωσε, τό πρόσωπό του μάλιστα έγινε λίγο χονδρό. Μολαταύτα, άρχισε ήδη να έκλεπτινέται και διαπιστώνω την διαφορά από τώρα. Δέν πρέπει όμως να περιμένετε ότι θα συναντήσετε κάποιον που θα μοιάζει, ότι υπήρξε ο Τζιμ ή ο Τζάκ. Πρέπει να τό καταλάβετε καλά αυτό, άλλοιώς θα αισθανθήτε ένα τρομερό σοκ.

Η νέα γυναίκα πλησίασε στο παράθυρο και άρχισε να κυτάζει έξω. Μά δέν έβλεπε τον τοίχο του σπιτιού που βρισκόταν άπέναντί της. Εκείνο που έβλεπε ήταν ένας άμορφος έφηβος που τά γκρίζα μάτια του την κύτταζαν μ' ένα βλέμμα γεμάτο λατρεία και της φαινόταν ότι άκουε άκόμα μια φωνή που έλεγε τό όνομά της με πάθος, «"Εβελιν».

Χωρίς να στραφή, ρώτησε:

—Και ή φωνή του, Πίθηκε;

—Δέν θυμίζει την φωνή κανενός από τους δυο, γιατί είναι πιό βαθεία και πιό σοβαρή.

—Πρέπει να τον φέρετε έδώ, είτε ή "Εβελιν. Αυτά που λέτε δέν ώφελούν σε τίποτα. Όταν τον δώ όμως, θα κρίνω μόνη μου... Πηγαίνετε να τον φέρετε.

Ο ταγματάρχης άρχισε να βρίσκει πολύ λυπηρό τό καθήκον που του είχε άνατεθώ.

—Ο σέρ Χένρυ, άρχισε, έχει την γνώμη ότι... Χμ! Τέλος πάντων, κρίνουν ότι είναι προτιμότερο να μην τον δη- τε μόνη σας.

Η "Εβελιν στράφηκε έλαφρά κι' έπιασε την κουρτίνα, καθώς ρωτούσε:

—Νά μη τον δώ μόνη; Τι σημαίνει αυτό;

—Λένε... άρχισε ο Μάννινγκ. Ω, σας παρακαλώ άγαπητή μου μικρούλα, μη με κυττάζετε έτσι. "Ηξερα ότι αυτό δέν θα σας εύχαριστούσε. Τό είπα μάλιστα και σε κείνους που εξέφρασαν την γνώμη αυτή μπροστά μου... Μά φαίνεται ότι τό θεωρούν αυτό τό πολύ σπουδαίο, και επιμένουν... Άντιλαμβανόμαι κι' εγώ άλλωστε τον λόγο που τους κάνει να ένεργήσουν έτσι. Βλέπετε, πρόκειται επίσης γιά τον κληρονόμο που θα διαδεχθώ τον σέρ Κόττερελ γιά την θέση του Κόττυ "Αιμποτ και... χμ! γιά ένα σωρό άλλα πράγματα. Όλα έχουν κανονισθώ: ο σέρ Χένρυ έφυγε γιά τό «Λαίη τον Μάνορ» γιά νά προετοιμάσει τον σέρ Κόττερελ. Άδριο δλη ή οικογένεια θα συγκεντρωθώ εκεί. Θα φέρω εκεί τον Λαίη τον και σκεφθήκαμε ότι θα πηγαίνατε κι' εείς απόψε ή αύριο τό πρωί ώστε να συναντηθήτε μαζί του, άπλως επί παρουσία του θελου σας και του σέρ Κόττερελ. Έτσι τά έχουν κανονίσει.

Η "Εβελιν στράφηκε πάλι πρὸς τό παράθυρο γιάτι ένιωθε μια δυνατή επιθυμία να μην αφήσει να φανούν τά αισθήματά της. Η σκέψις ότι θα την κύτταζαν, θα την παρακολουθούσαν, την στιγμή άκριβώς που θα γύμνανε την καρδιά της, και τό ότι θα συναντούσε δημοσία τον άνδρα που ήταν ή δέν ήταν σύζυγος της, της ήταν άφόρητη.

Η υπερηφάνειά της επαναστάτησε, κι' έπειτα, απότομα, ύποτάχθηκε. Τά δάκρυα πλημμύρισαν τό πρόσωπό της. Ο Μάννινγκ άκούμπησε τό χέρι που ήταν άνω της λέγοντας:

(Συνέχεια στο προσεχές)

Η "Εβελιν προχώρησε χαρούμενη και κάθισε εμπρός στο τραπέζι.

Ο ΤΙΝΟ ΡΟΣΣΙ

ΜΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο Τίνο Ρόσσι, ο γοητευτικός κορυφαίος τραγουδιστής και ηθοποιός του κινηματογράφου είναι από τους δημοφιλέστερους ανθρώπους της Γαλλίας. Η φωνή του, τόσο γλυκειά, τόσο παθητική, έχει ξετρελλάνει κυριολεκτικά όλους τους θαυμαστές του ραδιοφώνου και προ πάντων τις θαυμάστριες που λατρεύουν τον Τίνο Ρόσσι σαν ένα μοντέρνο είδωλο.

Υστερα από κάθε παράστασή του, είτε στο Καζίνο, είτε στο θέατρο, τον περιμένει πάντα στην έξοδο ένα ένθουσιώδες πλήθος που όρμα έπάνω του, του σφίγγει τα χέρια, του ζητεί αυτόγραφα, και κοντεύει να τον πνίξει από την αγάπη!

Τόσο, που ένας στενός φίλος του, που βγαίνει πάντα μαζί του, μου έλεγε κάποτε:

—Τό δύσκολο για τον Τίνο δεν είναι να τραγουδήσει, είναι να βγει έξω!

Βέβαια η δόξα αυτή είναι ωραία και αξιοθαύμαστη, αλλά δεν παύει να είναι και πολύ εξαντλητική. "Οπου και να πάει, στη Νίκαια, στις Κάννες, στην Τουλόν, αναγνωρίζεται αμέσως και πειοβάλλεται πάντα από τις ίδιες φλογερές εκδηλώσεις, από τον ίδιο τρυφερό ένθουσιασμό.

Στην Νίκαια, δύο νέα κορίτσια ίκετεύουν με τόση θέρμη να τις αφήσουν να τον δουν ένα λεπτό στο θεωρείο του που τους το επιτρέπουν. Μόλις όμως ξεθασαν απέναντί του και τον αντικρύζουν, αίσθάνονται τόση ταραχή και

συγκίνηση που τον βλέπουν έτσι κοντά τους ώστε δεν τολμούν να προφέρουν λέξη! Στέκονται άκινητες, γλωμές σαν νεκρές, έτοιμες να λιποθυμήσουν.

—Δεν τολμούσα καν να κάνω ένα βήμα προς αυτές, έξηγουσε αργότερα ο Τίνο Ρόσσι, γιατί βλέποντάς τις τόσο παραγμένες είχα την εντύπωση ότι μόλις θ' άγγιζα το χέρι μου στόν ωμο τους θα σωριάζονταν λιπόθυμες! Τι παράξενο που είναι, πρόσθετε, να μπορεί κανείς έτσι, θέλατά του να προκαλή σε άγνωστες καρδιές μια τόσο συγκίνηση...

Και κατέληξε μ' ένα χαμόγελο, με τα μάτια καρφωμένα στο κενό:

—Είναι κάτι πολύ γλυκό συγχρόνως...

Με λίγα λόγια ο Τίνο Ρόσσι είναι ένας από τους πιο αγαπημένους ανθρώπους του κόσμου αυτού! Δεν έχει παρά ν' ανοίξει το στόμα του, να τραγουδήσει, και όλες οι καρδιές γίνονται δικές του...

Αραγε όμως τι σκέπτεται ο ίδιος για τον έρωτα; Τι θέση του δίνει στη ζωή του και τι ιδέα έχει για τις γυναίκες;

Απεφάσισα να του πάρω μια συνέντευξη για να ικανοποιήσω τις άπειράριθμες θαυμάστριές του που διαβάζουν άπληστα ότι άφορα το είδωλό των.

Φυσικά δεν πρόκειται εδώ για προσωπικές αισθηματικές εξομολογήσεις. Ο Τίνο Ρόσσι είναι από εκείνους που

σκέπτονται ότι ένας καλλιτέχνης έχει κάθε δικαίωμα να ζητήσει να σεβασθούν την ιδιωτική του ζωή και να την αφήσουν έξω από τα σχόλια και τις κριτικές.

Οι ιδέες όμως είναι άλλο πράγμα! Όλες οι έρωτήσεις για τον έρωτα είναι βέβαια κοινές, ενδιαφέρουν μοιραυτά γιατί από τις απαντήσεις σ' αυτές καταλαβαίνει κανείς καλύτερα την προσωπικότητα και τον χαρακτήρα ενός ατόμου.

Ρώτησα λοιπόν τον Τίνο Ρόσσι, ο οποίος είναι το "άνδρικόν ιδεώδες" τόσο των γυναικών, αν έχει κι' εκείνος έναν καθορισμένο τύπο ιδανικής γυναίκας, από φυσικής και πνευματικής απόψεως συγχρόνως.

Και ίδου ή απάντησής του:

—Εκείνο που μου άρσσει κυρίως σε μια γυναίκα δεν είναι πραγματικά ούτε το χρώμα των μαλλιών της, ούτε το σχήμα του προσώπου της. Όλα αυτά έχουν πολύ λίγη σημασία. Πριν απ' όλα όμως, μου άρσσει ή γυναίκα που μένει γυναίκα. Η φυσική χάρις, ή αυθόρμητη απλότητα μου φαίνονται ακόμμη πιο γοητευτικές και από τα πνευματικά προσόντα.

Τά λούσα, ή πολυτέλεια, ή κομψότης, ή γυναικεία κοκεταρία έλκύουν ακατανίκητα μερικούς. Δεν τ' καταλαβαίνω. Όσο ωραίο και αν είναι ένα κόσμημα ή ένα γούνινο μαντώ, δεν κατορθώνω να καταλάβω κατά τι κάνουν έλκυστικότερη τη γυναίκα που τ' φοράει. Η λάμψη ενός υπερόχου διαμαντιού δεν της δίνει ούτε έξυπνάδα, ούτε καρδιά, ούτε καλωσύνη, αν δεν έχει από πριν τις αρετές αυτές, και δεν βρίσκω ότι ή λάμψη αυτή θαμπώνει κανένα.

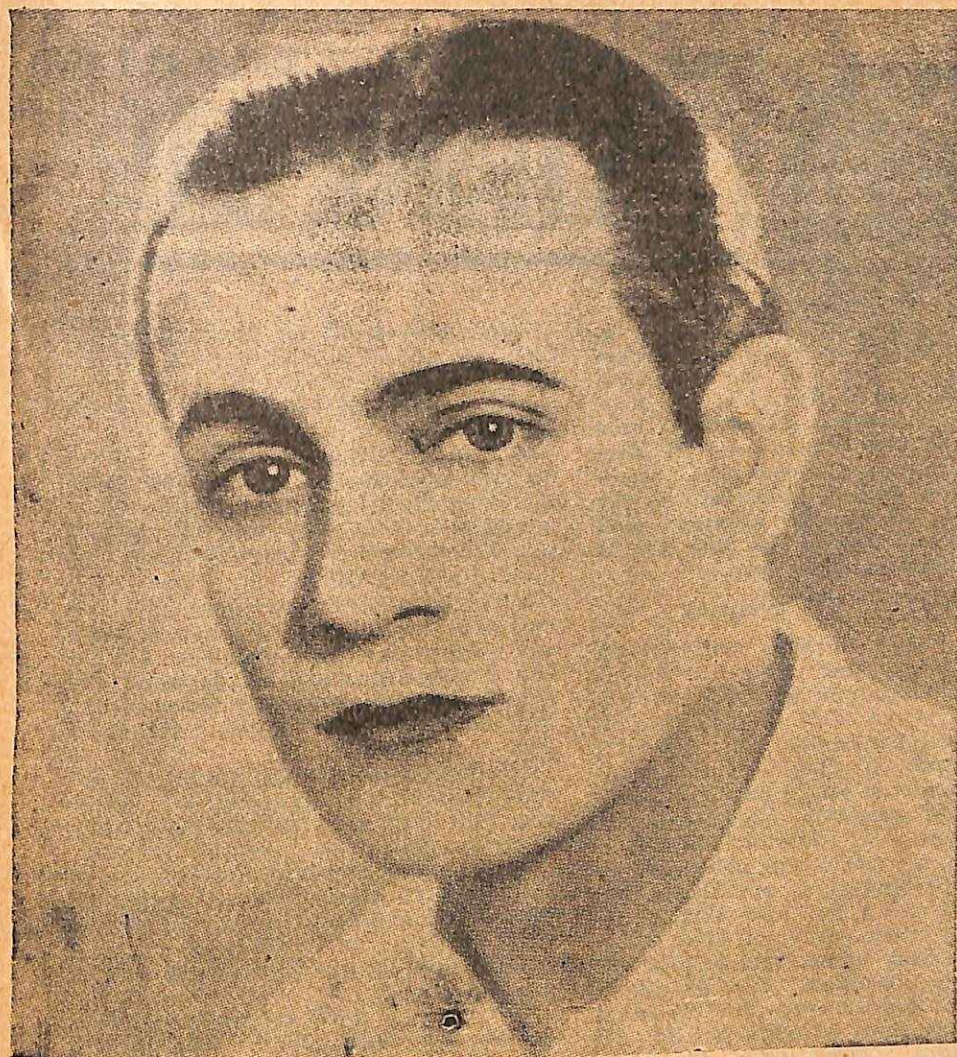
Ξέρω πολλούς ανθρώπους που τρελαίνονται για τις στάρ του κινηματογράφου, για την φαμπρικρισμένη καλλονή των, για τα ζωντανισμένα των φουδία και για τα κολλημένα των ματόκλαδα, για τ'ό μακιγιαζ αυτό που αλλάζει τα χαρακτηριστικά και δεν αφήνει τίποτα από το πραγματικό πρόσωπο.

Εγώ, φυσικά, θαυμάζω τις στάρ αυτές, όταν έχουν ταλέντο, μ' αυτό είναι όλο. Δεν με συγκινούν όμως τ'α υπέροχα αυτά πλάσματα. Και προτιμώ χίλιες φορές την απλή, φυσική χάρη, που δεν κρύβει καμιά προσποίηση, ενός συμπαθητικού προσώπου που άγνοεί την ίδια του γοητεία.

Μόλις μια γυναίκα νομίζει τον έαυτό της άκαταμάχητο, παύει αμέσως να μου άρσσει, έστω και αν είναι ακόμα μια άπαραμιλη καλλονή! Και ξέρετε, πιστεύω, ότι την γνώω μου αυτή, την συμμερίζονται κατά βάθος πολλοί άνδρες!

Οι ιδέες αυτές προερχόμενες από τον Τίνο Ρόσσι δεν μ'ς έκπληττουν καθόλου.

Ταιριάζουν θαυμάσια με τον άπλόν αυτόν καλλιτέχνη, που δεν έχει κανένα καμποτινισμό έπάνω του και πού ή έ-

Τίνο Ρόσσι, ο δημοφιλέστερος τραγουδιστής του κόσμου.

πιτυχία δεν τον άλλαξε καθόλου.

—Θά ήθελα να μου πητε, λεγω στον Τίνο Ρόσσι, ποιά θέση πρέπει να κρατά ο έρωας στη ζωή ενός ανθρώπου.

Ο Τίνο δεν διστάζει καθόλου.

—Την πρώτη! μου άπαντά. Δεν βρίσκω τίποτα πιο πολύτιμο και πιο σημαντικό από τον έρωτα.

Οι φανατικές θαυμάστριες του Τίνο Ρόσσι θά εύχαριστηθούν όταν βεβαιωθούν ότι εκείνος που τραγουδά τον έρωτα τόσο ασύγκριτα, τον αισθάνεται επίσης τόσο βαθειά και σωστά.

—Ναι, μου έξηγει ο Ρόσσι, πιστεύω ότι το χειρότερο πράγμα στη ζωή είναι να μην αγαπιέται κανείς. Διερωτώμαι πώς μερικοί άνθρωποι βρίσκουν την δύναμη να υποφέρουν το μαρτύριο αυτό της αισθηματικής μονώσεως.

—Και όμως υπάρχουν τόσες γυναίκες μόνες! το είπα. Πολύ περισσότερες από τους άνδρες! Και είναι πολύ θλιβερό γιατί όταν δεν έχουν κανένα ν' αγαπήσουν, δεν ξέρουν να δώσουν στη ζωή των κανέναν σκοπό, καμιά ουσία.

—Μου έμπνέουν έναν βαθύτατο οίκτο, λέγει ο Τίνο Ρόσσι. Πολλές γυναίκες που ζούν έτσι τη μόνωση της καρδιάς, μου γράφουν τόσο συγκινητικές έπιστομές! Με γνωρίζουν από τη φωνή μου λέει! Με γνωρίζουν από τη φωνή μου που άκουν, γίνονται ο άόρατος φίλος τους, ο μυστικός παρηγορητής των...

Αν ξέρατε πόσο συχνά τις σκέπτομαι όταν τραγουδώ, τις γυναίκες αυτές που έχουν έμπιστοσύνη σε μένα τες που έχουν θλιβερά σε καμιά μικρή ή και ζούνε θλιβερά σε καμιά χαμένη έπαροχική πόλη σε καμιά χαμένη έ-

ξοχή, ή και στο Παρίσι άκόμη, που είναι μελαγχολικότερο και από την έρημο όταν είναι κανείς μόνος και δυστυχισμένος... Και θάθελα τότε να κλείσω όλη την καρδιά μου μέσα στο τραγούδι μου και να τις κάνω να τ'α ξεχάσουν όλα έστω και για λίγες στιγμές μονάχα.

Τά είπε αυτά ευγενικά, με θέρμη και ειλικρίνεια.

—Μά το κατορθώνετε, το είπα. Τό καθημερινό ταχυδρομείο σας θά σας δίνει άσφαλώς την απόδειξη.

—Ω! αν ξέρατε πόση άνεκτίμητη σημασία έχει για μένα το ταχυδρομείο αυτό! Είναι το μεγαλύτερο στήριγμά μου όλη αυτή ή τρυφερότης που έρχεται σε μένα τόσο αυθόρμητα. Μου δίνει το θάρρος να υπομένα με άδιαφορία τις επιθέσεις των ζηλιάρηδων και των ήλιθίων. Έχω έχθρους. Ποιος άνθρωπος που είχε έπιτυχία στη ζωή, δεν έχει έχθρους; Μά τους έχω εύκολα: αυτοί βλέπετε είναι ή σκοτεινή πλευρά στην ζωή ενός καλλιτέχνη. Υπάρχει όμως και ή φωτεινή πλευρά: όλη αυτή ή τρυφερότης και ή συμπάθεια που έρχεται σε μένα... Κι' έγω τόσους φίλους, τόσους φίλους άγνωστους κι' αγαπημένους...

Και βλέποντας ότι έτοιμάζω νέες έρωτήσεις ο Τίνο καταλήγει:

—Τό να μιλά κανείς για τον έρωτα είναι άνόφελο! Τον έρωτα πρέπει να τον νοιώθει κανείς, να τον άπολαμβάνει και να σιωπά...

ZERMAIN PAMO

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ

ΜΑΡΘΑ ΡΙΣΑΡ

Αφού ένεσάρκωσε μια συνταρακτική Λουκρητία Βοργία, ή ώραιότατη Γαλλίς ήθοποιός Έντβίξ Φενιέρ πρόκειται τώρα να υποδυθ ή ρόλο μιας από τις μεγαλύτερες γυναικες-κατασκόπους της σύγχρονης εποχής, της Μάρθας Ρισάρ.

Στην ίδια αυτή ταινία θά πρωταγωνιστήση ο μεγάλος Αμερικανός ήθοποιός Έρικ φόν Στροχάιμ άφιχθείς ειδικά στο Παρίσι από τ'ό Χόλλυγουντ και ο Ζάν Γκαλιάν. Θά λάβουν επίσης μέρος στην «Μάρθα Ρισάρ» ή Μάρτ Μελλό, ο Ζόφρ, ή Ντελιά-Κόλ και ο Μαρσέλ Άντρέ.

ΕΧΩ 12 ΑΓΑΠΕΣ

Η Κάθριν Χέμπουργερ έπαιξε έως τώρα στο διάφορά της φίλμ με δώδεκα άνδρες πρωταγωνιστάς μεταξύ των οποίων είναι: ο Τζόν Μπάρρυμορ, ο Κόλιν Κλάιβ, ο Ντούγκλας Φαίρμπανξ υιός, ο Φρέντερικ Μάρε, ο Σάρλ Μπουαγιέ, ο Πάολ Λυκάς, ο Χέρμπερτ Μάρσαλλ.

Ο Φράνσοι Τόν ο οποίος πρωταγωνιστεί μαζί της στην τελευταία της ταινία «Κουάλιτυ Στρίτ» έχει παίξει έως τώρα με δεκαπέντε πρωταγωνιστριες μεταξύ των οποίων ή γυναίκα του Τζόν Κοσούφορντ, ή Γκραίης Μούρ, ή Μίριαμ Χόπκινς, ή Κλωντέτ Κολμπερ.

ΟΝΕΙΡΩΣΕΙΣ... ΜΙΣΘΟΙ!

Ο Ρόμπερτ Τάιηλ, ντεμπουιάρισε στον κινηματογράφο με έβδομαδιαίο μισθό 35 δολλαρίων. Σε δυό χρόνια μέσα τ'ό συμβόλαιό του σχίστηκε τρεις φορές για να αύξηθ ή σημαντικά ο μισθός του. Αλλά ύστερα από την «Κυρία με τ'α Καμελίαν» όπου πρωταγωνιστεί με την Γκρέτα Γκάρμπο, ο θρίαμβός του ήταν τόσο μεγάλος που ή κινηματογραφική του εταιρία τού πρότεινε αύθόρμητα νέο συμβόλαιο.

Ο Μπόμπ Τάιηλος παίρνει σήμερα 2.000 δολάρια την έβδομάδα και ο μισθός του θ' αύξάνεται αυτόμάτως κάθε χρόνο ούτως ώστε τ'ό 1944 θά παίρνει 5.000 δολάρια την έβδομάδα.

Ο Νέλσον Έντυ, ο οποίος ήταν ο παρτενάρ της Ζαννέτ Μανιτόνολντ στην «Ρόζ-Μαρί» πήρε επίσης αύθση μισθού. Έργάζεται 28 έβδομάδες τον χρόνο και παίρνει 2.500 δολάρια την έβδομάδα, τ'α οποία θά φθάσουν τις 5.000 δολάρια έβδομαδιαίως κατά τον τρίτο χρόνο τού συμβολαίου του.

Η ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΔΥΟ ΑΣΤΡΩΝ

Ο Ραμφν Λουσαρ, που είχε ξεί έως τ'ελώς τ'α τελευταία αυτά χρόνια τρέφεται να εμφανισθ ή πάλι στην οθόνη. Εκείνος που διαδέχθηκε τον Ροδόλφο Βαλεντινο στα όνειρα των νέων κοριτσιών, κ' έπαιξε δίπλα στην Γκρέτα Γκάρμπο και στην Ζαννέτ Μανιτόνολντ, ξαναρχίζει την καριέρα του που είχε διακοπή από τ'όν δ'μιλούντα. Άρχισε τ'ό γύρισμα της ταινίας «Εκείνη δεν θέλει έναν Σείχη».

Αναγγέλλεται επίσης ή επάνοδος της Γκλόριας Σβάνσον, που άπηρε με από τις μεγαλύτερες ήθοποιους τ'ό θωδού κινηματογράφου.

Γυρίζεται τώρα στο Λονδίνο την ταινία «Η δεύτερη κυρία Ντράπερ» και προλέγεται ότι τ'ό φίλμ αυτό θά είναι τ'ό μεγάλο γεγονός της προσεχούς κινηματογραφικής σεζόν.

Ο μουσικοσυνθέτης Ροζέ Μαρτέν δείχνει στον Τίνο Ρόσσι τ'ό τελευταίο κανό που έγραψε γι' αυτόν: «Τραγουδά στο Φεγγάρι».

ΔΙΚΗ

και ο Ζάκ 18. Ο μπάριπα Ροντάρ έχει πεθάνει. Μια μέρα ο Ζάκ λέει της Μαργαρίτας ότι θα φύγει: θα καταταγεί στον στρατό, θα γίνει αξιωματικός. Η Μαργαρίτα κλαίει, τον αγαπά τώρα περισσότερο από αδελφό, προσπαθεί να τον μεταπείσει. Ο Ζάκ την παρηγορεί αλλά δεν αλλάζει απόφαση. Την ρωτά που θα πάει εκείνη όταν αυτός φύγει.

16

(Η συνέχεια)

—Δεν είχα σκεφθεί ποτέ ότι θα έρχόταν μια μέρα που θα αναγκάζομαι να εγκαταλείψω το χωριό αυτό. Άπεναντίας είχα συνηθίσει στη σκέψη ότι περνούσα εδώ ολόκληρη τη ζωή μου. Μου φαινόταν τόσο ωραίο να ζή κανείς τόσο ήρεμα σε μια μακρινή ξεχασμένη γωνιά... "Ημουν πολύ ευτυχισμένη. Δεν είχα καμιά φιλοδοξία για μένα. Δεν ήξερα καν ότι εσύ είχες φιλοδοξίες. Να όμως τώρα που η ζωή μας αλλάζει εντελώς. "Ας είναι. Αυτό μου είναι αδιάφορο, το κάτω-κάτω. Δεν έζησα έως τώρα παρά για σένα. Δεν σκέφτηκα ποτέ τίποτε άλλο εκτός από την ευτυχία σου. Θα είμαι ευτυχισμένη όσο ξέρω ότι είσαι ευτυχισμένος. Δεν είμαι όμως ανόητη. "Αν και εδώ ζούμε άνετα, γιατί έχουμε λίγες ανάγκες, ξέρω πως ζουν άλλοι. Άλλες να γίνεις αξιωματικός. Είμαι υπερήφανη γι' αυτό. Θα υπερηφανεύομαι όσο και συ για τα γαλόνια σου. Μα οι φτωχοί αξιωματικοί είναι πολύ δυστυχισμένοι. "Ο μισθός που τους δίνουν δεν είναι αρκετός. "Όσον καιρό θα είσαι στρατιώτης και υπαξιωματικός, δεν θα χρειάζεσαι πολλά πράγματα. Κάθε μήνα θα σου στέλνω λίγα χρήματα. "Όταν όμως γίνεις αξιωματικός, πως θα κάνεις...

—Θα τα εξοικονομήσω, μη φοβάσαι, είπε ο Ζάκ.

—Έχω όμως κι' εγώ το σχέδιό μου: Θα εγκαταλείψω το Βιλλάρ, θα πάω πρώτα στο Κλερμόν κι' ύστερα στο Παρίσι.

—Στο Παρίσι! είπε εκείνος αναπνέοντας. Στο Παρίσι, χωρίς γονείς, χωρίς φίλους, χωρίς προστάτη. Στο Παρίσι, ολόμονα... Στο Παρίσι, χωρίς μένα, χωρίς έμένα;

—Η φωνή του ήταν αλλοιωμένη. Την κτύπαζε με τρόμο. Μα εκείνη διάβαζε κάθε του σκέψη στο ελκρινές πρόσωπό του.

—Θα πήγαινε στο Παρίσι μόνη της! συλλογιόταν ο Ζάκ. Θα διέτρεγε τάνους κινδύνους έτσι όμορφη που ήταν... Θα γινόταν δυστυχισμένη καθώς δεν είχε καμιά πείρα της ζωής. Και θάταν έγκλημα αν γινόταν δυστυχισμένη η Μαργαρίτα...

Είπε μεγαλόφωνα:

—Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν...

—Γιατί; ρώτησε η Μαργαρίτα.

—Δεν ξέρω... Φοβούμαι... Φοβούμαι

—Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν...

—Γιατί; ρώτησε η Μαργαρίτα.

—Δεν ξέρω... Φοβούμαι... Φοβούμαι

—Όχι, όχι, δεν είναι δυνατόν...

—Μα φυσικά θα με βρουν όμορφη! Γιατί να μη με βρουν; Μήπως δεν είμαι;

—Μη γελάς. Με κάνεις να λυπούμαι. Τι θα κάνεις στο Παρίσι;

—Εσύ θα γίνεις στρατιώτης. "Εγώ θα γίνω μοδίστα. Θα πάω πρώτα μαθητευομένη στο Κλερμόν. "Υστερα, με την κληρονομία του καυμένου του πατέρα μου θ' αγοράσω ένα μαγαζάκι στο Παρίσι. Και θα επιτύχω.

—Και θα σου κάνουν κόρτε... Και θα σου πουν λόγια που θα ικανοποιήσουν την γυναικεία σου φιλαρέσκεια. Θα γίνεις υπερήφανη... Και θα ξεχάσεις τον φτωχό σου Ζάκ που αγαπούσες τόσο... και που δεν θα σε ξεχάσει ποτέ, εκείνος.

Η Μαργαρίτα πήρε τα χέρια του παλληκαριού και τα τράβηξε κοντά της. Μια βαθύτατη τρυφερότης φώτιζε τα μάτια της:

—Ω! μικρέ μου Ζάκ, εσύ που σε μάγεψα από το δάσος, που σε ανέθρεψα, που για σένα υπήρξαν όλες μου οι σκέψεις, πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα μπορούσα ποτέ να σε ξεχάσω, να παύσω να σ' αγαπώ;

—Όχι. Σου ζητώ συγγνώμην, Μαργαρίτα. Και όμως, σου το λέω, φοβούμαι. Είσαι το πάν για μένα, βλέπεις... Σ' αγαπώ όπως θ' αγαπούσα συγχρόνως έναν πατέρα, μια μητέρα, αδελφούς, αδελφές... "Η μάλλον δεν ξέρω πως σ' αγαπώ. "Εκείνο όμως που ξέρω καλά, είναι ότι δεν θα μπορούσα να ζήσω αν μ' εγκατέλειπες ή αν κατέληγες να πιστεύεις ότι δεν αξίζω πια την στοργή σου.

Με βλέμμα γεμάτο ειλικρίνεια τον κύτταξε κατάματα γιατί βρισκόταν πολύ κοντά ο ένας στον άλλο και διακρίνονταν καθαρά παρ' όλο το σκοτάδι:

—Είμαι λοιπόν αλήθεια ότι δεν σου είμαι αδιάφορη;

Εκείνος ένωσε τα χέρια του σε μια κίνηση εκπλήξεως και θυμού συγχρόνως:

—Αδιάφορη, εσύ, Μαργαρίτα; Πώς τολμάς να μου λές τέτοια λόγια; Σου εμπιστευθήκα ποιά είναι τα όνειρά μου... "Ε λοιπόν, είμαι έτοιμος να τα εγκαταλείψω για να σου αποδείξω πόσο σ' αγαπώ.

—Όχι, Ζάκ, σε πιστεύω... Μήπως θα μπορούσε να γίνει αλλιώς;

Και με φωνή που έτρεμε ελαφρά, σαν να ήθελε να τον κάνει να της εμπιστευθεί κάποιο τρυφερό μυστικό που ήξερε μολαταύτα ότι ήταν αδύνατο άκοιμη, πρόσθεσε:

—Μήπως δεν σου φέρθηκαν σαν μητέρα, παρ' όλο που σε περνούσα μόνο τέσσερα χρόνια; Γιατί έτσι βέβαια μ' αγαπάς; σαν μητέρα και σαν αδελφή, δεν είν' έτσι;

—Δεν ξέρω, είπε σοβαρά εκείνος. Το μόνο που ξέρω είναι ότι σε λατρεύω, ότι κάθε λύπη σου θα είναι και μένα, ότι είσαι βαρειά όσο και για σένα... "Ότι ξέρω σου βαρειά όσο και για σένα χωρίς να μπορώ να σε δω να κλαίς χωρίς

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

να δακρύσω. "Εκείνο που ξέρω είναι ότι θάδινα τη ζωή μου —και μ'ήν τα θεωρήσεις αυτά για απλά λόγια—για να σου εμποδίσω μια λύπη... "Αν αγαπά κανείς έτσι την μητέρα του και την αδελφή του, σ' αγαπώ σαν μια μητέρα και αδελφή. "Αν πάλι σ' αγαπώ αλλιώς, πές μου το! "Εγώ είμαι παιδί άκοια, και δεν ξέρω καλά, κατέληξε μ' έναν χαριτωμένο μορφασμό.

Η Μαργαρίτα έκλεινε τα μάτια της ακούοντας τα γλυκά αυτά λόγια. Μια τρυφερή ζέση ανέβαινε στην καρδιά της και την πλημμυρούσε και όλο το είναι της ώρμωσε στο παιδί αυτό που είχε πάρει όλη την παλιά ζωή της και στο οποίο ανήκε όλη η μέλλουσα ζωή της.

—Όχι δεν την αγαπούσε ακόμη μ' έρωτα. "Η μάλλον δεν το περνούσε καν μια τέτοια υποψία.

Μα θα την έρωτευόταν στο μέλλον! Και μη θέλοντας να ταραξεί την εφηβική εκείνη ψυχή, το είπε σοβαρά, σφίγγοντάς του με τρυφερότητα το χέρι:

—Μην ξεχνάς αυτό που μου είπες, Ζάκ. "Ετσι ακριβώς θέλω να μ' αγαπάς!

Σηκώθηκαν και μπήκαν στο σπίτι τους. Σε λίγο θόρυβος ή νέα ζωή τους. Εύθως από την επομένη, έκαναν τις προετοιμασίες της αναγαρήσεως των εκείνων για να πάει να καταταχθεί κι' εκείνη για να πάει ως μαθητευομένη μοδίστα στο Κλερμόν.

Δεν ήταν πια λυπημένοι. Μέσα τους έκρουαν την πίστη και την εμπιστοσύνη στο μέλλον... Κι' η Μαργαρίτα είχε πολλές ελπίδες.

ΗΡΩΔ'Ι'ΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ

Ο γάμος της Μαριανόρας ντε Ποντολές με τον Ζωρζ ντε Σεβερνύ υπήρξε ευτυχισμένος. Ο Ζωρζ αγαπούσε φλογερά την γυναίκα του κι' εκείνη, μολονότι ήταν πλημμυρισμένη ακόμη από την ανένανισή του Ροζέ Ρεμοντέ, ένοιωθε σιγά-σιγά μια βαθειά στοργή για τον ευθύτατο κι' ευγενικό χαρακτήρα του σύζυγού της.

Η ανάνησις της παλιάς της σφάλτης, των πόνων που υπέφερε, του σφάλματος που είχε κάνει δεν είχε σβύσει βέβαια καθόλου αλλά σκιαζόταν γαλήφρα, κάτω από την αδιατάκτικη γαλήνη των ημερών που έζησε τώρα. Από την πρώτη στιγμή της ποδός τον το δόξιο του καθήκοντός να γίνει γυ-Ζωρζ, μια και είχε δεχθεί να γίνει γυ-ναίκα του. Η ζωή της αλλόκληρη έπρεπε ν' αφιερωθεί στην ευτυχία του υπερέφτανου κι' ευγενικού νέου που την αγαπούσε.

Και θα αντιμετώπιζε τον θάνατο γεμάτος και μάλιστα με γαλήνη αν ήξερε ότι πεθαίνοντας α' απέτρεπε από τα πόνους της τριτοκτονίας της ζωής.

Από τον γάμο της απέκτησε έναν

γιο, τον Μπερνάρ, που έδωσε στην ζωή της μια βαθύτατη χαρά. Στον γιο αυτό η μητέρα συγκέντρωσε διπλή στοργή γιατί τον αγαπάει και για το παιδί που εξαφανίστηκε και το πιστεύει νεκρό.

Δύο χρόνια αργότερα απέκτησε μια κόρη, την Μπερνέτ.

Και για την Μαργαρίτα, ανάμεσα στην άνεση και στην πολυτέλεια του σπιτιού της με την τρυφερή αγάπη του συζύγου της και τη στοργική λατρεία των παιδιών της, τα δεκαοκτώ αυτά χρόνια πέρασαν ήρεμα και γαλήνια όπως και για την Μαργαρίτα μέσα στη σ-ώχεια ανάμεσα στον Ζάκ και στον μπάριπα Ροντάρ.

Και δεν μπορούσε ποτέ η Μαργαρίτα να φαντασθεί να φαντασθεί ότι το παρελθόν μπορούσε να αναστηθεί πάλι μια μέρα στη ζωή της, συντρίβοντας την ευτυχία της και τα όνειρά της.

Όταν η Γαλλία έκηρυξε τον πόλεμο κατά της Κίνας και έστειλε στρατεύματα στο Τονκίνο ο Ζωρζ ντε Σεβερνύ ο οποίος είχε προαχθεί τώρα σε ταγματάρχη, έζητησε και έπέτυχε να λάβει μέρος στην στρατιωτική αυτή αποστολή.

Εξαφών, οι Κινέζοι εμφανίζονται και όρμουν επάνω στη μικρή διαάδα. Οι γάλλοι υποχωρούν και ο Σεβερνύ βλέποντας ότι κάθε αντίσταση είναι μάταιη, σπεύδει να υποχωρήσει ανάμεσα στον καταιγισμό των σφαιρών. Μα στη μέση του δρόμου οι Κινέζοι τον προφθούν και δυο απ' αυτούς ψηλοί σαν γίγαντες δομούν επάνω του, τον εφοπλίζουν σ' ένα λεπτό προτόκο και προβάλλουν ν' αμυνθεί. Ο ένας από τους δύο τον φορτώνεται στους ώμους του κι' αρχίζει να τρέχει προς τα κινέζικα χαρακώματα.

—Βοήθεια! φωνάζει ο Σεβερνύ. Δεν φώναζε παρά μια φορά. "Υστερα το ξέσπασμα των πυροβολισμών που συνεχίστηκε χωρίς διακοπή, καλύψε τη φωνή του.

Ο Σεβερνύ καταλαβαίνει ότι είναι χαμένος. Ξέρει ότι οι Κινέζοι δεν κρατούν αιχμαλώτους, αλλά τους σκοτώνουν με φοβερά βασανιστήρια. Σ' ένα δευτερόλεπτο αναβλέπει με την φαντασία του τα τρία πλάσματα που λατρεύει: την γυναίκα του, τον γιο του, την κόρη του...

Και όμως η υπέροχη κραυγή του είχε ακουσθεί. Ένας νεαρός στρατιώτης, παιδί σχεδόν, γονατισμένος μέσα σε θάμνους, ανασηκώνεται ελαφρά και με θαυμαστή ψυχραιμία σημαδεύει τον Κινέζο. "Ακούσε την έκκληση του αρχηγού και αντελήφθηκε το δράμα που βετιλίζεται. Ο Κινέζος πλησιάζει πια τα χαρακώματα.

Ο στρατιώτης σημαδεύει χαμηλά, με προσοχή, για να μην πληγώσει τον τα-

Κι' η Μαργαρίτα είχε πολλές ελπίδες.

Ήταν η μεγάλη μάχη του Χοά-Μοκ που διήρκεσε τρεις μέρες και στην οποία έπεσαν ένδοξα τόσο γάλλοι αξιωματικοί και στρατιώτες. Δεν θα περιγράψουμε εδώ όλες τις περιπέτειες του ηρωικού αυτού αγώνος. Θα περιορισθούμε μόνο ν' αναφέρουμε δυο έπεισόδια που αφορούν πρόσωπα της αφήγησης αυτής.

Κατά τις πρώτες ώρες της μάχης, οι Κινέζοι αμυνόμενοι σε ισχυρότατα χαρακώματα δεν απήντησαν στο πυροβολικό των γάλλων. Τα όχυρά φαινόταν εγκαταλελειμμένα.

Οι γάλλοι προχώρησαν. Κανείς πυροβολισμός δεν ακούσθηκε. "Ακρα ήσυχία απλωνόταν. "Απεφάσισαν να τελειώσουν. "Εδόθη μια διαταγή. Να πάει ο ταγματάρχης Σεβερνύ εικοσι άνδρας μαζί του και να προχωρήσει έως τα έγχρωμα χαρακώματα για να μάθουν τι συμβαίνει.

Ο Σεβερνύ καβαλεί από το αλόγο, τραβά το σπαθί του και προχωρεί. Είκοσι γάλλοι στρατιώτες τον ακολουθούν. Διασχίζουν εκατό μέτρα και κανείς δεν πυροβολεί. Προχωρούν εικοσι μέτρα ακόμη.

Εξαφών, οι Κινέζοι εμφανίζονται και όρμουν επάνω στη μικρή διαάδα. Οι γάλλοι υποχωρούν και ο Σεβερνύ βλέποντας ότι κάθε αντίσταση είναι μάταιη, σπεύδει να υποχωρήσει ανάμεσα στον καταιγισμό των σφαιρών. Μα στη μέση του δρόμου οι Κινέζοι τον προφθούν και δυο απ' αυτούς ψηλοί σαν γίγαντες δομούν επάνω του, τον εφοπλίζουν σ' ένα λεπτό προτόκο και προβάλλουν ν' αμυνθεί. Ο ένας από τους δύο τον φορτώνεται στους ώμους του κι' αρχίζει να τρέχει προς τα κινέζικα χαρακώματα.

—Βοήθεια! φωνάζει ο Σεβερνύ. Δεν φώναζε παρά μια φορά. "Υστερα το ξέσπασμα των πυροβολισμών που συνεχίστηκε χωρίς διακοπή, καλύψε τη φωνή του.

Ο Σεβερνύ καταλαβαίνει ότι είναι χαμένος. Ξέρει ότι οι Κινέζοι δεν κρατούν αιχμαλώτους, αλλά τους σκοτώνουν με φοβερά βασανιστήρια. Σ' ένα δευτερόλεπτο αναβλέπει με την φαντασία του τα τρία πλάσματα που λατρεύει: την γυναίκα του, τον γιο του, την κόρη του...

Και όμως η υπέροχη κραυγή του είχε ακουσθεί. Ένας νεαρός στρατιώτης, παιδί σχεδόν, γονατισμένος μέσα σε θάμνους, ανασηκώνεται ελαφρά και με θαυμαστή ψυχραιμία σημαδεύει τον Κινέζο. "Ακούσε την έκκληση του αρχηγού και αντελήφθηκε το δράμα που βετιλίζεται. Ο Κινέζος πλησιάζει πια τα χαρακώματα.

Ο στρατιώτης σημαδεύει χαμηλά, με προσοχή, για να μην πληγώσει τον τα-

Κι' η Μαργαρίτα είχε πολλές ελπίδες.

Κι' η Μαργαρίτα είχε πολλές ελπίδες.

Κι' η Μαργαρίτα είχε πολλές ελπίδες.

Κι' η Μαργαρίτα είχε πολλές ελπίδες.

Κι' η Μαργαρίτα είχε πολλές ελπίδες.

Κι' η Μαργαρίτα είχε πολλές ελπίδες.

ματάρχη. 'Ακούεται ένας πυροβολισμός και ο Κινέζος σωριάζεται με το πόδι σπασμένο. Μά και ο Σεβερνύ πέφτει μαζί του και δεν κινείται πιά. Θά νόμιζε κανείς ότι η σφαίρα που χτύπησε τον Κινέζο χτύπησε συγχρόνως και τον αξιωματικό.

Τότε ο στρατιώτης, όρμα προς τα εμπρός στο ακάλυπτο μέρος. 'Ο κίνδυνος είναι μεγάλος γιατί έρχεται και από τις δυο πλευρές συγχρόνως: από τους Κινέζους που πυροβολούν αδιάκοπα και από τους Γάλλους που βάλουν με μυδραλλιοβόλα τ' αντίπαλα χαρκαώματα.

'Ο στρατιώτης όρμα στον ταγματάρχη. Βλέπει δίπλα του τον Κινέζο να προσπαθί ν' ανασηκωθεί. Προτού όμως πο κατορθώσει σωριάζεται γεμάτος αίματα, τρυπημένος πέρα για πέρα από την λόγχη του νεαρού.

'Ο Γάλλος σκύβει επάνω από τον Σεβερνύ και του φωνάζει:

—Ταγματάρχα μου, ταγματάρχα μου!...

Μά ο Σεβερνύ εξακολουθεί να μένει ακίνητος. Μιά σφαίρα παίρνει την κάσκα του στρατιώτη, μία άλλη περνά ξυστά από το μανίκι του μανδύου του. 'Εκείνος, άτράχατος, άρπάζει τον ταγματάρχη, τον φορτώνεται στους δυνατούς του ώμους και τρέχει προς τις γαλλικές γραμμές ανάμεσα στον καταιγισμό των σφαιρών.

Φθάνει έξω τον συνταγματάρχη Τζοβανέλ και την ομάδα των αξιωματικών που τον περιβάλλει και άπαλά έναποθέτει τον Σεβερνύ μπροστά τους.

'Ο ταγματάρχης συνέχεται σιγά-σιγά από την λιποθυμία του και κυττάζει τους συναδέλφους του με έκπληξη. Δεν καταλαβαίνει πώς βρέθηκε εκεί.

—Σωθήκατε, Σεβερνύ, του λέει, σωθήκατε από το γενναίο αυτό παλληκάρι. Πρέπει να του χρωστάτε μεγάλη χάρη... 'Εμείς πιά σας θεωρούσαμε χαμένο.

Καθώς συγγαίρουν τον ταγματάρχη για τη διάσωσή του, ο στρατιώτης εξαφανίζεται.

—'Ε λοιπόν, που είναι ο σωτήρ μου; ρωτά ο Σεβερνύ.

Δυο αξιωματικοί τον ανακαλύπτουν και τον φέρνουν πίσω κόκκινο και ντροπαλό.

'Ο ταγματάρχης του τείνει το χέρι του:

—Είσαι ένας γενναίος. Πόσων χρόνων είσαι;

—Δεκαοκτώ χρόνων, ταγματάρχα μου.

—Κατετάχθης ως έθελοντής λοιπόν.

—Μάλιστα.

—Για να κερδίσεις τη ζωή σου;

—'Όχι, ταγματάρχα μου. Για να γίνω αξιωματικός.

—Θα σε βοηθήσω. Σου το υπόσχομαι.

—Ευχαριστώ, ταγματάρχα μου, είπε ο νέος κοκκινίζοντας όλοένα και περισσότερο από τη συγκίνησή του.

—Πώς σε λένε;

—Ζάκ, ταγματάρχα μου.

—Και το επίθετό σου;

—Είμαι ένα έκθετο, ταγματάρχα μου και δεν ξέρω ποιοί είναι οι γονείς μου.

—'Ε λοιπόν, Ζάκ, άφου δεν έχεις οικογένεια, θα βρής μία οικογένεια στο δικό μου σπίτι όταν θα επιστρέψω με στην Γαλλία. Θέλεις;

—'Ο ταγματάρχα μου, είσθε πάρα πολύ καλός... Για τόσο μικρό πράγμα.

ΔΙΚΗ σου για πάντα!

'Ο Σεβερνύ άρχισε να γελά:

—Θεωρείς τόσο μικρό πράγμα τη ζωή του διοικητού σου; 'Επίτρεψέ μου να έκτιμά τον έαυτό μου περισσότερο! Πήγαινε τώρα στον λόγο σου. Θα αναφερθείς τιμητικά στην ήμερησία άναφορά.

Λίγες ώρες άργότερα ο άγών ξανάρχισε. 'Ο λοχαγός Ρολάντ με έξηντα άνδρες βρήκε ένδοξο θάνατο επιχειρώντας να καταλάβη ένα όχυρο που οι Κινέζοι άνετινάξαν στον άέρα.

Το ίδιο θα συνέβαινε και με το τάγμα του Σεβερνύ αν ο Ζάκ που είχε προχωρήσει σε μιάν άκρη του όχυρου δεν είχε αντίληφθί έναν Κινέζο που έτοιμαζόταν να βάλη φωτιά. 'Ο Κινέζος σωριάστηκε νεκρός προτού καταλάβει καλά-καλά πώς έγινε αυτό, και ο Ζάκ όρμησε στον Σεβερνύ να του αναγγείλη το συμβάν.

—Για μία δεύτερη φορά μου έσωσες τη ζωή, παιδί μου, είπε ο ταγματάρχης πολύ συγκινημένος, κι' εκείνο που αξίζει άσυγκρίτως περισσότερο είναι ότι έσωσες συγχρόνως τη ζωή τόσων συναδέλφων σου.

Μισή ώρα άργότερα το όχυρο είχε καταληφθί.

Το ίδιο βράδυ ο Ζάκ έπαιρνε τα γαλόνια του δεκανέως κι' επάνω στο γενναίο κι' ευγενικό στήθος του έλαμπε το στρατιωτικό μετάλλιο.

'Ο Ζάκ έκλαψε από χαρά. 'Η καρδιά του πλημμύριζε από ευτυχία. Τα όνειρα που έπλαθε στα έφηβικά του χρόνια για δόξα, για ήρωϊσμούς, για καθήκοντα, για αυτοθυσίες, όλα αυτά τα

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΦΥΤΟΦΑΓΙΑΣ.

'Η κυρία (στον φυτοφάγο σύζυγό της).— Πάλι άγρησες, Φουνουρίε; Τό φαγητό σου, όμως... μαράθηκε!

είχε πραγματοποιήσει.

—Ζάκ, του είπε ο Ζώρζ ντε Σεβερνύ, έχεις σε μένα έναν φίλο—ή άν προτιμάς έναν πατέρα...—μην το ξεχνάς!

—'Όχι, βέβαια, ο Ζάκ δεν θα το ξεχούσε ποτέ!

ΜΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Δυο μήνες άργότερα ή Μαρζολαίν πήρε από τον Ζάκ ένα γράμμα που την πληροφορούσε για τα γεγονότα αυτά. Το γράμμα είχε σταλή στο Κλερμόν, την βρήκε όμως στο Παρίσι.

Πράγματι, ή Μαρζολαίν βρισκόταν στο Παρίσι, από μερικές μέρες. 'Ήταν ένα δραστήριο κορίτσι και άκολουθούσε βήμα προς βήμα το σχέδιο που είχε προδιαγράψει.

'Η μοδίστα στην όποία εργαζόταν στο Κλερμόν της έδωσε την διεύθυνση μιάς συναδέλφου της στο Παρίσι: της δεσποινίδος Μαρί. 'Η Μαρί ήταν μιά από τις γνωστότερες μοδίστρες του Παρισιού. 'Η Μαρζολαίν θα τελείωνε εκεί την μαθητεία της, θα γινόταν άσφαλως, πρεμιέρα και θαφαινε όταν θα ήταν εις θέσιν ν' άνοίξη δικό της ατελιέ.

Είχε άλλάξει πολύ, ή ζωή του νέου κοριτσιού! Είχε άποχαιρήσει για πάντα την γλυκειά και μονότονη ζωή του Βιλλάρ στον καθαρό και ζωογόνο άέρα των ψηλών βουνών.

Εκεί, είχε ζήσει χωρίς πολλές φροντίδες, άφήνοντας να κυλούν οι μέρες και νάρχονται άλλες ίδιες, μά χαρούμενες μολτατούτα, παρά την φτώχεια.

Τώρα είχε ριχθί στον θυελλώδη άγώνα της ζωής, στην βιοπάλη. Πολλές φορές άναστέναζε με κάποια νοσταλγία όταν θυμόταν τις παλιές ειρηνικές μέρες μά ή άνάμνησις του Ζάκ έτόνωνε το θάρρος της στις ώρες της άδυναμίας της. Μήπως δεν εργαζόταν άποικιστικά και μόνο για τον Ζάκ της;

'Υπέφερε πολύ στις άρχές. 'Όχι στο Κλερμόν, όπου ζούσε με οικειότητα στην οικογένεια της προϊσταμένης της, αλλά στο Παρίσι.

Βρισκόταν έξαφνα σ' έναν κόσμο καινούργιο, του όποιου δεν καταλάβαινε ούτε τα γούστα, ούτε τις διασκευάσεις, ούτε τις άρετές, ούτε τα έλαττώματα. Έναν κόσμο που την τρόμαξε στην άρχή.

Είχε στο ατελιέ ως συνάδελφες μερικά κορίτσια τολμηρά και άδιάντροπα που είχαν πρόχειρες τις ειρώνειες και τα λόγια και γρήγορα την έφθάνισαν και την έθεώρησαν έχθρά τους.

'Η όμορφιά ήταν πολύ τέλεια, πολύ έκθαμβωτική ώστε ήταν άδύνατο να μη διεγείρη τη ζήλεια και τις συκοφαντίες.

'Αγνόησε ή έκανε πώς άγνοεί το πρώτο και δεν έδωσε σημασία στο δεύτερο.

'Η όμορφιά της δεν μπορούσε να περάσει άπαρατήρητη. 'Ο Ζάκ, το βράδυ εκείνο που άπλωνόταν το σκοτάδι στο βουνό, εμπρός από το σπίτι των στο Βιλάρ, είχε δίκηο όταν της έλεγε ότι φοβάται έπειδή ήταν όμορφη.

'Όλοι την εύρισκαν όμορφη και όλων την άγαπούσαν...

'Η δεσποινίς Μαρί, μιά πολύ τίμια γεροντοκόρη σαραντάρρα, άσχημη, καλή και πολύ έξυπνη μάντευσε άμέσως την ευθύτητα και την ειλικρίνεια της νέας εργατριάς της.

(Συνέχεια στο προηγούμενο)

Επιστροφή στο Χόλλυγουντ

Αισθηματικό διήγημα της Σάρας Ρότζερ

ή Άννα Τζέραρντ εφθασε τέλος στο σπίτι της, στην Νέα 'Υόρκη.

Περνώντας το κατώφλι του παλιού σπιτιού, θυμήθηκε την γιορτή που είχε δοθί εκεί μέσα προς τιμήν της, την παραμονή του ξαφνικού θανάτου του πατέρα της. Δεκαεννιά χρόνων, ή νέα είχε αναλάβει το βαρύ φορτίο να πληρώση τα πατρικά χρέη, ν' άπαλλάξη το σπίτι άπ' τις ύποθηκες και να φροντίσει για την οικογένειά της. Καθώς είχε μελετήσει στην δραματική σχολή κι' είχε ταλέντο, μπόρεσε, χάρις στην εύνοια της Τύχης να λανσαρισθί στο σινεμά. Και τώρα, σέ ηλικία 24 χρόνων, ήταν ή διάσημος στάρ Άννα Τζέραρντ, που είχε εξασφαλισμένο το μέλλον της μ' ένα ήγεμονικό συμβόλαιο, κι' είχε φροντίση να μην στερούνται τίποτα ή μη, πέρα και τ' άδελφία της.

'Η μητέρα της την άγκάλιασε με χαρά. 'Ωρισμένως το Χόλλυγουντ δεν είχε αλλάξει την Άννα της.

—Πόσο θα εύχαριστήθι ο Φίλιπ αν σε δει ή της είπε. Νά του τηλεφωνήσω;

'Ο Φίλιπ! 'Ακούγοντας αυτό το όνομα, ή Άννα ξαναγύρισε κάμποσα χρόνια πριν κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Και μόλις θυγή ή μητέρα της για να τηλεφωνήση, έξεπασε σε λυγμούς. 'Ο Φίλιπ, ή μακρινή, χαμένη άγάπη της. Τώρα, δεν ήταν στην μέση τα έμποδια που τους είχαν χωρίσει τότε: τι σημασία είχαν πια; Άν ήταν φτωχός γόνος άριστοκρατικής οικογενείας ο Φίλιπ, την κρατική οικογένεια τόσο μεσσηνική που ή Άννα κέρδιζε τόσο μετρίως; Άλλωστε κι' ή Άννα γάλα ποιά; Άλλωστε κι' ή Άννα ανήκε σε μιάν άπ' τις καλλίτερες οικογένειες των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Φοβόταν μονάχα πώς όταν θα έλεγονταν με τον Φίλιπ, κι' οι δυο τους θα άντιλαμβάνονταν πώς είχε σβύση ή άγάπη τους μαζί με τον σπαργμό του άποχωρισμού. Φοβόταν να τον ξαναδει, μολονότι τόσο πολύ τον πονούσε.

'Η Άννα έλαβε δυο τηλεφωνήματα το άπόγευμα. Το πρώτο όμως δεν ήταν του Φίλιπ.

—Είναι ο Στήβ Μάκ Λήρεν που ήρθε κι' αυτός να ξεκουραστή.

—'Ο ήθοποιός; είπε σχεδόν πειραγμένη ή μητέρα της. Το «είδωλο της πλατείας»;

'Η Άννα γέλασε. Τον καμένο τον Στήβ! Κι' αυτός είχε σπουδάσει μηχανικός, ή μοίρα όμως του έπεφύλασσε ένα όλωσδιόλου διαφορετικό μέλλον.

Όταν της τηλεφώνησε ο Φίλιπ, με παγωμένα δάχτυλα, ή Άννα πήρε το άκουστικό. Και του άφισε ραντεβού για την επομένη το βράδυ, στο ίδιο ξενοδοχείο που θάπαιρναν το τσάι με τον Στήβ...

Το άπόγευμα της επομένης, χόρευε με τον Στήβ, ενώ τα νεύρα της ήταν σε υπερένταση άπ' την άναμνηση του Φίλιπ.

—Άννα, της είπε ο Στήβ, έχω μόνο μιάς εβδομάδας καιρό. Θάθελα όμως νάμενα όσον καιρό θάσουν εύτυχής νά με θλέπης. Θέλεις κι' άλλο γλυκό;

—'Όχι, σ' εύχαριστώ, Στήβ. Είναι άργά, γιατί ένας παιδικός μου φίλος περιμένει στο σολόνι. Θα δειπνήσω μαζί του.

—Θα μπορέσω να σε ξαναδώ αύριο;

—Αν θέλεις. Είμαι έλεύθερη για το γεύμα.

Τους διέκοψε ο έρχομός του Φίλιπ. Δεν είχε αλλάξει, μπροστά στον άθλητικό Στήβ όμως φαινόταν λεπτός και χλωμός. 'Ο Στήβ τους άφισε μόνους κι' έφυγε.

Τα πρώτα λόγια του Φίλιπ ύπήρξαν: «Δόξα τώ Θεώ, δεν άλλαξες

—Είναι ένα καρίτσιο...

καθόλου. Δεν έπιθυμούσα καθόλου να γνωρίσω μιά στάρ. 'Ήθελα μόνο την Άννα Τζέραρντ...

—Νάτην... ψιθύρισε ή Άννα.

—Πιστεύεις πώς θα μπορούσαμε να ξαναρχίσουμε όλη την περασμένη μας ζωή;

—Ναί... του ψιθύρισε και πάλι εκείνη.

—Τότε, δώθησέ με. Μίλα μου όπως άλλότε. Άγάπα με όπως άλλότε...

—Ναί, Φίλιπ, του ψιθύρισε νικημένη.

—Ετσι, όλα ξανάρχισαν όπως στο παρελθόν. Την παραμονή των άρραβώνων τους, ή Άννα συνάντησε τον Στήβ Μάκ Λήρεν και του το άνήγειλε.

—Ποτέ μου δεν φαντάστηκα πώς μπορούσα να ζήσω χωρίς εσένα, της ψιθύρισε.

—Μά, θα ξαναγυρίσω στο Χόλλυγουντ... 'Εχω συμβόλαιο που πρέ-

πει να το σεβαστώ.

—'Ο σύζυγός σου δεν θα σου το επιτρέψει. Ένας άνδρας που σ' άγαπά δεν μπορεί να ζήση ούτε λεπτό μακριά σου. Κι' ο Φίλιπ δεν θα είχε καμμία θέση στο Χόλλυγουντ. Θάγανε το ήθικό του να γυρίζη άνεργος... 'Εγώ φεύγω αύριο. Άν με θέλησής ποτέ στο πλευρό σου, τηλεφώνησέ μου... Και το μόνο που θάθελα, είναι να σου δώσω ένα φιλή μακριά άπ' τους προβολείς του σπουντιού...

Το πρότεινε το μάγουλό της κι' ένοιωσε, ζεστό το φιλή του...

Στις έννηα, άκριδέστατος, έφθασε ο Φίλιπ.

—Έχω κάτι πολύ σοβαρό να σου πω, του είπε ή Άννα.

—Κι' εγώ: να παντρευτούμε το γρηγορότερο!

—Πού θέλεις να πάμε, ύστερα;

—Άφου τελειώσουν κι' οι διακοπές σου να πάμε στην Καλλιφορνια...

—Καλά... κι' ή θέση σου στην Τράπεζα;

—Φυτοζώ εκεί, μέσα. Θα ήταν προτιμότερο να φύγω από εκεί... Άλλωστε, το κάτω-κάτω, το έισοδημάκι μου μου φθάνει για τα τσιγάρα μου...

—Δεν θέλω να θυσιασθής για μένα. Το πήρα άπόφαση. Θα μείνω μαζί σου... Είσαι εύχαριστήμένος;

'Ο Φίλιπ τινάχτηκε: —Μά... Άννα... πώς αποφασίζεις έτσι να έγκαταλείψης την καριέρα σου; Το όνομά σου είναι Νομισματοκοπείο! Άπόκτησε μιά φίρμα που θα μείνη τουλάχιστον, αλλά δέκα χρόνια... Δεν σου λέγω να σκεφτής εμάς τους δυο, αλλά τουλάχιστον τους δικούς σου.

—Αυτούς τους έχω εξασφαλίσει...

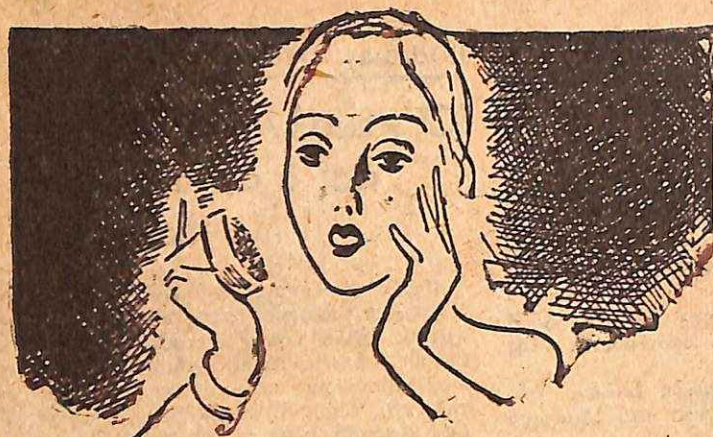
—Είναι ένα καρίτσιο... Αύριο θα σου περάσω... της είπε ο Φίλιπ.

Την επομένη, το άπόγευμα, ή Άννα μπήκε σ' ένα σινεμά όπου παιζόταν ένα φιλή που είχε γυρίσει μαζί με τον Στήβ. Καθώς παρακολουθούσε μιά έρωτική σκηνή του φιλή, πρόσεξε το παίξιμο του Στήβ. Δεν ήταν μονάχα ο ήθοποιός που παίζει έναν ρόλο. Ήταν κάτι παραπάνω. Ξάν να ζούσε την σκηνή, στο πλευρό της, άνυπόκριτα...

—'Ακουσε, Φίλιπ, του είπε λίγο άργότερα που τον συνάντησε, άνεκάλυψα πώς δεν θέλω να άνήκω στην άμερικανική άριστοκρατία. Δεν θέλω σύζυγο με μεγάλο όνομα. Τα γούστα μου είναι πολύ πιο άπλά: άγάπη κι' έργασια. Δεν ταιριάζουμε οι δυο μας. Δεν θέλω να σε κάνω τον «σύζυγο» της Άννας Τζέραρντ γιατί θα ήταν ή ήθική καταστροφή σου... Άντιό.

Και τηλεφώνησε του Στήβ να φροντίση για τις άδειες του γάμου μαζί του!

ΣΑΡΑ ΡΟΤΖΕΡ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΛΙΓΕΣ ΩΡΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΑΣ

Όποιοδήποτε κι' αν είναι το είδος της ζωής σας, είναι απαραίτητο να περνάτε πότε-πότε μία ηρεμη βραδυά παρέα με τόν... εαυτό σας. Ή αυτοσυγκέντρωσις αυτή είναι πολύ χρήσιμη για να διατηρήσετε την πνευματική και φυσική ισορροπία σας.

Αν είδατε παντρεμένη, θα υπάρχει, βέβαια, καμιά βραδυά που ο άνδρας σας είναι υποχρεωμένος να βγί ξω χωρίς έσας. Το βράδυ αυτό, το δείπνο θα είναι πιο σύντομο και το νοικοκυριό θα τελειώσει γρηγορότερα. Όσο για τα παιδιά σας, ελπίζω ότι έχετε την καλή συνήθεια να τα βάζετε να κοιμούνται νωρίς.

Νά, λοιπόν, που βρίσκεσθε μόνη με τόν εαυτό σας. Μην έπωφεληθήτε της ευκαιρίας για να πάτε στὸν κινηματογράφο με καμιά φίλη σας. Προτιμότερο να μείνετε σπίτι σας, μόνη σας, μ' ένα καλό βιβλίο.

Φοβούμαι ότι σήμερα δεν διαβάζουν τόσο πολύ όσο άλλοτε: προτιμούν ν' ακούουν το ραδιόφωνο ή να πηγαίνουν στὸν κινηματογράφο. Και όμως, όταν αγαπά κανείς το διάβασμα, μπορεί να σκεφθῇ ότι έχει στο χέρι του ένα αθάνατο μέσο για να ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, και να βυθιστῇ σὴν ὄνειρο-πόλῃση.

Αναλόγως τοῦ χαρακτήρος σας, διαλέξετε ένα βιβλίο που θα σάς κάνῃ να σκεφθῇτε, να συγκινήθῃτε, ή να μορφωθῇτε. Τὸ διάβασμα ἔχει ένα μεγάλο προσόν: μπορούμε να ξανακλείσωμε τὸ βιβλίο και να παρακολουθήσωμε ὅσην ὥρα θέλωμε τις σκέψεις που ἔγνησε μέσα μας. Διαβάζοντας ένα ρομάντσο ή ένα ιστορικό βιβλίο, θα ξαναοιῶσετε ξεχασμένες συγκινήσεις. Θα αισθανθῇτε να ἔσπνῃ μέσα σας ή κοριτσιότικη ψυχή σας με τούς ἐνθουσιασμούς της, τις ὀρμές της, τις ἐλπίδες της...

Οἱ ἀναμνήσεις, όμως, αὐτές δεν πρέπει να σάς φέρουν σὴν μελαγχολική σύγκριση τοῦ τί εἴσαταν και τί σάς ἀνάγκασαν να εἴστε σήμερα οἱ υποχρεώσεις της ζωής. Σκεφθῇτε ότι τίποτα δεν πεθαίνει όταν ἔζησε ἔντονα μέσα σὲ μιὰ ἀνθρώπινη ψυχή.

Και αν κατά τὸ διάστημα της ἡρεμῆς αὐτῆς βραδυᾶς, ἀνανεώσετε γνωριμία με ὅ,τι ὑπάρχει καλύτερο μέσα σας, οἱ ὄρες αὐτές που περάσατε χωρίς να κάνετε τίποτα, δεν πῆγαν καθόλου χαμένες...

ΛΟΡΑ

Πὼς μπορούμε να νοιώσωμε καλύτερα τὴν χαρὰ τῶν διακοπῶν κοντὰ στὴ θά.

ΜΟΔΑ

ΚΑΛΟΚΛΙΡΙ
ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ

Γυναικείες

λασσα, παρά όταν φορέσωμε ζωηρά χρώματα; Για να ξαναβρούμε ὅλη τὴ χαρὰ τῶν παιδικῶν μᾶς χρόνων, για να νοιώσωμε τὰ θερμά χάρδια τοῦ ἡλίου, είναι πολὺ φυσικό να ντυθοῦμε με φορέματα κόκκινα, γαλάζια και πρό πάντων λευκά.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ χρῶμα ταιριάζει θαυμάσια στὰ μπρούντζινα δέρματα και δίνει αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ μιὰ διακριτικὴ κομψότητα.

Ἐξ ἄλλου, πολλὰ ὑφάσματα φανταζῖ προσφέρονται σὴν ἐκλογή μας: ρίγες, βουλίστρες, μεγάλα λουλούδια, μικρά σχέδια με πλούσια χρώματα.

Ἡ «ρόμπ ντέ πλάζ» σὲ κλασσικὴ κοψή, κουμπώνει ἐμπρός, με ρεβέρ μυτερά και ἔχει τέσσερις τσέπες. Ἰσως, ὅμως, να προτιμᾶτε τὴν φανταζῖ ἐνὸς φορέματος με ἀμπιεσμέν και τάγια σουρωτή, που μοιάζει καταπληκτικὰ με τὰ παιδικὰ φορεματάκια.

Πολλές φορές τὸ φόρεμα της πλάζ με φούστα κοντὴ και φαρδεῖα συνοδεύεται ἀπὸ ένα κοντὸ μπολερό. Φυσικά, ἔτσι ντυμένη μιὰ γυναῖκα, φαίνεται ἔτοιμη να πηδήξῃ τὸ σχοινάκι! Ἀφοῦ, ὅμως, ή μόδα τὸ θέλει ἔτσι!

Ἡ «ζυπ-κυλότ» που ἔχει ἀκόμη ἀρκέτες θαυμάστριες, δεν θα ἔχη πολὺ φόρδο. Μπορεῖτε να τὴν φορέσετε με μιὰ μπλουζα σεμιζέ ή μιὰ «μπλουζα ἡλιοθεραπείας». Με τὸ σόρτ, ταιριάζει ἔπισης κοντὴ φούστα ἐντελῶς πλισσαρισμένη.

Ἡ πυτζάμα της πλάζ, συνηθίζεται ἀρκετὰ ἐφέτος. Είναι σὲ ἀνδρική γραμμή, με μιὰ βέστα με τρία κουμπιά και ἴσιο πανταλόνι. Γίνεται ἀπὸ σαντοᾶν ή λεπτὴ φανέλλα γκρι ή μαριν.

Εἶναι πολὺ κομψὸ να τὴν συμπληρώνετε με μιὰ μπλουζα βαμβακερὴ σὲ χρωματισμὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Καὶ θὰ τὴν γαρνίρετε με μεγάλα ἀρχικά. Τότε ή βέστα της πυτζάμας αὐτῆς μπορεί να φορεθῇ με μιὰ φούστα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφάσμα.

Τὰ μαντῶ της πλάζ είναι ή κανονικὸ μάκρους ή κατεβαίνουν ἔως τοῦς ἀστράγαλους ὅπως τὰ βραδυνὰ μαντῶ. Τὰ φορεῖτε με τὸ σόρτ ή με μιὰ μπλουζ-κυλότ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Δήγματα ἐντόμων.— Ἀν σὰς τσιμπήσῃ ένα ἔντομο, πιέσατε στὸ μέρος τοῦ δῆγματος ένα λουλούδι γερανιοῦ ή καταπραύνετε τὸν ἐρεθισμὸ με μιὰ σταγόνα ιωδίου ή ἀλκαλικό.

Ἀν εἶναι μέλισσα τὸ ἔντομο που σὰς τσιμπήσῃ, ἐξακριβώσατε με προσοχή αν τὸ κεντρί της ἔμεινε μέσα σὴν πληγή, ὁπότε τὸ βγάξετε. Ὑστερα πλύνετε τὸ μέρος αὐτὸ με ἀλατισμένο νερὸ στὸ ὁποῖο ρίχνεται και ἔσδι και ὕστερα τοῦ πείο ρίχνεται και ἔσδι και ὕστερα τοῦ ἐπιθέτετε καταπλάσματα με ψύχα ψωμοῦ ἀνακατωμένη με πατάτα βραστή.

Ἐνα ἄλλο φάρμακο πρακτικό, ἀλλὰ ἀποτελεσματικό εἶναι να τρίψετε τὸ μέ-

Ἐνα χαριτωμένο ἐμπριμὸ φορεματάκι.

σεηίδες

ρος που τσιμπήθηκε με σκόρδο κομμένο στὰ δύο.

Για τὰ δῆγματα τῶν μυρμηκιῶν, τὰ κιὸ ἐνδεδειγμένα φάρμακα εἶναι ή κολλόνια και ή ἀμμωνία.

Ἀγκάθι στὸ δάχτυλο.— Ἀφοῦ ἀφαιρέσατε τὴν «ἀγκίδα» με μιὰ καυτηριασμένη βελόνα ή πένσα, ἀπολυμαίνετε με ένα ὕγρὸ ἀντισηπτικό (ἀλκοὸλ, ἰώδιο, αἰθέρα, ὀξυγονοῦχον ὕδωρ κλπ.).

Πονόδοντο ς.— Ἀν παρελῖψατε να ἐπισκεφθῇτε τὸν ὀδοντογιατρὸ σας προτοῦ φύγετε για τὴν ἐξοχή, και ἀρχίσατε να μετανοῖνετε γι' αὐτὸ, θὰ καταπραύνετε τὸν πόνο τοῦ δοντιοῦ, μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σὲ γαρυφαλλόλαδο ή σὲ ἰώδιο. Ἐπίσης λίγη ἀσπιρίνα ἑσμένη ἔχει καταπραυντικὴς ἰδιότητες. Τὸ χλωροφόρμιον και τὸ καμφοροῦχον οἶνο-πνευμα εἶναι ἐξαιρετὰ μὰ ή ἐνέργειά τους εἶναι ἐλαχίστης διαρκείας ἐξ αἰτίας της ταχείας ἐξαερώσεώς τους.

Ἐγκαύματα.— Βυθίστε γρήγορα τὸ καμμένο μέλος σὲ γάλα βρασμένο και κρυμένο και κρατήσατε το ἐκεῖ ἔως ὅτου ὁ πόνος περάσει. Ὑστερα τοῦ ἐπιθέτετε κομπρέσες βυθισμένες στὸ γάλα. Μπορεῖτε ἀκόμη να βάλετε μισὸ κρομμύδι κρίνου ή κάτι που περιέχει λίπος: βούτυρο π. χ.

Ἡλίσσις.— Πρέπει να μεταφέρετε τὸν πάσχοντα πολὺ ἀπαλὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο σὴν σκιά, κι' ὕστερα σ' ένα δροσερὸ μέρος. Ξεφίξετε τὰ ἐνδύματά του, βάλετέ τον να καθίσῃ, και τοῦ ἐπιθέτετε παγωμένες κομπρέσες στὸ κεφάλι.

Ἐγκαύματα ἀπὸ τὸν ἥλιο.— Βάλετε ένα λιπαρὸ σῶμα: λάδι, βαζελίνη, λανολίνη ή ἀλείψετε τὸ μέρος που πονεῖ με ἀσπράδι αὔγου χτυπημένο.

Ἐπίσταξις της μύτης.— Ξεσφίγγετε τὸν γακὰ, κρατᾶτε τὸν πάσχοντα καθισμένο και ὄχι πλαγισμένο, με τὸ κεφάλι ἀναγυρισμένο πρὸς τὰ πίσω. Φράξετε τοῦς ῥῶθνας κι' ὕστερα εἰσάγετε στὸ ἐσωτερικὸ τους λίγο βαμβάκι ὑδροφιλο, βρεγμένο με ἀντισηπτικὴ διάλυση (ἀσπιρίνη, ὀξυγονοῦχον ὕδωρ κλπ.).

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΠΑΜΙΕΣ ΜΕ ΒΟΥΤΥΡΟ

Δόσεις: Μιὰ ὀκτὴ μπάμια, 75 δράμα βούτυρο, 3-4 μέτρια κρεμμύδια, 200 δράμα τομάτες (ή μιὰ κουτάλιὰ της σούπας μπελτέ), 3 κουτάλιες μαϊντανό, φιλοκομμένο, ἀλατοπίπερο, ἀνάλογο νερὸ και λίγο ἔσδι.

Ἐκτέλεσις: Πρῶτα-πρῶτα δαῖζομε ἀπὸ τις μπάμιες τὸ κοτσάνι των. Τις πλύνουμε, τις βάζομε στεγνές σὲ μιὰ λεκάνη και τις ραντίζομε με ἔσδι.

Στὸ διάστημα αὐτὸ κόβομε τὰ κρεμμύδια φιλά και τὰ βάζομε σὲ μιὰ κατσαρόλα να

Ξαθλῶσιν με τὸ βούτυρο μαζί. Τότε εἰχνομε μέσα τις τομάτες φιλοκομμένες, τὸ μαϊντανό, ἀνάλογο νερὸ και τὸ ἀλατοπίπερο. Τὰ ἀφήνομε σὴν φωτιά να θράσουν ὅλα μαζί λίγο και κατόπιν εἰχνομε μέσα και τις μπάμιες, ὄχι ὅλες μαζί, ἀλλὰ λίγες-λίγες για να τοποθετηθοῦν κανονικὰ μέσα σὴν κατσαρόλα ένα πιάτο ἀνάτοδα για να κρατιέται στὸ δάθος τὸ φαγητὸ και σκεπάσομε τὴν κατσαρόλα.

Ὅταν ψηθοῦν και μείνει μιὰ πηχτὴ σάλτσα, τις σεβήρομε προσεκτικὰ σὲ μιὰ πιάτella για να πέσουν κανονικὰ και τις περιχύνομε με τὴν σάλτσα των.

□ □

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Στὸ σημερινὸ, τελευταῖο, για τὴν λουσοθεραπεία ἄρθρο μου θα σὰς γράψω και

Θαυμασία ρομπ-κυλότ για πλάζ, της οποίας τὸ κορσὸ συνεχίζεται ἀπὸ τοῦς ὤμους σὲ δυὸ μπρετέλλες που σταυρώνουν σὴν πλάτη. Τὸ φάρδος τοῦ σόρτ δίνεται ἀπὸ τρεῖς φαρδεῖς πιέτες σὲ κάθε πλάι.—Παιδικὸ φορεματάκι ἀπλοῦστατο και πρακτικώτατο ἀπὸ κρετόν.— Κομψότατο ἀπογευματινὸ φόρεμα για πλάζ. Μιὰ διπλὴ κουφώπιεττα που ἀνοίγει ὡς τὸ γόνατο δίνει φάρδος σὴν φούστα.

Μιὰ για τὰ ἀπογευματινὰ λουτρά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι γνωστὰ ἀκόμη στὸν περισσότερον κόσμο. Ἰδιαίτερος αὐτὰ λόγῳ της ἐποχῆς μπορούν ἐπωφελῶς να γίνουν ἀπὸ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη των.

Τὸ λῖπος εἶναι οὐσία τὴν ὁποία ή φύσις ἐναποθηκεῖ στὸν ὀργανισμὸ και γι' ἄλλους λόγους ἰδίως ὅμως για να χρησιμοποιηθῇ ἀπὸ αὐτὸν ἐν περιπτώσει ἀσθενείας. Ἀλλὰ πολλές φορές ἀπὸ διάφορα αἷτια για τὰ ὁποῖα στὸ εἰδικὸ περὶ παχυσαρκίας ἄρθρον μας ἐγράψαμε, σὲ μερικὸς ὀργανισμὸς γίνεται ὑπερσυσσώρευση λῖπους. Σὲ πολλὰ ἄτομα μάλιστα τὸ ὑπὸ τὸ δέρμα λῖπος προτιμᾶ ἰδιαίτερος τὴν ἀνάπτυξή του σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματος: τοπικὰ πάχη. Σ' ἄλλα ἀναπτύσσεται στὸς γλουτούς, σ' ἄλλα στὸν αἰχένα, σὴν κοιλία, κάτω ἀπὸ τὴν σιαγόνα, στὸς μαστοῦς, στὶς γάμπες, στὸς ἀστράγαλους. Κι' ὅταν μὲν ὁ ἐντοπισμὸς τοῦ λῖπους καταλαμβάνῃ μικρὰν ἐπιφάνεια τότε με τὴν χερὴν ἀλοιφῶν τὸ τοπικὸ πάχος ὑποχωρεῖ, ἀλλ' ὅταν καταλάβῃ μεγάλη ἐπιφάνεια, ὅπως στὸς γλουτούς, τὴν κοιλία, στὸς μηρούς κ.τ.λ. Τότε καθίσταται ἀδύνατος ή χρησιμοποίησις ἀλοιφῶν ἀπὸ τὸν πάσχοντα. Για τις περιπτώσεις αὐτές καθὼς και για τὴν γενικὴ παχυσαρκία ὑπάρχουν τὰ γενικὰ ἀπογευματινὰ λουτρά.

Ὑπάρχουν ἀπ' αὐτὰ ἑξ ἑκάστη ἀπογευματινὰ λουτρά σὲ διάφορα ἔργαστῆρια και πουλιοῦνται σὲ φιάλες σὲ ὄρεα μορφῇ ή σὲ δοχεῖα ὑπὸ μορφῇ σκόνης. Διαλυόμενα στὸ νερὸ τοῦ λουτῆρος και σὲ ὀρισμένη θερμοκρασία και χρησιμοποιούμενα εἴτε ὡς ἡμίλουτρα ἢ ὡς παχυσαρκία εἰ-

να τοπική των κάτω άκρων είτε ως γενική ή παχυσαρκία είναι γενική αποδίδουν εξαιρετικά αποτελέσματα. Υπάρχουν για τον σκοπό αυτό και τα γενικά ηλεκτρολυσόμενα, αλλά αυτά από ενός καταπονούν πολύ τον οργανισμό, ενώ από έτερου προκαλούν πολλές φορές κι άλλες σοβαρές και γενικότερες διαταραχές. Αυτά γενικώς περί λουτροθεραπείας. Τώρα θα σας γράψω μερικά άκρη απαραίτητα για την εν γένει καλλυντική μόρφωση κάθε γυναίκας, όσον αφορά την διατήρηση μιας ολοκάθαρης και φρέσκιας επιδερμίδας και ενός σώματος υγιούς. Την φυσική ομορφιά, όπως είπαμε την δίνει η υγεία που είναι ένα από τ' απαραίτητα στοιχεία της. Αν υποφέρετε από δυσκοιλιότητα μην έχετε καμιά ελπίδα ότι θ' αποκτήσετε ωραίο και καθαρό δέρμα. Όσο μικρή κι αν είναι η δυσκοιλιότητά σας, πρέπει να ξέρετε ότι θα σας εμποδίσει παρ' όλες τις φροντίδες σας και τα πλούσια καλλυντικά σας ναχετε διαφανές και τριανταφυλλί δέρμα. Ότι απομένει μέσα στα έντερα μετά την χώνευση περνά στο αίμα και κατά συνέπεια φτάνει στο δέρμα. Οι τοξίνες αυτές των υπολοίπων προκαλούν τις περισσότερες ασθένειες του δέρματος. Σπυράκια, εξανθήματα, μιμητίκια, κνιρινάκια, κομμένα μάτια κλ' αυτά οφείλονται στην δυσκοιλιότητα. Κανένα καλλυντικό όσο άγνο κι ακριβό αν είναι δεν θα σας κάνει καλό αν από παντός δεν θεραπεύσετε την δυσκοιλιότητα. Όταν αλλάξετε από την δυσκοιλιότητα δια της τακτικής που θα σας δώσει ο θεράπων γιατρός σας, και πλούσιο και καθαρό αίμα θα λούξη και θα τρέφει τα δερματικά σας κύτταρα, τότε και μόνο θαχετε φρέσκια και δροσερή επιδερμίδα.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ο γάμος της Λιζέτας

(Συνέχεια από τη σελίδα 22)

κόμα... Όταν παντρευτής θα παύσης να εργάζεσαι. Δεν μου άρεσει να παίρνω μια γυναίκα τό φοβίμ' ενός άνδρα. Στη θέση σου θα εργασθής κάποιος άλλος.

Η Λιζέτα έτοιμάστηκε να πη ότι δεν μπορούσε να φαντασθής έναν άνδρα να βγαίνει για μανεκέν κουνώντας τη μέση του και δείχνοντας τα τελευταία μοντέλλα, μά σεβάστηκε τη γνώμη του φίλου της και σώπασε.

Ο πολιτικός γάμος έγινε μετά λίγες εβδομάδες. Μάρτυρες παρέστησαν η νύφη και ο γάμος Λιζέτας και ο κ. Υπουργός των Έξωτερικών.

Η Δήμαρχος ένθουσιασμένος απ' την παρουσία της Έξοχότητάς του, έβγαλε και λόγο. Ανέφερε όλους τους γνωστούς ιστορικούς έραστές. Το Ρωμαίο και την Ιουλιέττα, τον Παύλο και την Βιργινία, τον Δάφνη και τη Χλόη. Μετά μίλησε για τον ηρωϊκό πατέρα της νύφης. Μετά για το έργο του κ. Υπουργού και τέλος ευχήθηκε στους νεογμούς να αποκτήσουν απογόνους «ως ή άμμος της θαλάσσης και οι άστéρες του ουρανού».

Την ώρα που ανέβαιναν στο τραίνο για να φύγουν για το γαμήλιο ταξίδι—που οι δουλειές του γαμπρού περιόριζαν για το Σαββατοκύριακο μόνο—η Λιζέτα φίλησε τη θεία της και μετά τον κ. Υπουργό και του ψιθύρισε:

—Λοιπόν θα σε περιμένω, χρυσέ μου τη Δευτέρα στις 5. Μην άργήσης!

ΣΩΜΕΡΣΕΤ ΜΩΜ

99 ζωντανοί νεκροί ιστορικά

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

να πάρη για να σπάση το κεφάλι του πάνω στον τοίχο, και στο οποίο κλείνουν τον άτιθασο, ολόγυμνο με μόνο εφόδιο μια κουδέρα και ένα στρώμα γεμάτο άχυρο. Ο οποίος θέλει και αποπειράται να πεθάνει... με νευαί εκεί μέσα ένα μήνα και θγαίνει... με πιά ψύχραιμες και σφές σκέψεις.

Κάποτε, οι άτυχοι κρατούμενοι, πάνε να κάνουν τον τρελλό. Και αυτό είναι το τραγικότερο από όλα! Αυτοκατηγορούνται για διάφορα παληά εγκλήματα των οποίων οι δράστες δεν έχουν ακόμη ανακαλυφθί, μόνο και μόνο για να τους πάνε, ίσως, σε κανένα κάτεργο. Χαμογελούν όμως οι γιατροί και άρκούντα να σημειώσουν στο μητρώο του, μια μόνη λέξη «μυθόμην».

Έτσι, οι 99 νεκροζώντανοι της Βιλλεζουίφ δεν μένουν στο τέλος παρ' μονάχα με την ελπίδα του θανάτου. Κανένας δεν φροντίζει γι' αυτούς, κανένας δεν τους έπισκέπτεται. Δυο φορές μονάχα το χρόνο, δέχονται την επίσκεψη τυπικών κι αυτή, του εισαγγελέως και κάποιου ύγειονομικού έπιθεωρητού. Ούτε του ενός όμως, ούτε και του άλλου η επίσκεψη, μεταβάλλει κατά τίποτε την θέση τους.

Έτσι μένουν τα 99 ζωντανά πτώματα του τμήματος Άνρε Κολέν θα ήπτε, και δεν θγαίνει κανείς απ' αυτούς ποτέ; Σπανιότατα. Είναι η εξαίρεσις του κανόνος. Για να το κατορθώση όμως κανείς αυτό, πρέπει ναχη μάχη με την Κορώνη. Μέσα ίσχυρά που να κινήσουν τα γραφειοκρατικών μηχανηρίων, να το πλησιάσουν και να κάνουν να ενδιαφερθί για το θύμα του. Και τότε υπάρχει ίσως γι' αυτό και μια ελπίδα ακόμη στον κόσμο, εντός από την ελπίδα του θανάτου.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Να σκύβης θάναί άστειό το μέτωπό σου που ή σκέψη τό ρυτίδωσε νωρίς και να θαρρής πώς τάχα δεν μπορείς να έγκαταλείψης τον παληό έαυτό σου.

Να σκέφτεσαι τ' ανόητα τά βιβλία, που άγάπησες και διάβασες παιδί που τη ζωή σου μέσα είχες δη, πριν καταντήσεί γελοιογραφία.

Να σκέφτεσαι τη μάννα, όταν κοντά σου στεκόταν και σε θήραε στοργικά, που περπατούσε διακριτικά, μήπως κι' ένοχληθείς στο διάβασμά σου.

Κι' ή άδερφούλα, που είχε τη μανία με τά βιβλία να παίζει—τι τρελλή!—Τη μάλωνα, κι' εκείνη ντροπαλή στεκόταν λυπημένη στη γωνία

Κι' ή δεοποινίς, που σ' είχε άγαπήσει με τόση αυτοθυσία ώστε με μιάς φρόντισε—τι άστειό να πονάς!—σαν ξέπεσε νά... σ'. αντικαταστήση

Να λές πώς δεν σου άπόμεινε κανείς απ' όλους πιά, παρ' μονάχα ή λύπη για τό ψωμί τό λιγιστό, που λείπει, και ή πικρία μιάς άδικης ζωής....

ΣΠ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

(Από τό καινούργιο βιβλίο του «Γρανίτες» που κυκλοφορεί προσεχώς)

ιστορικά

... ανέκδοτα

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΤΟΥ ΛΕΞΕΙΣ

Ο διάσημος μουσικός Ραμό, που πεθανε σε ηλικία 83 έτών, βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές. Οι δικοί του φώναζαν έναν παπα, ο οποίος άρχισε να του ψάλλη διάφορες εύχές. Ο Ραμό, όμως, διακόπτει ύστερ' από λίγο τον παπα και του λέγει με αυστηρότητα:

— Παπα μου, καλύτερα να σωπάσης. Όλο φάλτσα κάνεις!

Αυτές ήσαν οι τελευταίες του λέξεις.

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΥΣΣΟ

Ο Βολταίρος δεν χώνευε διόλου τον Ζάν-Ζακ Ρουσό. Μία μέρα αυτός του διαβάει μια όδη και υπό τον τίτλο: «Είς την αλωνιότητα».

— Τι λέτε; ρωτά στο τέλος τον Βολταίρο.

— Λέω, άπαντά δεικτικώτατα ο Βολταίρος, ότι ή όδη σας δεν θα φθάση ποτέ στην διεύθυνσή της....

ΓΙΑΤΙ Ο ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

Ο φιλόσοφος Ντυκλό, όταν ήθελε να έκφραση την περιφρόνησή του για κάποιον, έλεγε:

— Είναι ο προτελευταίος των ανθρώπων.

— Γιατί ο προτελευταίος;

— Για να μην αποθαρρύνουμε κανέναν άπάντησε ο Ντυκλό.

Η όπτασία της παιδούλας

(Συνέχεια από τη σελίδα 5)

μεσα σ' αυτόν και στο άμαρτωλό ζευγάρι που τό μάντευε πίσω από την πορτιέρα είδε να ζωντανεύη και ν' άπλώνη τά χεράκια του, ένα ξανθό πλάσματάκι. Είδε τα γαλανά του μάτια να κυττάζουν με άνειπωτή άγωνία. Η Ντόρα! ή κόρη του! Ζωντάνα, νεύε στην φαντασία του και με τά μάτια της ψυχής την έβλεπε να ύψωνεται πρόχωνα αδιάθετο για να προστατεύη την ζωή της μοιχαλίδος.

Υπεχώρησε τρομαγμένος. Και τότε τό πελώριο άόρατο χέρι που τούσφιγγε τό λαϊμό έλυσσε σιγά-σιγά τά δάχτυλά του, ο θραχνάς του πρωτόγονου ένστικτου διαλύθηκε, και τό μικρό ολόλευκο χεράκι της παιδούλας φάνηκε να τόν σπρώχνη προς τά πίσω. Σιγά, σιγά, με θήματα άργά σαν να πάλαιβε ακόμα μέσα του ή θέληση ή δική του με τη θέληση της μικρής, ο πόχώρησε άθρόυνά, με τό χέρι που κρατούσε τό πιστόλι και έπεσε πάνω στο κάθισμα, έκμηδενισμένος, άναίσθητος, με τά μάτια γεμάτα δάκρυα που κυλούσαν άργά πάνω στο στήθος του.

Κ' ή όπτασία της ξανθής παιδούλας στεκόταν πάντα εκεί, στο κατώφλι του γραφείου με τά μάτια γεμάτα άγώνια, με τά χεράκια άπλωμένα σε μια βουθή ικεσία...

ΝΕΣΤΩΡ ΛΑΣΚΑΡΗΣ

Τα μυστηριώδη εγκλήματα

Το παράξενο δράμα του Φαίνιξ-Πάρικ

Από τα μυστηριωδέστερα, άσφαλώς εγκλήματα των τελευταίων χρόνων είναι και αυτό που θα άφηγηθούμε παρακάτω.

Έγιναν 15 έτη άφότου—στας 22 Ιουνίου 1922— ένας γνωστότατος Βέλγος βιομήχανος και έπιχειρηματίας, ο Πώλ Σταίνμαν, έδοιοφονείτο μυστηριωδώς στο Φαίνιξ Πάρκ, κοντά στην Άμβέρσα του Βελγίου.

Κανείς άκόμη δεν είναι βέβαιος άν έχη συλληφθί και τιμωρηθί ο άληθινός ένοχος της δολοφονίας αυτής. Ιδού τά γεγονότα.

Ο Σταίνμαν και ή γυναίκα του, έπείστροφαν από την Άμβέρσα, όπου είχαν γευματίσει στο θέλιο των, προξένου της Έλβετίας στην πόλη αυτή και πλούσιου έφοπλιστού που άπελάμβανε της γενικής έκτιμησης.

Τό ζεύγος, είχε αφήσει τον σωφέρ του στην Άμβέρσα και ο κ. Σταίνμαν είχε οδηγεί μόνος του τό αυτοκίνητο ως τό έξοχικό σπίτι, στο οποίο κατοικούσε τό ζεύγος κατά τους περιούς μήνες και που βρισκόταν μερικά χιλιόμετρα μακριά από τον μεγάλο λιμένα.

Η κ. Σταίνμαν κατέβηκε στην πόρτα της βίλλας, ενώ ο σύζυγός της, διηύθυνε τό αυτοκίνητο προς τό γκαράζ, που άπέιχε όγδόντα μέτρα από εκεί.

Αφού έβαλε τό αυτοκίνητο στο γκαράζ, ο βιομήχανος έτοιμαζόταν να σβύση τους φάρους του, όποτε ένας άγνωστος κρυμμένος στην σκιά και φορώντας κασκέτο και κοντό πανταλόνι παδηλατίστο, όπως μπόρεσε να διακρίνη τό θύμα, άδειασε τό περίστροφό του έναντιόν του.

Αν και βαρύτατα, εύθως έξ άρχής, πληγωμένος, ο Σταίνμαν, είχε εν τούτοις την έτοιμότητα να πείη κάτω και να περιμένει εκεί, έως ότου φύγη ο δολοφόνος. Κατόπι σηκώθηκε και διευθύθηκε, τρικλίζοντας, στην βίλλα. Εκεί πήρε τό κυνηγετικό του όπλο και πυροβόλησε δυο φορές στην τύχη, έσα στο σκοτάδι. Ύστερ' απ' αυτό, έπεσε κάτω έξηντηλημένος. Τότε μονάχα άντελήφθη ότι είχε μια σφαίρα στην κοιλία. «Λουσέτ, είπε στην πυροτομ που έτρεξε στο άκουσμα των πυροβολισμών, είμαι χαμένος...» Η γυναίκα του, τρελλή από την άπελπισία, έτρεξε να ζητήση βοήθεια. Σε λίγο έφθανε ένας γιατρός, ο οποίος διέταξε φέρεο μεταφορά του τραυματίου στην Άμβέρσα. Η μεταφορά έγινε την ίδια νύχτα, αλλά παρ' την έγκαιρη χειρουργική επέμβαση, ο βιομήχανος πέθανε την 1 Ιουλίου.

Η άστυνομία φυσικά, άρχισε, άπ' την πρώτη στιγμή, τις έρευνές της. Έμαθε έτσι ότι ή κ. Σταίνμαν ήταν άμαθε έτσι ότι ή κ. Σταίνμαν, καί ότι ο κετά έλαφράς διαγώνης, έκλει σύζυγός της, άν και ζηλότυπος, έκανε όμως, στο τέλος τά μάτια, στη σελήνη αυτό με τον τελευταίο, στη σελήνη.

ρά, έραστή της γυναίκας του, Λεόν βάν ντε Βούβερ, έναν πλούσιο νέο της Άμβέρσας, κομψό, πολύ φίλαθλο, λίγο έλαφρό που άνήκε σε μιά από τις καλύτερες οικογένειες της Άμβέρσας.

Η άστυνομία έμαθε επί πλέον, ότι οι δουλειές του δολοφονημένου δεν πήγαιναν, τελευταία, και τόσο καλά και ή περιουσία του έραστου έπαυειλιν έμείωνε είχε κινητοποιηθί για να σπείρξη τον κλονισμό βιομήχανο.

Ένας άστυνομικός, σ' ένα έγκλημα παρομοίας φύσεως, είναι πάντα έτοιμος να κατηγορήση τον έραστή της συζύγου. Και στην προκειμένη περίπτωση, ο Λεόν βάν ντε Βούβερ, συνε-

Ο βιομήχανος Σταίνμαν.

κέντρωνε έναντιόν του όλα τά στοιχεία μιας κατηγορίας.

Ο Σταίνμαν, είχε ασφαλίσει τον έαυτό του για 300.000 φρ. Τό σοβαρό αυτό, για την έποχή, ποσό, θα τό εισέπραττε ή γυναίκα εν περιπτώσει θανάτου του. «Αν τώρα ληφθί ύπ' όψει ο δεσμός του Βούβερ προς την κ. Σταίνμαν άφ' ενός, και άφ' έτερου τά χρέη του βιομήχανου προς τον έραστή της γυναίκας του, καταλαβαίνει κανείς άν είχαν ή όχι, κατ' άρνην, δική οι άστυνομικοί να υποπτευθύν τον Βούβερ για τον φόνο του Σταίνμαν.

Τέλος, υπήρχε εις βάρος του έραστου και ένα άκόμη ένοχοποιητικό στοιχείο: τό περίστροφο που είχε βρεθί στον τόπο του εγκλήματος ήταν δικό του!

Φυσικά ο βάν ντε Βούβερ συνελήφθη ως ένοχος του φόνου και μαζί του και ή κ. Σταίνμαν, ως συνένοχος. Η δίκη τους έγινε και τό κακουροιοδικείο της Άμβέρσας κατέδικασε τον νέο σε ισόβια κατανασταστικά έργα, και την έρωμένη του σε πέντε έτών κατανασταστικά έπίσης, έργα. Τό 1928 ή κ. Σταίνμαν έβγαινε από την φυλακή, ο βάν ντε Βούβερ όμως, είναι άκόμη στο κάτεργο.

Οι φίλοι του δικού δεν ήσώσαν και από τίνος, ένας έντονος άγώνας άρ-

χισε για την άπονομή χάριτος στον ίσοβίτη και για την ήθική του άποκατάσταση.

Οι φίλοι του βάν ντε Βούβερ υποστηρίζουν ότι είναι άπολύτως άδύνατον και άν άκόμη όλες οι ένδείξεις είναι έναντιόν του, ο άνθρωπος αυτός να σκότωσε τον Σταίνμαν. Η θά αυτοκτόνησε αυτός ή θά δολοφονήθηκε από κανέναν άλλον, που μένει άκόμη άσύλληπτος. Τό ότι ο Σταίνμαν ένδέχεται να αυτοκτόνησε, ένισχύεται και άπό τό γεγονός ότι είχε προετοιμάσει μιά δολία πτώχευση. Η έκδοχή της αυτοκτονίας στηρίζεται άκόμη και στο γεγονός της άσφαλίσεως του βιομήχανου. Έγοντας αυτός στο νού του να σκοτωθί, φρόντισε προηγουμένως να έξασφαλίση την γυναίκα του και τά παιδιά του, ασφαλίζόμενος. Όσον άφορτά τό περίστροφο του βάν ντε Βούβερ, ή τόν άπλούστατα μιά κτηνοθεσία, με άπώτερο σκοπό την έκδίκηση ενός άπατημένου συζύγου.

Αλλά και άν άκόμη έπρόκειτο για αυτοκτονία, τίποτε δεν άποδείχνει ότι ο δολοφόνος είναι ο βάν ντε Βούβερ. Και πρώτα—πρώτα ύπάρχει τό γεγονός ότι μιά νέα γυναίκα προσήλθε άυθρομήτως στον άνακριτή να καταθέση υπέρ του κατηγορουμένου, λέγοντας ότι τό βράδυ του φόνου, ο νέος τό είχε περάσει μαζί της, στο σπίτι της. Και δεν έπρόκειτο περί καμιάς τυχαίας γυναικός, ή οποία μπορούσε να ένοχοποιήση τόσο βαρεία τόν έαυτό της, έναντι άμοιβής, αλλά για μιά φίλη της οικογενείας ντε Βούβερ. Δυστυχώς, όμως, ή νεαρά γυναίκα δεν μπόρεσε να καθορίση έπακριβώς την ώρα της παρουσίας του έραστου της στο σπίτι της, για να βεβαιωθύν ότι ή ώρα αυτή ήταν ή ώρα της δολοφονίας του Σταίνμαν, και να παραδεθύν τό άλλοθι. Η κατηγορία υπεστήριζε εις άπάντησιν, ότι μπορούσε κάλλιστα ο κατηγορούμενος να είχε διαπράξει τό έγκλημά του και μετά να έτρεξε στής έρωμένης του για να προετοιμάση τό άλλοθι του.

Αλλο σπουδαίο έπιχείρημα για τούς υπερασπιστάς του καταδίκου, αυτό, όσον άφορτά τό περίστροφο που βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος: για λόγους των οποίων ή άκριβής και λεπτομερής έξιτόρησις θα χρειαζότανε χώρο πολύ, όλίγες μέρες πρό του εγκλήματος ή κ. Σταίνμαν και ο φίλος της, είχαν ανταλλάξει τά περίστροφά των. Αν, λοιπόν, υπήρχε κάποιος που θα μπορούσε να μεταγεινησθί τό περίστροφο του βάν ντε Βούβερ, αυτός ήταν άσφαλώς ή γυναίκα του θύματος!

Τέλος αναφέρεται και τό γεγονός ότι ο Σταίνμαν άνήκε στον πόλεμο σε μιά μυστική ύπηρεσία και βρισκόνταν άκόμη στην κατοχή του σπουδαιότατα έγγραφου.

Αυτά λένε οι φίλοι του βάν ντε Βούβερ. Θα επιτύχουν, τώρα, να βγάλουν τον φίλο τους από τό κάτεργο; Ίσως.

Α. Π.

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΠΩΣ ΘΑΘΕΛΑ

Πώς θαθέλα ν' άδελφω μιá καρδιά
πούχω εδώ στá στήθη μου και πάλλει
Νά την πετάξω πέρα, μακριά,
'Απ' τών ανθρώπων την άδυσση τη
πάλη.

Νά γίνει άδιάφορος, σκληρός,
άναίσθητος, νά ξύ χωρίς έλπίδες,
και νά μου φέρη άκούραστα ό καιρός
της ποθητής άνταρξίας τις άχτίδες.

Γ. ΚΑΡΑ-ΙΣΚΑΚΗΣ

□ □

ΓΛΥΚΟΦΩΤΕΣ ΑΥΓΕΣ

Γλυκόφωτες αύγες τά μάτια σου
χαράξαν την άγάπη στη καρδιά μου,
τή χείλη σου της νεότητος τó ροδόσταγμα
αοτίσανε τά χείλη τά δικά μου

Μ' έμάγεψες. Τ' άγγελικό χαμόγελο
της άνοιξης προμήναε τόν 'Απρίλη
κι' άνθισαν τά κρίνα της άγάπης μας
στά μάτια στα μαλλιά σου και στα χείλη.

Μά κάποτε διακρύσανε τά μάτια σου
κι' ήσαν τά δάκρυά σου κείνα
της πρώτης χαρηνής τó ροδόσταγμα
στά πρώτα της άγάπης μας τά κρίνα.

ΛΕΩΝ ΠΑΠΑΣ

□ □

ΜΗΝ ΞΕΧΑΣΗΣ

Κράτησε σφιχτά στην ψυχή σου, την ά-
νάνιση τ' όλάνθητον όνειρου, τη χαρά
που για πάντα θα ζή στη ζωή που κυλά,
σάν γλυκειά μυρωδιά σάν τρελλή ευωδιά,
στην παρθένα αύγή.

Μήν ξεχνάς τó τρελλό τ' όνειρό μας, που
φτωχοί πεζοπόροι, σε μιá θάλασσα άέραν-
τη σκέψης και ζωής καθαρής, πλέξαμε ήσυ-
χα άπλά στο ταξίδι εκείνο καθισμένοι στην
πλώρη, και για μόνο έφοδιο, για φτωχή
συντροφιά στο μικρό χωρισμό μας πήραμε
μόνο μιάν έλπίδα τρανή.

Όλα ζούν και πεθαίνουν μέσ' στ' όχρò
δειλινό, σά σκιές που περνούν σά χαρές που
διαβαίνουν, όλα φεύγουν γοργά μ' έναν πό-
νο τρανό και αφήνουν μι' άνάμνηση στις
καρδιές που πεθαίνουν.

Μά ή δική μας χαρά, τά τρελλά όνειρά
μας, ή ζοή που ξανοίξαμε σε μιá θάλασσα
πλέρια-γιωμάτη χαρές κι' ευωδιές—είν-
γραφτό για νά φτάσουν σε παλάτια αϊθέ-
ρια και νά ζήσουν χαμένους καιρούς, κι' έ-
ποχες ξεχασμένες...

ΠΛ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΛΟΓΙΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Όσο και νά βασανίζω τó μυαλό μου δέν
μπορώ, στο δράμα τó δικό μου μιá λύση
θετική νά δώσω. Άκου λοιπόν τó δράμα
—διάβασε καλύτερα μελόδραμα— και προ-
σπάθησε όσο μπορείς τις φράσεις του στο
βάθος τους νά νοιώσεις, άν δέν βαρύνεσαι.

Έκείνη: Άνó κομμάτια κάρβουνο ή
όψη τους τά μάτια της. Ένα πολυσύνθετο
σχήμα μεστωμένο γιομάτο άρμονία γραμ-
μών και μυνών—τό σώμα της. Ένα πλούσιο
κυμάτισμα καστανόχρυσο—τά μαλλιά της.
Μουρούσιμα νερού που τρέχει—μελωδικό
πουλιού κελάιδισμα—ή φωνή της. Ματωμέ-
να ροδοπέταλα ένωμένα—τά χείλη της. Γυ-
ναίκεια στην ουσία και στο βάθος—ή καρ-
διά της.

Τίποτα άλλο. Έχτός από 16 φορές που
έζησε της άνοιξης την όμορφη λαχάρα.

Έγώ: Άνó κομμάτια από καμμένο ξύλο
καστανιάς—τά μάτια μου. 1,80 μ.—τό σώμα
μου. Άνó γραμμές—μαχαιριές θαβιές στο
κάτω μέρος του προσώπου—τά χείλη μου.
Ένα κομμάτι άχάτης—ή καρδιά μου. Ήχώ
μακρινή, μακρόσυρτη,—ύπόκωφη βοή—ή
φωνή μου. 4 παράλληλες στο μέτωπο. Οι
ρυτίδες—στοιχεία διακοσμητικά, κι' απο-
δείξεις πειστικές μιáς «ετυμωμένης»—τί
όμορφη λέξη!—διαβίωση. Ένας κύκλος.
—ένas μαύρος κύκλος—κάτω άπ' τó κάθε
μάτι—δείγμα νύχτας άγωνίας ή συγχών όρ-
γίων.

18 φορές ό άνεμος του Γενάρη σφύριξε
τό πανωροαίο, άγριο του έμβατήριου στη στέ-
γη του σπιτιού μου.

Κάποτε άγαπηθήκαμε, μ' ένα αίσθημα φλο-
γερό—ξέρετε τó θαμνό θερμότητος των πυ-
ρωμένων άχίνων του ήλιου σε μεσημέρι
αύγουστιάτικο, παράφορο—ξέρετε τις όρμες
της άχάλινωτης τών 18 χρόνων—ξέρετε τó
μεγαλείο της πρώτης άληθινής άγάπης. Αίω-
νια βάστηξε ή άγάπη μας—ένα μήνα όλó-
κληρο!!

Ύστερα άλλοι τρίτοι είχαν καλή διά-
θεση—άλήθεια τί εύγενικοί πού ήταν—νά
της πούν λόγια «όμορφα»—σωρο βρωμιές
χυδαίες για μένα. Έκανε ότι δέν πίστεψε
—κι' ήλθε πάλι κοντά μου. Όμως κατάλα-
βα πως πιά δέν μ' άγαπούσε. Ή καρδιά
της ράγισε. Τά φτερά της άπότομα σπάσα-
νε στ' αντίκρουσμα της διάψευσης τών τό-
σον όμορφων, νεανικών όνείρων της.

Όμως έρχόταν—άπό οίκο. Όπως και
νάσαι αυτό ήταν μιá θυσία—αυτοθυσία.
Ύστερα όμως—γογγυρα εύτυχώς—ό πό-
νος, ή ντροπή για την ύπεροχη θυσία της
σκότωσαν την άγάπη μου. Ή μάλλον μ' έ-
καναν νά νοιώσω που ήταν μιá χίμαιρα—
μιá δονκιχωτική χίμαιρα—ν' άποκτήσω την
άγάπη της.

Τί λές; Έχω τά χείλη της; Ά όχι δέν
τά θέλω. Κι' έτσι έφυγα. Της έδωσα τη
λύση—τή διευκόλυνα μιá εύσημη διεξόδο
νά βγεί—για νά φύγει άπό κάποιον που δέν
άγαπούσε. Όμως τη λύση τη δικιά μου,
ποιός θα μου τη βάλ; Ναί, ποιός θα μου
δώση τη λύση; Ποιός;

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

ΘΥΜΑΣΑΙ

Θυμάσαι; Μιάν αύγή που ξενιθήσαμε
και πήραμε ένα δρόμο, ξεχασμένο;
Ήταν γιορτή, θυμάσαι; και μιλήσαμε
για τ' όνειρό μας κείνο τó σδυμένο...

Μπροστά μας, όλα μας χαμογελούσανε
κι' όλα για μας, ήταν τόσο άγαπημένα!
Πουλάρια, έρωτευμένα τραγουδούσανε
στο δρόμο μας, άνάρια σκορπισμένα.

Στά μάτια σου, κι' άν έρχονται τά δάκρυα
τόν άτυχο έρωτά μας, πιά μήν κλάψης
μονάχα πάρε, τó φτωχό τó τραγουδάκι
μου

μαζί, με τά όνειρά μας, νά τó θάψης...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΠ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

□ □

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟ

Σ' ένός βορρά τó φρένιασμα, σε τρικν-
μιάς μιá δίνη
εσκόρπισα τόν πόνο μου νά μή φανή ποτέ
μά σάν ή μόρα κόπασε κι' απλώθηκε ή
γαλήνη

Ίδιο ναυάγιο άπόμεινα ριγμένο στις άχτές...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΗΤΡΑΛΕΞΗΣ

□ □

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ

Είναι της μοίρας σου γραφτό κάθε στιγμή
που θα περνά
κάποια θλιμμένη θύμηση στο διάβα της
ν' αφήνη
Της εύτυχίας τις στιγμές μάταια πάντα θα
ζητάς
κάτω άπό τάστρα τις νυχτιές, στην έστική
σελήνη.

□ □

Πάντα άπό θλίψη θα γελάς και θάν' τ'ό γέ-
λοιο σου φρεχτό
κι' ως θα σκορπάη περιγύρα ή τή χαρά ή
τό κλάμμα
έσò μονάχος θα θηγήης ό,τι άγάπας κι' ό,τι
μισής
και θα προσμένεις τó στερεό του μυστικού
θάμα.

□ □

Κι' άν κάποιον βράδυ πένθιμο, συννεφιασμένο
και θολό
νοιώσής αύτή π' άγάπης νά σε φιλέ σά
χέλη.
τό πρόσωπό σου θάν όχρò, τά δύο σου μά-
τια σφαιλικά
και πλάι με την καρδιά σφιχτά οι τραγικοί
σου φίλοι.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρ 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος	> 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
> Αμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνας 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και
μή δέν έπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Παρακαλείται ό συνεργάτης μας της Νε-
οελληνικής Λογοτεχνίας του όποιου ένεκρί-
θη ένα πεζόν υπό τόν τίτλον «Χτυπόκαρδοι»
νά μας τó στείλ η νέου διότι άπωλέστη
τό πεζόν του κατά λάθος.

Λεωνίδαν Χαραλάμπους. Έν-
τελώς πρωτόλεια τά σταλέντα. Ό «Έρω»
έχει άπειρα τεχνικά λάθη και τά «Σδυμένα
όνειρα» είναι χιλοειπωμένες κοινοτοπίες.
Μη διάξεστε νά δημοσιεύσετε. Ή «Έβδο-
μάς» δέν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. Για τά
καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Ι. Βλαχό-
πουλον. Όχι δημοσίευσμα. Πολύ προ-
χειρογραφμένα και τά δύο. Νικ. Συμ.
Αν δουλεύατε περισσότερο τó στίχο σας
και με μεγαλειότητα προσοχή ασφαλώς θα
γράφατε κάτι δημοσιεύσιμο. Τά «γιούλια»
π.χ. τά χαλάει ό τελευταίος στίχος των
(12ος) που είναι πολύ άδύνατος. Επίσης
τό «Θάβελα» άρχίζει πολύ ώραία. Άπό τη
μέση και κάτω χαλάει, ό δέ τελευταίος
στίχος «έμένα νά όνειράσαι (Ι)» είναι κυ-
ριολεκτικά άπαισιος. Γιατί αύτή ή διάση
στις τελευταίες γραμμές; Για τά καλά σας
λόγια εύχαριστούμε. Σταύρον Κεπε-
νέκιδην. Συμπαθητικό τó «Θάρρος»
για πρωτόλειο και θά τó δημοσιεύσωμε ό-
ταν έρθη ή σειρά του. Τζίσκαν. Τó
πεζò σας δημοσιεύθηκε ήδη, όπως θ' αντι-
ληφθήκατε και μόνη σας. Σύλβιον Φά-
νον. Την φορά αύτή τó παρατραβήξατε τó
σχοινί. Πολύ έξεζητημένο και ώρισμένες
φράσεις άδοούλετες. Εκείνα τά «τοϋ που
τούς γέννησε πατέρα» και «την που σάς
γέννησε Αθήνας» και «Ένα μύ που δου-
λεύει» και άλλα παρόμοια δέν είναι καθόλου
δύσκολα. Καί γενικά έχει πολλή φλυαρία και
άμικτες κουραστικές επαναλήψεις, μολονότι
δέν τού λείπουν θέματα και μερικά σημεία
πολύ καλά. Στείλτε μας την «Ντανιέλ» νά
την δούμε. Δέν άναδημοσιεύωμε διηγήματα
δημοσιευμένα ήδη. Για τά καλά σας λόγια
εύχαριστούμε πολύ. Τα σοϋλαν Έρσο-
νέκιδην. Έγκρίνεται τó «Θά σε νική-
σω». Όσον άφορά τις «Μαγικές Εικόνες»
δέν συμφωνούμε, δυστυχώς, μαζί σας. Τις
βρίσκωμε έντελώς παιδαριώδεις. Πάντως
σας εύχαριστούμε για τó ενδιαφέρον σας.
Αδαμάντιον Πάνον. Σας δείχνω

με τóση άσυντηρητικότητα νά νά γράφετε κάτι
καλύτερο, όπως και γράφατε πράγματι. Ή
«Αγνότης» πολύ καλύτερη άπό τά προηγού-
μενα που μάς είχατε στείλει. Λοιπόν...άντι
νά παραπονήσαστε θάπρετε μάλλον νά μάς
εύχαριστήσετε, νομίζω. Κώσταν Βα-
σιλέιον. Έγκρίνεται τó «Σ' άγάπώ»
για τή Σελίδα. Διορθώστε τόν 15ο και τόν
16ο στίχο του «Φινάλε» και στείλτε το μας
πάλι. Τό χαλούν πολύ οι δύο αύτοι στί-
χοι. Πώς μπορούν τά μάτια νά νοιώσουν...
καρδιοχτύπι; Δέ σπών. Λίγο σχολαστικό
τό τελευταίο σας. Στείλτε μας τίποτα άλ-
λο. Γ. Καραϊσκάνην. Όχι δημοσιεύ-
σμα τά τελευταία σας. Τ' «άδράχτι» σχε-
τικά καλύτερο άλλα κι' αυτό άδοούλετο ά-
κόμα. Ίσως με περισσότερη προσοχή κι' έ-
πιμονή νά γράφατε καλύτερα. Τά γραμμά-
τας είναι ευνάγνωστα. Δέν ύπάρχει λό-
γος νά τά διατυλογραφήτε. Νίκον Τυ-
πάλλον. Συμπαθητικό τó «Σούρουπο».
Τό κράτουμε. Πατρινόον. Τό «Όλα έ-
χουν τέλος» κοινοτόμο. Τά άλλα άδοούλε-
τα. Μήν προχειρογράφετε. Στέλλαν Βι-
ολάντη. Γεμάτα κοινοτοπίες τά πεζά
σας και φράσεις που έχουν γραφή χλιαρές
φορές και πολύ καλύτερα. Βρείτε κανένα
θέμα λίγο πιο πρωτότυπο, και απαλλάξτε
τό γραψίμο από ώριμένες σχολαστικές κα-
θαρευσιανικές εκφράσεις που σάς ξεφεύ-
γουν. Μάριω Κρεμετζιάν. Έγκρί-
νεται ή «Ιστορία» και θά δημοσιευθή με
νεται ή σειρά της. Μίμην Δίπλαν. Θά σας
τη σειρά της. Διαλέξτε κάτι πιο πρωτότυπο. Γε-
ώργον Πεγκλήν. Άνó-τρείς φράσεις
καθώς και ή τελευταία πολύ ώραίες. Στο
σύνολο κοινό. Τό γραψίμο σας είναι κα-
λό. Προσέχετε τά θέματα περισσότερα. Νά
λην Ντελήν. Πραγματικά είναι πολύ
τών... άκρον. Απλ. έχετε παρατραβήξει τις
προσωποποιήσεις του κάθε πράγματος. Κι'
ένα άλλο ελάττωμα: άφθρητες και κουρα-
στικές επαναλήψεις των ίδιων λέξεων.
Προσπαθήστε ν' απαλλαγείτε άπ' αυτό. Τό
σταυρόλεξο έδόθη στον άρμόδιο συντάκτη.
Εύχαριστούμε. Φαίδρον Κ. Μέτρον τó
ποίημά σας. Χρειάζεται άριστό δούλεμα ά-
κόμα ό στίχος σας. Κλήμηον Ούλνέ-
ρογλον. Ή τεχνική του στίχου σας έ-
λαττωματική. Τά ποιήματά σας έχουν λαν-
θασμένο μέτρο και ή ρίμα σας πολύ συχνά
όχι άρμονική. Δουλεύετε περισσότερο αυ-
τά που γράφετε και μη διάξεστε νά δημο-
σιεύσετε. Αημ. Σιατ. Καλονογούμενος ό
διάλογός σας με ή στάση της γυναίκας στο
τέλος δέν δικαιολογείται επαρκώς. Στείλτε
μας τίποτα άλλο ή τó ίδιο διορθωμένο άν
μπορήτε.

Στό γιάλο τρεχάλα
νιές και παλλήκαρια
θύχουν για σινιάλα
δάφνες και κλωνάρια

Μέσ' την αγαθότη
που θά βασιλεύη
θέ νά σιέξουν πόθοι
θά ένοσούν έρευνί (!!!)

Κάι επεξηγήτε ότι «έρευνί» σημαίνει «ό-

—ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗΣΑΝ ΠΡΩΤΑ—
—ΕΙΝΕ ΑΚΟΜΗ ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ—

Ό Kellogg's έκαμε τά πρώτα
Corn Flakes πρό τριάντα έτών
και κανείς δέν τά έφθασε στην
και κανείς δέν τά έφθασε στην
ουσία. Μόνον τά Kellogg's
συντηρούνται άμέσως μετά τó
παικτεράρισμα άπό τή θερμό-
πληση εις τά διά της θερμό-
πλησης σφραγισμένα περιβαλ-
ματα Waxy Malt τά Kellogg's
είναι τόσο πλούσια εις δύνα-
μιν και ικανοποιούν όλην την
οικογένειαν. Ίδεώδη διά τó
πρόγευμα, τó γεύμα ή δείπνον.
Έτοιμα για σερβίρισμα με γά-
λα ή άφρόγαλα. Πολύονται εις
όλα τά έδωδιόπολεια.

Έκδόσεις

Ο ΠΕΣΣΙΜΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΕΟΠΑΡΝΤΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΗΓΕΣ ΤΟΥ

Τό τελευταίως έκδοθέν, με τόν ως άνω
τίτλον διδόν τής γνωστής συγγραφείας
και συνεργάτιδος κ. Μαριέτας Έπτανη-
σίας (Μινώτου) έκίνησε τó παγκόσμιον έν-
διαφέρον και τά εύμενη σχόλια πολλών ξε-
νων έλληνοιστών, μεταξύ των όποιων, τού
Μπρούνο Λαβανίν, Καρόλου Μπριγκέντι,
Βενιαμίν Ντέ Ρίτσι κ. ά. ως και τού ά-
θηναϊκού τύπου.

Ό ραδιοφωνικός σταθμός τού Μπάρι ή-
σχολήθη επίσης διά μακρόν.

Τό διδόν τούτο δέν έχει ούδεμίαν σχέ-
σιν με την πρό τριετίας έκδοθεισαν υπό
της ίδιας συγγραφείας διογραφίαν τού ποι-
ητού, άλλ' έξετάζει με εύσυνειδησίαν τās
διαφόρους άφορμίας που ώθησαν εις τόν
πессιμισμόν τόν ύμνητήν τού έρωτος και
τού θανάτου. Τό συνιστώμεν θερμώς εις
τούς άναγνώστας μας.

Πωλείται εις τά διδλοπωλεία Έλευθε-
ρουδάκη και Κολλάρου.

νείρα». Έμεις δέν καταλαβαίνωμε τίποτε.
Ξέρομε μόνο πως ή λέξις «έρειδη» σημαίνει
σκοτάδια. Ι. Βασίλειάδην. Κοινό-
τοπο τó θέμα που διαλέξετε και πολύ προ-
σωπικό. Διαλέξτε κάτι πιο πρωτότυπο. Γε-
ώργον Πεγκλήν. Άνó-τρείς φράσεις
καθώς και ή τελευταία πολύ ώραίες. Στο
σύνολο κοινό. Τό γραψίμο σας είναι κα-
λό. Προσέχετε τά θέματα περισσότερα. Νά
λην Ντελήν. Πραγματικά είναι πολύ
τών... άκρον. Απλ. έχετε παρατραβήξει τις
προσωποποιήσεις του κάθε πράγματος. Κι'
ένα άλλο ελάττωμα: άφθρητες και κουρα-
στικές επαναλήψεις των ίδιων λέξεων.
Προσπαθήστε ν' απαλλαγείτε άπ' αυτό. Τό
σταυρόλεξο έδόθη στον άρμόδιο συντάκτη.
Εύχαριστούμε. Φαίδρον Κ. Μέτρον τó
ποίημά σας. Χρειάζεται άριστό δούλεμα ά-
κόμα ό στίχος σας. Κλήμηον Ούλνέ-
ρογλον. Ή τεχνική του στίχου σας έ-
λαττωματική. Τά ποιήματά σας έχουν λαν-
θασμένο μέτρο και ή ρίμα σας πολύ συχνά
όχι άρμονική. Δουλεύετε περισσότερο αυ-
τά που γράφετε και μη διάξεστε νά δημο-
σιεύσετε. Αημ. Σιατ. Καλονογούμενος ό
διάλογός σας με ή στάση της γυναίκας στο
τέλος δέν δικαιολογείται επαρκώς. Στείλτε
μας τίποτα άλλο ή τó ίδιο διορθωμένο άν
μπορήτε.

Α ν τ. Κ. Ζάβαλην. Τό διη-
γημά σας έχει μιá άφθρητη φλυαρία που τó
κάνει κουραστικό. Αρχίζει άκριτά καλώς
όστερα ακολουθούν όλες εκείνες οι μονότο-
νες περιγραφές της ψυχικής καταστάσεως
του Γιώργου που μπορούσαν κάλλιστα νά
γραφούν και στο ένα τέταρτο των σελίδων
που μεταχειριστήκατε. Κι' όλα αυτά πάνω
σε ένα θέμα κοινό που δέν ύπάρχει νά τó
περιγράψετε με τόσους πλατυσμούς. Έ-
τουάλ. Τόνζον. Γράφετε ώραία και
στοργικά, με τó διηγημά σας, είναι λίγο θα-
ρρύ για τó περιοδικό μας και τó τέλος του
είναι μάλλον άδύνατο και δέν ικανοποιεί
τόν άναγνώστη. Στείλτε μας κανένα άλλο
δικό σας. Κώστην Χλωρόν. Έγκρί-
νονται οι «Καίμοι». Γιώργον Τζα-
βάραν. Χιλοειπωμένα πράγματα. Προ-
τοτυπώστε λίγο. Αδάκην. Βήτον. Και σε
σας τά ίδια θαχάμε νά ποιήμε. Άποικων-
όπη λίγο άπό τά αιώνια αυτά θέματα «ών
κοινοτόπων έρωτικών γλυκασμών».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Μύρινα Καί ως Κεφαλονίτισσα αλλά κι' ως Μύρινα σάς απαντήσαμεν προ καιρού. Φαίνεται ότι η σάς διέφυγε ή ότι δεν μάς παρακολουθείτε τακτικά. Μ' όλη μας την ευχαρίστηση γίνεται δεκτή ή επιθυμία σας. Να πάτε στον κ. Λαδά ό οποίος θα σάς δεχθή πρός εξέτασιν δωρεάν και θα σάς συμβουλευθή ό,τι πρέπει. Πάντοτε είμεθα πρόθυμοι στην εξυπηρέτησιν και μάλιστα τακτικών αναγνωστριών μας.

Χιόνα, Χιον. Την απάντησιν στο γράμμα σας, θα την δοήτε στην στήλη του παθολόγου (Αλληλογραφία Ιατρού).

Απελπισμένην 18 χρόνων. Την απάντησιν στο γράμμα σας θα την δοήτε στην στήλη: Αλληλογραφία Ιατρού. Είναι της αμοδιότητος του παθολόγου μας.

Απόδημον, Βελγικόν Κογ-

κ.δ. Σας απαντώ και' απόλυτον προτεραιότητα. Πρώτα-πρώτα σάς ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Η τριχόπτωση στην περίπτωση σας οφείλεται στην χρήση των εκεί σκληρών νερών καθώς και στο κλίμα των τροπικών. Να παύσετε το φάρμακον που μου γράφετε γιατί είναι μόνον ρεζιλιά κι' ακριβό. Βεβαίως ή ηλεκτροθεραπεία θα σάς ωφελοῦσε αρκετά, αλλά και χωρίς αυτήν με την χρήση του κατωτέρω φαρμάκου, θα έχετε καλά αποτελέσματα. Πάντως όχι πριν περάσουν τρεις μήνες από την χρήση. Πρωί και βράδυ να ραντίζετε τις ρίζες με λίγο φάρμακον κάνοντας ένα ελαφρότατο μασάζ. Κατόπιν χτενίστε. Όχι νερά ούτε μπριγιάντινες. Λούσιμο κάθε 15)ήμερο με γουνοτρόν σαπούνι. Κάθε δε έβδομάδα να χτυπάτε ένα κρόκο αυγού μέσα σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό. Μ' αυτό να ξεπλένετε καλά το κεφάλι σας και κατόπι να το ξεπλένετε μ' άφθονο σκέτο χλιαρό νερό. Άνείσθε πολύ αδύνατη κι' αναιμική πράγμα που δεν μου γράφετε— τότε να κάνετε και μερικές ενέσεις άρσενικού.

Το φάρμακον για τα μαλλιά είναι το έξης:

Eau-de-vie alcoolée	250 gr.
Camphre	50 "
Pilocarpine	2 "

Κάποιον Κωνσταντίζα. Έφάρσον καθίσταται λόγω του επαγγέλματός σας άπαραίτητο το καθημερινό λούσιμο μεταχειρισθήτε την κάτωθι συνταγή ή όποια καθαρίζει και συγχρόνως τονώνει τις ρίζες.

Carbonate de soude	60 gr.
Savon noir rapé	30 "
Essence de lavande	10 "
Eau chaude.	2 litres

Μ' αυτό θα ρίχνετε στο κεφάλι σας και θα το τρίβετε ριχνοντας συγχρόνως και λίγο ζεστό νερό ως ότου γίνη άφρös σαπουνάδας: Άφου σκουπίσετε καλά το κεφάλι σας, κάνετε ελαφρό μασάζ με το κάτωθι φάρμακον:

Eau-de-vie alcoolée	250 gr.
Camphre	50 "

Για τ' άλλο ζήτημα να πήτε στον κουρέα σας με προσοχή να σάς αφαιρέση τις στριμένες τρίχες και να μη κάνετε κόντρα στον λαιμό, να αλείφετε δε, κάθε βράδυ το μέρος με την πομάδα Τοποδαξέν Άντιπυοζέν. Το ξύρισμα να γίνεται με πολύ ζεστό νερό.

ΔΟΡΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Έβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκην των συμβουλών του άναγνώστας μας καθ' έκάστην 4—7 εις το Ιατρείον του, Άγ. Δημητρίου 14.

Απελπισμένην 18 χρόνων.

Όλα όσα γράψατε δεν μαρτυρούν τίποτε άλλο από μιάν νευρική κατάστασιν. Είναι άποτελέσματα των νεύρων που τ' αφήσατε σε μιάν τέτοια ήλικία να σάς κυριεύσουν. Νάσαι άραγε κανένα άτυχös αίσθημα στη μέση ή τίποτε άλλο; Πάντως όποιαδήποτε κι' αν είναι ή αιλία το γεγονός είναι ότι τα νεύρα σας έχουν ξεχαρδαλωθή και πρέπει να θελήσετε και μόνη σας να επιβληθήτε στον έαυτό σας ώστε να άπαλλαγίτε από όλους τους έφιάλτες που σάς περιτριγυρίζουν. Μόνα των, τα φάρμακα δεν κάνουν τίποτε. Πρώτα-πρώτα θα αφήσετε ήσυχο το θερμότερο, δεύτερο θα έξακολουθήσετε τις ενέσεις που κάνετε, τρίτον, θα πάρετε το φάρμακον που σάς γράφω: δύο κου-

ταλιές της σοδας την ημέρα στο μέσον του φαγητού, τέλος θα παρατήσετε το κλείσιμο και θα θυγαίνετε έξω στις άρχες με δικούς σας, ώστε να συνηθίσετε και μετά με όποιοδήποτε. Μονάχα έτσι θα κατορθώσετε να άπαλλαγίτε. Όταν δε τελειώση το φάρμακον θα το ξαναπάρετε και μετά μου ξαναγράψετε.

Bromure de sodium	10 gr.
Bromure de potassium	8 "
Valeriane teint	4 "
Eau de Menthe	230 "

Χιόνα, Χιον. Γράψατε λίγα λόγια και φανερώσατε τον πόνο σας, ξεχάσατε όμως να γράψετε το σπουδαιότερο: σάν τί είδους φάρμακα πήρατε; Έπειδή όμως δεν είναι δυνατόν να περιμένετε άπάντησιν ξαναγράφοντάς μου τί φάρμακα πήρατε, γι' αυτό σάς γράφω εγώ και σεις συνεννοείστε με τον γιατρό σας τί δεν σάς έδωσε. Λοιπόν ή κινίνη ένώ είναι ένα από τα καλλίτερα φάρμακα για την έλονοσία, δεν κάνει τίποτε σε ώριμές περιπτώσεις, γι' αυτό και φρόντισαν και έκαμαν άλλα κι' αυτά είναι ή Άτεμβρίνη και Πλασμοχίνη Μπάγιερ με μόνην την διαφορά ότι πρέπει να

συνεννοηθήτε με το γιατρό σας για την Άτεμβρίνη για να μη σάς κάνει κακό. Έπίσης πρέπει όποιοδήποτε να κάμετε 4—5 ενέσεις Νεοσαλβαράν στη φλέβα, των 0,30 μη παραξενευθήτε για το φάρμακον αν τύχη και σάς πόνε ότι αυτές οι ενέσεις είναι για άλλη δουλειά. Όχι είναι πολύ καλές για την περίπτωση την δική σας, θα σάς άπαλλάξουν τελειωτικά αυτής της ιστορίας.

Μίαν άπηλπισμένην Π. Π. Εί- ναι τόσο δύσκολο να άπαντήσω στο έρώτημά σας όπως το θέτετε για ένα τόσο λεπτό ζήτημα και ίσως θάπρεπε να το αφήσω άναπάντητο, έντούτοις με συνείνησαν τόσο πολύ τα γραφόμενά σας, ώστε να με κάνουν να προσπαθήσω να σάς άπαντήσω με όση μπορώ μεγαλειτέρα σαφήνεια. Σεις δεν ένθυμείσθε τίποτε γιατί ήσασθε τόσο μικρή. Η άλλη πάλι πεθαίνοντας δεν σάς έλεγε σάν τί να είχε προηγηθή. Τί είδος συμπεράσμα να θγάλω τώρα εγώ; Όπωσδήποτε, είμαι της γνώμης ότι κι' αν τυχόν κι' έγινε κάτι κι' αυτό έμεινε μονάχα σε κείνην την ήλικίαν τότε άσφαλώς να είσθε δεδαία και ήσυχη ότι δεν ύπάρχει λόγος

Ηλιος και NIVEA Προσέξατε όμως

Κατά την ήλιοθεραπείαν πρέπει πάντοτε να σκεπάσετε το κεφάλι, άλλως θα έχετε δυσάρεστα αποτελέσματα. Προστατεύσατε δε το πρόσωπον και το σώμα δι' έντριβών με NIVEA (κρέμα ή λάδι). Η NIVEA άπομακρύνει τον κίνδυνον των εγκαυμάτων, προστατεύει το δέρμα, διατηρεί αυτό μαλακόν ως βελούδο και του δίδει μίαν νεανικήν και δροσεράν όψιν.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία και μυροπωλεία. Το μικρό κυτίον δρχ. 8.50, το μεσαίον δρχ. 15, το μεγάλο δρχ. 30.

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Η καλλιτέρα πούδρα διά το πιαθρον, διότι είναι αδιάβροχος.
2. Η καλλιτέρα πούδρα διά το σπίτι, διότι δεν κάμνει ποτέ «πλάκες» επί του προσώπου.
3. Η πούδρα όπου κρατά δλόκληρον την ημέραν, διότι είναι άναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ».
4. Η πούδρα που σάς άπαλλάσσει από την γυαλάδα της μύτης κα' του προσώπου και διατηρεί εις την έπιδερμίδα δροσιά και νεότητα χάρις στην «Μούς ντέ κρέμ» όπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε άπ' αύ-

την την πούδρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθίσατέ το έντός ποτηρίου ύδατος. Άποσύρατέ το... Η πούδρα είναι πάντοτε και το δάκτυλό σας είναι στεγνό. Η πούδρα αυτή κρατά παρά την έφίδρωσιν και τον χορόν, τον βροχερόν καιρόν και τα θαλάσσια μπάνια. Δεν περιέχει κανένα άπ' αυτά τα ελάχιστα τριβουλίθια, που είναι δυνατόν να εισέλθουν εις τους πόρους της έπιδερμίδος, να φουσκώσουν και να προκαλέσουν τον σχηματισμόν διεσταλμένων πόρων, μαύρων σιγμάτων και όλων των μειονεκτημάτων της έπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ώραιες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν άναμειγμένην με «Μούς ντέ κρέμ». Αφαιρεί τους διεσταλμένους πόρους. Οι πα- ρασκευαστάι έγγυώνται άποτελέσματα, άλλως τα χρήματα επί- στορέφονται.

ΚΑΜΕΤΕ ΝΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΣΑΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΚΗΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΑΧΕΩΣ ΕΞΑΛΕΙΦΟΝΤΑΙ

Χρησιμοποιήσατε την «ΚΟΛΥΝΟΣ»... Διαφέρει από κάθε άλλην οδοντόκρεμα. Η ένέργειά της είναι διαφορετική. Η σύνθεσις της μοναδική. Είναι οίκονομική. Διαρκεί δύο φορές περισσότερο από τις ΚΟΙΝΕΣ

οδοντόκρεμες, διότι χρησιμοποιείτε το ήμισυ της ποσότητος από οίανδήποτε άλλην. Μη λησμονείτε ότι, έν και ήμισυ έκατοστόμετρον «ΚΟΛΥΝΟΣ», επί έτηράς φήκτρας άρκει.

Έτιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον έκτός Συναγωνισμού.

Με «ΚΟΛΥΝΟΣ» και σεις θα άποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

Κυρίες μου,

Πολλοί θέλουν να μάς μιμηθούν εις την ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τις ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ και ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ, αλλά αυτό δεν είναι και τόσο πολύ εύκολον διότι ο κάθε τεχνίτης έχει και ιδίαν μανταλιτέ. Μία ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ιδίη μας έχει τόσα προτερήματα που όπως και αν την κάμετε είναι ωραία που και χωρίς μίζαμπλι σάς εξυπηρετεί θαυμάσια στην έξοχόν σας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Άγίου Κωνσταντίνου 11 Άγίου Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

ΘΟΙΝΙΣ

που να σας κάμη να τὸ σκέψετε. Γιατὶ ἡ μετέπειτα διάπλασις εἶναι τέτοια ὥστε νὰ ἔχη ἐπουλωθῇ. Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι σαφέστερος: δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ γίνῃ ἀντιληπτό τὸ προηγούμενο. Αὐτὸ ἀσφαλῶς εἶναι βέβαιον. Κάμετε λοιπὸν ἐκεῖνο ποὺ σὰς ἐπιβάλλουν καὶ νὰ εἰσθε δεδαῖα ὅτι τὰ πράγματα θὰ πᾶν κατ' εὐχὴν.

Σπουδαστὴν Μ. Ὁπως ἐμφανίζονται τὰ συμπτώματα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ψυχικοί, οἱ λόγοι ποὺ προκαλοῦν τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα φροντίστε λοιπὸν μόνος σας νὰ τὸ διορθώσετε γιατί φαρμακευτικὸς τρόπος δὲν ὑπάρχει κανένας.

Πτωχὸν νέον. Ὅλα ὅσα γράφατε δὲν μαρτυροῦν τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕναν ἐρεθισμό ἐξ αἰτίας τοῦ σαπουνιοῦ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι κάμετε κατάχρηση. Ἴσως τώρα αὐτὸ νὰ περιέχῃ καὶ ποτάσα περισσώτερη ἢ ὅποια ἔχει τὸ καλὸ νὰ ἐρεθίσῃ τὸ δέγμα. Μετριάσετε λοιπὸν τὴν χρῆσιν τοῦ σαπουνιοῦ ἢ ἀλλάξτε τὸ σαποῦνι γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ κατάσταση. Γιατὶ ἔχετε ὑπ' ὀ-

ψιν σας ὅτι μπορεῖ νὰ κάμετε καὶ κανένα ἐκζεμα καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε χειρότερες ἐνοχλήσεις. Ὅταν δὲ κάμετε λουτρὸ καὶ ἀφροῦ σκουπισθῇτε καλὰ ἔχετε μαζί σας λίγο τάλκ, καὶ βάψτε. Τὴν ἐπομένην δὲ μ' ἕνα σφουγγάρι βουτηγμένον σ' ἐλάχιστον νερὸ τὸ καθαρίζετε.

Α. Κ. Ἐσυνεχίσατε τόσο κανονικὰ τὴν θεραπείαν κατὰ τὸ πενταετὲς αὐτὸ διάστημα, ὥστε νομίζω ὅτι ὄχι μόνον μπορεῖτε νὰ νυμφευθῇτε ἀλλὰ πρόπει καὶ νὰ σταματήσετε πλέον. Τὸ μόνον φάρμακόν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μιὰ σχετικὴ ἑλλειψις, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ κύριον εἶναι τὸ B.f.Hg. καὶ ἴσως ἀπὸ αὐτὰ νὰ πρέπει νὰ κάμετε ἀπὸ μὲν τὸ πρῶτον 44 ἐνέσεις, ἀπὸ δὲ τὸ δεύτερον 20—30 τῶν 0,02 ἐνδοφλεβίως. Αὐτὰ εἶναι τὰ μόνα ποὺ ὑπολείπονται καὶ μπορεῖτε νὰ τὰ συνεχίσετε. Ὅσο γιὰ τίς ἐξετάσεις ποὺ γράφετε ὅτι θὰ γίνονιν δὲν θάωκομαι ὅτι θὰ γίνονιν δὲν θάωκομαι.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος ἱατρός

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν αἱ ἰδεώδεις γεμαντικαὶ βαφαὶ ARTI μὲ τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ βάψετε μόνιμας τὰ περσυνὰ σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κάνετε καινούργια καὶ μοντέρνα. Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καὶ ἐμπορικά.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

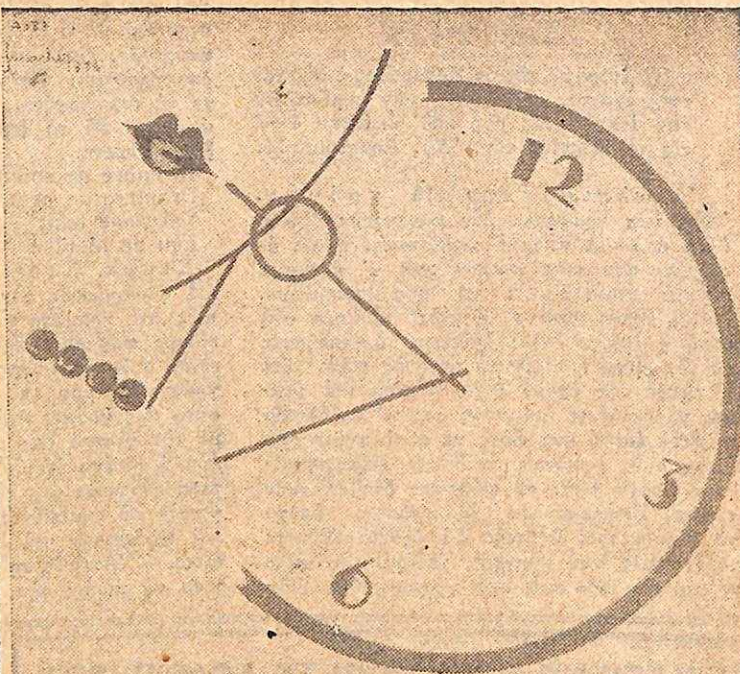
Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐξετάσεις καὶ δι' ἀκτίνων PONTKEN Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 19 &

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ὁτορινολαρυγγολόγος
EX ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALLPHEN

Λέγεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατοικίαν Μεγαρὸν Μαλάμου Ἐμ. Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6, ἀπὸ 4—6 μ.μ. Τηλεφ. 29 - 562

Οποιαδήποτε ὥρα
καλοβαμμένα χεῖλη
μόνον με κραγιὸν

R E A

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑ ΓΚΑΝΑ

Ἡ Ἀρώματοποιία ΓΚΑΝΑ μὲ τὸν Γάλλον χημικὸν σύμβουλόν της Α. Τομαζὲν κατεσκεύασε τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΕΑ εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμούς. Ὁ συντονισμός του μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου εἶναι πολὺ εὐκόλος καὶ κρατεῖ στὰ χεῖλη 24 ὁλόκληρες ὥρες, πρᾶγμα ποὺ σὰς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.

Πωλεῖται κάτι τι ἀκριβώτερον ἀπὸ τὰ Κραγιὸν χελέων τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει κάθε γυναῖκα μὲ γοῦστο νὰ εἶναι ἐφωδιασμένη πάντοτε μὲ Κραγιὸν ΡΕΑ.

Ἕνας
εἶναι ὁ Κ. ΚΑΡΑΚΩΤΗΣ
διὰ τὰ ΠΕΔΙΛΑ ἀπὸ 110
δρ. καὶ ἄνω
καὶ ἐπὶ παραγγελία

Ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 61

ΖΩΝΑΙ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Δι' ὅλα τὰ γοῦστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοῦ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδιαίτερον τμήμα τοῦ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικὲς νέας παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL, VELPEAU κλπ.

ΟΣΟΙ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑΝ, ΚΑΛΟΥΣ, ΣΚΛΗΡΥΝΣΕΙΣ. ΚΟΤΣΙΑ

καὶ λοιπὰς ἀνωμαλίας τῶν ποδιῶν

Τὸ Φαρμακεῖον μας, ἀντιπροσωπεύον τὸν μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον οἶκον SCHOLL, ἱδρύσε τμήμα CHIROPODIE, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπίβλεψιν ξένου εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου ἐκ Λονδίνου, μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξαρτήματα τοῦ Οἴκου SCHOLL, εἰς τιμὰς λογικὰς. ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΩΡΕΑΝ. Ἐκτελεῖται - PEDICURE -

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω, ὅτι παρέλαβα καὶ μεταχειρίζομαι ἀπὸ σήμερον τὸ νέον φάρμακον FIXOL διὰ τὴν ONDULATION PERMANENTE.

Τὸ νέον τοῦτο φάρμακον εἶναι ἕνα γαλάκτωμα, μίγμα ἐλαίων καὶ φυτικῶν οὐσιῶν, δὲν περιέχει δὲ οὔτε ἀμμωνίαν, οὔτε καυστικὰς οὐσίας, ποτάς σας, σόδας κ.τ.λ., ὅπως περιέχον τὰ παλαιὰ καὶ ἔφερε μίαν πραγματικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου πρωτοεμφανίσθη πρὸ μηνὸς ἀκόμη.

Διὰ τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ, ἐπιτυγχάνεται μίᾳ ζωντανῇ Περμανάντ, κάμνει τὰ μαλλιά νὰ εἶναι εὐπλαστά, γυαλιστερά, μαλακά, διότι τὸ κύριον συστατικὸν τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ εἶναι τὸ ἔλαιον.

Τὰ μαλλιά, ὅταν βγοῦν ἀπὸ τὴν μηχανήν, εἶναι γεμάτα λάδι καὶ τοιοῦτοτρόπως δὲν μπορεῖ ποτε καὶ εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν νὰ παύσῃ νὰ ἀποχρῶματισθοῦν ἢ νὰ γίνονιν κατσαρά, ἄγρια, ποὺ τὸσον ἀντιπαθητικὰ κάμνουν τὰ κεφάλια τῶν κυριῶν.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Δοκιμάσατε καὶ αὐτὴν τὴν μέθοδον τῆς ONDULATION PERMANENTE. Θὰ δῆτε πόσον θαυμάσια θὰ εἶναι τὰ μαλλιά σας καὶ μὲ ποῖαν εὐκολίαν θὰ μπορῇτε νὰ τὰ κτενίζετε.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37, ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΣ ΑΚΕΙΟΥ, ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ
ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛΕΦ. 23-208.

Κυρίες μου
Πόδες ἀπὸ δαὺς ἐνῶ ἔχετε θαυμάσιο
δέρμα δὲν εἶναι ποτε δαὺν βελούδο,
Ἡ ποὺδρα ποὶ παρουσιάζει
τὸ Ἰνστιτούτον μετὰ διὰ οὐκ καταπλάττει
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Χαμαράκη
ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΤΗΛ. 23-208

ΜΗΝΥΤ

ΕΜΠΡΙΜΕ
ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ
ΣΥΛΛΟΓΗ

Lia

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΦΟΙ ΓΙΑΝΝΑ Α.Ε.

ΕΡΜΟΥ 49 ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 23-140